

ИЗБРАНИ РОМАНИ

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

ДОМЪТ НА НАДЕЖДАТА

Издателска къща КОМПАС

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

ДОМЪТ НА НАДЕЖДАТА

Превод: Мария Борисова

chitanka.info

Навръх Коледа един съпруг и баща на пет деца е убит. Като че ли светът свършва за до вчера щастливото семейство. Непосилните грижи и мъка падат на плещите на младата майка. А нещастията не спират. В един безметежен ден пострадва и синът ѝ. В болницата външно суров, но изпълнен с доброта лекар връща в живота момчето. Лека-полека благодарността на майката прераства в топлина и после в онова силно женско чувство, което прави чудеса. Делниците като че ли стават по-светли, празниците — по-ярки. В един дом се ражда надеждата. Надеждата, че животът може да бъде по-хубав, по-богат, с по-малко болка. Сред пепелта на отчаянието бавно и полека разцъфва една любов...

На моите прекрасни деца Беатрис, Тревър, Тод, Ник, Саманта, Виктория, Ванеса, Макс и Зара, които винаги ми вдъхват надежда и изпълват живота ми с радост.

С цялата ми любов и най-искрени благодарности!

Д. С.

На моите скъпи приятели, които ми помотаха да преживея толкова много неща.

На Виктория, Джо, Кати и Шарлът.

ГЛАВА ПЪРВА

Джак и Лиз Съдърланд се срещнаха с Аманда Паркър в десет часа сутринта в деня преди Коледа. Над Марин Каунти, северно от Сан Франциско, грееше ясно слънце. Аманда обаче изглеждаше нервна и уплашена. Тя беше дребничка и крехка блондинка, а пръстите и трепереха почти незабележимо докато разкъсваха на безброй дребни парченца хартиената кърпичка, която стискаше в ръка. От една година насам Джак и Лиз се занимаваха с развода ѝ. Те двамата работеха като екип от момента, в който, непосредствено след женитбата си преди осемнадесет години, основаха юридическата си кантора.

Двамата обичаха да работят заедно и през годините бяха постигнали пълно сътрудничество и разбирателство. Харесваха професията си и си разбираха от работата. Допълваха се един друг, макар че маниерите им на работа бяха съвършено различни. Тактиката на доброто и лошото ченге, която Лиз и Джак прилагаха непреднамерено, а понякога дори и подсъзнателно, даваше добри резултати както за тях, така и за клиентите им. Джак неизменно приемаше ролята на агресивен и винаги готов за конфронтация адвокат, който се бори като лъв за по-изгодни условия и по-големи обезщетения за клиентите си, безжалостно притиска опонентите си в ъгъла и не им дава да мръднат оттам, докато не получи за клиента си онова, което си е поставил за цел. Лиз, от друга страна, проявяваше по-голяма загриженост и доброта, подхождаше творчески към тънкостите и детайлите във всяко едно дело, държеше клиентите за ръчичка и им вдъхваше увереност, когато това бе необходимо, и се бореше за правата на децата им. На моменти различията в подхода им към дадено дело ставаха причина за разногласия и спорове. Точно такъв бе и случаят на Аманда. Въпреки множеството зловни и отмъстителни номера на съпруга ѝ, въпреки заплахите му, постоянните словесни атаки, че и физическа саморазправа от време на време, Лиз смяташе, че Джак възнамерява да постъпи с него твърде сурово.

— Ти да не си се побъркала? — направо я попита Джак преди пристигането на Аманда. — Спомни си само какво ѝ е причинил този тип. В момента издържа финансово трите си любовници, мами съпругата си от десет години насам, укрива от нея всичките си доходи, не дава пукната пара за децата си и иска да се отърве от този брак, без да плати нито цент. И какво предлагаш да направим? Да му открием попечителски фонд и да му се извиним за изгубеното време и причинените неприятности?

Ирландската борбеност на Джак отново бе взела връх. А Лиз, която благодарение на искрящата си червена коса и яркозелени очи създаваше впечатление за огнен и кипящ темперамент, в действителност бе много по-умерена от съпруга си. Джак имаше тъмни очи, които в момента блестяха заплашително, а косата му бе побеляла напълно още когато бе тридесетгодишен. Хората, които ги познаваха добре, ги дразнеха от време на време и твърдяха през смях, че двамата приличат на Кетрин Хепбърн и Спенсър Трейси. И въпреки епизодичните им разгорещени спорове всички техни колеги и приятели знаеха, че Джак и Лиз са луди един за друг. Любовта помежду им бе все още жива и пламенна, а бракът им бе солиден. Имаха семейство, за което всички им завиждаха, и пет деца, които обожаваха. Четири от тях бяха наследили червената коса на майка си и само най-малкото момче бе взело черната на баща си.

— Не твърдя, че Филип Паркър не заслужава да бъде разпнат — спокойно обясни Лиз. — Опитвам се само да ти кажа, че, ако го притиснеш твърде силно, той ще си го изкара на нея.

— Аз пък ти казвам, че той има нужда точно от това. В противен случай ще продължи да я разиграва до безкрайност. Трябва да го ударим там, където ще го заболи най-силно. А в случая това е портфейлът му. Не можем да му позволим да се измъкне след всичко, което ѝ е причинил, Лиз, и ти го знаеш.

— Обаче ти възнамеряваш да измъкнеш килимчето изпод краката му и да парализираш целия му бизнес...

В думите ѝ имаше смисъл, но неотстъпчивата тактика на Джак неведнъж бе давала добри резултати и той бе постигал за клиентите си обезщетения и издръжки, каквито малко други адвокати можеха да извоюват. Славеше се като адвокат, който е не само непреклонен борец, но и брилянтен стратег, умеещ да печели купища пари за

клиентите си. И в момента искаше да постигне точно това за Аманда. Независимо че Филип Паркър бе натрупал няколко милиона долара благодарение на печелившия си компютърен бизнес, Аманда и трите им деца живееха на ръба на мизерията. След раздялата им той ѝ отпуснаше минимална парична сума, с която тя едва успяваше да ги нахрани и облече. Положението изглеждаше още по-скандално предвид сумите, които Паркър прахосваше по любовниците си и чисто новото порше, което си купил наскоро. В същото време Аманда не можа да си позволи да купи скейтборд на сина си за Коледа.

— Довери ми се, Лиз. Този тип е тиранин и грубиян, но ще заквичи като малко прасенце, когато го приковем в съда. Зная какво правя, вярвай ми.

— Джак, той ще я нарани, ако го притиснеш твърде силно.

Лиз изпитваше опасения и страхове, породени от разказа на Аманда за психическия тормоз, продължил цели десет години, и за двата жестоки побоя, които щеше да помни докато е жива. След първия случай Аманда си тръгна, но с обещания, емоционален рекет, заплахи и подаръци той я подмамил да се върне. Лиз вече знаеше със сигурност, че Аманда се страхува до смърт от съпруга си и смяташе, че страховете ѝ са напълно основателни.

— Ако се наложи, ще го шамаросаме и с една ограничителна заповед — успокои съпругата си Джак само миг преди Аманда да влезе в офиса.

Той се зае да ѝ обясни какво предстои в съда тази сутрин. Целта им бе да издействат замразяване на всичките авоари на съпруга ѝ, за да парализират бизнеса му, принуждавайки го по този начин да предостави допълнителната финансова информация, която искаха от него. Единственият пункт, по който тримата постигнаха единодушно съгласие, бе, че този ход на Джак няма никак да се хареса на Филип Паркър. Аманда изглеждаше ужасена.

— Не съм сигурна, че трябва да го правим — тихичко възрази тя и се обърна към Лиз за подкрепа.

Джак винаги я бе плашил малко, но Лиз ѝ се усмихна окуражително, макар самата тя да не бе напълно убедена, че Джак наистина знае какво прави. По принцип тя безусловно се доверяваше на преценките му, но този път твърдоглавата му неотстъпчивост я притесняваше. Джак Съдърланд обаче изпитваше опиянение от всяка

битка и победа, особено пък от името на онеправданите. А в този случай искаше да извоюва убедителна победа заради клиентката си. Смяташе, че Аманда го заслужава, и Лиз бе напълно съгласна с него. Възраженията ѝ касаеха единствено начина, по който той възнамерява да постигне тази победа. Познавайки Филип Паркър, Лиз смяташе, че е опасно да го притискат прекалено силно.

Джак продължи да разяснява стратегията си пред Аманда още половин час, след което в единадесет преди обяд тримата влязоха в съдебната зала.

Филип Паркър и адвокатът му вече бяха там. Той вдигна очи и погледна Аманда с привидно безразличие. Само миг по-късно обаче, решил, че никой не го наблюдава, Лиз го забеляза да я гледа по толкова красноречив и ужасяващ начин, че по гърба ѝ пробяга хлад. Цялото държание на Филип Паркър целеше да припомни на Аманда, че той е човекът, който контролира живота ѝ. А погледът, който ѝ хвърли, трябваше да я спласи и унижи. В следващия миг, сякаш за да я обърка напълно, той ѝ се усмихна топло и сърдечно. Всичко бе хитро измислено и, макар посланието му да продължи само миг, то оказа желаня ефект върху Аманда. Тя видимо се притесни, наведе се към Лиз и прошепна нервно в ухото ѝ:

— Той ще ме убие, ако съдията замрази бизнеса му.

— Буквално ли говориш? — също шепнешком попита Лиз.

— Не... не... Не мисля... но той ще полудее от ярост. Утре трябва да дойде да вземе децата и аз просто не зная какво да му кажа.

— Не можеш да разговаряш с него при това положение — отсече твърдо Лиз. — Не може ли някой друг да заведе децата при него?

Аманда мълчаливо поклати глава и, почувствала нейната безпомощност, Лиз се наведе да прошепне нещо на съпруга си.

— Карай по-спокойно — предупреди го тя, а той кимна с глава, засуети се с нещо пред себе си, след което вдигна очи, усмихна се едва-едва и погледна първо Лиз, а след това и Аманда.

Усмивката целеше да внуши на двете жени, че той знае какво прави. Приличаше на воин, готов всеки момент да се хвърли в битка, която нямаше никакво намерение да изгуби. И както обикновено, наистина спечели.

След като научи за номерата на Филип Паркър и юридическите му съветници, съдията се съгласи да замразен авоарите му и да

постави под наблюдение компаниите му за период от тридесет дни, през което време той се задължаваше да предостави информацията, от която адвокатите на съпругата му се нуждаеха, за да установят размера на обезщетението, което щяха да поискат. Адвокатът на Паркър се опита яростно да оспори съдийското решение, но съдията отказа да изслуша протестите му, нареди му да седне на мястото си и няколко минути по-късно удари силно с чукчето и прекрати изслушването.

Паркър изхвърча като побеснял от съдебната зала, но преди това хвърли заплашителен, изпълнен със злоба, поглед към съпругата си. Джак го изпроводи със сияйна усмивка, след което прибра документите в куфарчето си и изгледа победоносно съпругата си.

— Добра работа — спокойно заяви Лиз, но само един поглед към Аманда ѝ бе достатъчен да разбере, че жената е паникьосана. Тя напусна съдебната зала след адвокатите си, без да им каже нито думичка.

Лиз я изгледа съчувствено.

— Всичко ще се подреди както трябва, Аманда. Джак има право. Това е единственият начин, по който можехме да привлечем вниманието му. — Лиз вярваше, че това бе най-доброто решение от гледна точка на стратегията им в съда, но като човек се безпокоеше за клиентката си и полагаше усилия, за да я успокои и да ѝ вдъхне увереност. — Не можеш ли да помолиш някой да дойде у вас по времето, когато той ще дойде за децата? Така няма да се налага да оставаш насаме с него.

— Сестра ми ще дойде с децата си утре сутринта.

— Той е грубиян, Аманда, но няма да посмее да ти каже нищо, ако наблизо има и други хора — увери я и Джак.

Ако се съдеше по поведението му в миналото, това беше вярно. Но този път върху него бе оказан прекалено силен натиск. Аманда дълго бе отказвала да се съгласи с това предложение на адвокатите си, но от няколко месеца насам се бе подложила на психотерапия и се опитваше да проявява по-голяма смелост в отношенията си с Филип, за да не му позволи да я малтретира с думи, с юмруци или пък с финансовите ограничения, които ѝ налагаше. Днешното съдебно решение представляваше огромна стъпка за нея и тя се надяваше, че веднъж освободила се от страховете си, ще започне да се гордее с куража и решимостта си. И макар Джак да продължаваше да я плаши

на моменти, тя му вярваше безусловно и спазваше стриктно всичките му инструкции. Дори и в този случай. Аманда бе изненадана от разбирането и съчувствието, проявено от съдията, и, както изтъкна Джак, докато вървяха обратно към офиса им, това само по себе си би трябвало да ѝ подсказва, че искането им е напълно основателно. Съдията искаше да ѝ помогне и да я защити, като замрази авоарите на Филип и го принуди да им предостави информацията, за която го молеха от месеци.

— Зная, че имате право — с въздишка продума тя и им се усмихна. — Само че аз не смея да се държа толкова неотстъпчиво с него. Зная, че трябва, но той се превръща в истински демон, когато се ядоса.

— Аз също — с усмивка я увери Джак, а съпругата му се разсмя. След това се сбогуваха с Аманда и ѝ пожелаха весело прекарване на коледните празници.

— Следващата Коледа ще бъде много приятна и щастлива за теб — обеща ѝ Лиз, надявайки се искрено, че ще удържи обещанието си.

Двамата с Джак искаха да получат за Аманда такава издръжка, която да ѝ позволи да живее спокойно и да издържа децата си. Искаха да ѝ осигурят комфорта, в който живееха любовниците на Филип, ширещи се в закупените им от него луксозни мезонети. Той дори бе стигнал дотам, че бе купил на едната от тях дървена виличка в алпийски стил в Аспен, а съпругата му едва успяваше да заведе децата им на кино. Джак ненавиждаше подобни типове, особено пък когато се налагаше децата да плащат твърде висока цена за безотговорното поведение на бащите си.

— Имаш телефонния ни номер, нали! — попита я Лиз и Аманда кимна утвърдително. По вида ѝ личеше, че започва да се успокоява. За момента поне най-лошото бе вече зад гърба ѝ. Освен това все още бе впечатлена от съдийското решение. — Обади се, ако имаш нужда от нас. Ако, по някаква причина, той се появи в дома ти довечера, или пък се обади по телефона и започне да те заплашва, позвъни първо на 911, а след това се обади на мен — инструктира я Лиз. Съзнаваше, че загрижеността ѝ е прекалена, но държеше да ѝ напомни как се постъпва в подобни случаи.

Миг по-късно Аманда с благодарност напусна офиса им. Джак свали сакото и вратовръзката си и се усмихна на съпругата си,

опитвайки се да се отърси от напрежението.

— Победата над това копеле ми достави огромно удоволствие. Но той ще си получи заслуженото едва когато го цапардосаме с размера на обезщетението и си даде сметка, че не може да направи нищо, за да оспори претенциите ни.

— Освен да я уплаши до смърт — напомни му сериозно Лиз.

— Е, поне ще сме сигурни, че, макар и уплашена, Аманда живее охолно и разчита на солиден доход. Ако не друго, то децата напълно го заслужават. Между другото, не смяташ ли, че прекали с това предупреждение, че трябва да позвъни на 911^[1]? Хайде, Лиз, онзи тип не е лунатик, за Бога! Той е само един долен мръсник.

— Точно това казвам и аз. Той наистина е мръсник и е напълно в негов стил да се появи на прага ѝ и да ѝ изкара акъла от страх с надеждата, че така ще я принуди да поиска от нас да отменим съдийското решение.

— За това не може да става и дума, любов моя. Няма да ѝ позволя да го направи. А ти само я плашиш с всичките тези глупости за 911.

— Исках само да ѝ напомня, че не е сама и че може да разчита на помощ. Тя е малтретирана жена, Джак. Не е някоя разсъдлива и смела дама, решена да не позволи на бившия си съпруг да я плаши и разиграва. Тя е една ходеща жертва и ти чудесно знаеш това.

— А ти си много милостива и преизпълнена със състрадание. И аз те обичам за това — заяви той, пристъпи към нея и я прегърна.

Наближаваше един часа след обяд и те възнамеряваха да затворят кантората за периода от Коледа до Нова година. Вкъщи ги очакваха пет деца и никой от двамата не се съмняваше, че са изключително заети през тези дни. Лиз обаче с по-голяма готовност напускаше офиса и тръгваше за вкъщи от Джак. Когато беше с децата си у дома, тя мислеше единствено за тях и Джак я обичаше още повече заради тази ѝ всеотдайност.

— Обичам те, Джак Съдърланд — с усмивка изрече тя и той я целуна.

Той обикновено съдържаше чувствата си в кантората, но на следващия ден беше Коледа, а и бяха успели да привършат с всичките си служебни ангажименти преди празниците и дори бяха спечелили победа по делото на Аманда Паркър.

Лиз остави папките си в офиса, но Джак натъпка в куфарчето си документацията по пет-шест нови случая. Половин час по-късно двамата си тръгнаха всеки в своята кола. Лиз пое към къщи, за да се подготви за Бъдни вечер, а Джак отиде в центъра. Той винаги пазаруваше за Коледа в последния момент, за разлика от Лиз, която още през ноември бе купила подаръците за Джак и за децата. Тя беше невероятно организирана и никога не пропускаше нищо, благодарение на което успяваше така успешно да се грижи за многолюдното си семейство и едновременно с това да гради успешна кариера. Освен това от четиринадесет години насам имаше прекрасна икономка, Керъл, която бе напълно отдадена на децата им. Лиз изобщо не се съмняваше, че без нейната помощ щеше да е загубена. Керъл беше млада мормонка, която бе започнала работа при тях на двадесет и три годишна възраст и която обичаше децата Съдърланд почти толкова, колкото ги обичаха и родителите им. Особено най-малкия, Джейми, който беше на девет годинки.

На тръгване Джак обеща, че ще се прибере у дома в пет или в пет и половина. Все още не бе сглобил новия велосипед на Джейми, а Лиз знаеше, че някъде към полунощ щеше да започне да опакова нейния подарък в кабинета си в дома им. Бъдни вечер в техния дом беше истински празник. И двамата уважаваха и почитаха традициите, а през годините на семеен живот бяха съумели да ги осмислят и вплетат в един прекрасен семеен празник, който децата им обожаваха.

Лиз измина краткото разстояние до дома им в Тибърън и се усмихна, когато спря на алеята пред къщата им на улица Хоуп^[2]. Трите ѝ дъщери току-що се бяха върнали от пазар с Керъл и изваждаха пакетите от колата. Мегън беше слабичко и високо четиринадесетгодишно момиче. На тринадесет Ани беше по-набита от сестра си и поразително приличаше на Лиз. Рейчъл беше на единадесет години и макар да бе наследила червената коса на майка си, приличаше силно на Джак. Момичетата се разбираха изненадващо добре. В момента бяха в превъзходно настроение и шеговито се препираха нещо с Керъл. Трите се усмихнаха щастливо, когато видяха майка им да се приближава към тях.

— Какво правихте днес? — Лиз обгърна раменната на Ани и Рейчъл и присви очи, когато погледна към Мегън. — Това, с което си

облечена, не е ли любимия ми черен пуловер, Мег? Или изобщо няма смисъл да питам? Ти си по-едра от мен и ще го разшириш.

— Не съм виновна, че си плоска като дъска, мамо — отвърна Мегън и се усмихна виновно. Те непрекъснато заемаха дрехи една от друга и от майка си и в повечето случаи това ставаше без позволенията и одобренията на собственицата на въпросния пуловер или блуза, или каквото е там. Това бе единственият повод за спорове и разногласия между момичетата и той едва ли можеше да се нарече проблем. Докато ги наблюдаваше, Лиз се почувства истинска късметлийка. Дватама с Джек имаха страхотни деца и винаги с удоволствие прекарваха с тях всяка свободна минута.

— Къде са момчетата? — попита Лиз и докато вървеше след тях към къщата, забеляза, че Ани е обула любимите ѝ обувки. Положението беше безнадеждно. Каквито и дрехи да им купуваше, те очевидно щяха да продължат да използват и нейния гардероб на комунални начала.

— Питър излезе с Джесика, а Джейми е на гости на едно приятелче — отвърна Керъл. Джесика беше последната приятелка на Питър. Тя живееше наблизо в Белведере и той прекарваше там повече време, отколкото в собствения си дом. — След половин час трябва да прибера Джейми — додаде Керъл. — Освен ако не искаш ти да го вземеш.

На двадесет и три години Керъл беше хубавичка блондинка и макар да бе наедрияла през годините, сега, на тридесет и седем, тя все още бе симпатична жена, която проявяваше силна привързаност и обич към децата. През изминалите четиринадесет години се бе превърнала в част от семейството им.

— Имах намерение да изпека малко сладки — отвърна Лиз, остави чантата си и съблече палтото си.

Хвърли един поглед на пощата, струпана върху кухненската маса, но не откри нищо важно. Вдигна очи и погледна през кухненския прозорец. От другата страна на залива се виждаше Сан Франциско. Домът им беше удобен и уютен, а от прозорците му се разкриваше прекрасна гледка. Семейството бе твърде многолюдно и къщата им бе малко тесничка, но те всички много я обичаха.

— Искат ли някой да ми помогне в печенето? — попита Лиз, но като се огледа, видя, че говори на себе си.

Трите момичета вече се бяха изпокрили в стаите си и сега най-вероятно говореха по телефона. Четирите големи деца постоянно се препираха за двата телефона в къщата.

Лиз вече бе замесила тестото и бе извадила коледните формички за сладки, когато, половин час по-късно, Керъл слезе по стълбите и отиде да прибере Джейми. Лиз имаше още много работа и предполагаше, че Джейми веднага ще изяви желание да ѝ помогне. Той много обичаше да работи с нея в кухнята.

Десет минути по-късно, когато Керъл се върна заедно с него, той изпищя от радост, като видя какво прави майка му, взе си малко сурово тесто и се усмихна с удоволствие щом го опита.

— Може ли да помагам? — Джейми беше красиво дете с гъста тъмна коса и топли кафяви очи. А усмивката му винаги успяваше да разтопи сърцето на майка му. Той ѝ беше особено скъп, на нея и на всички останали, и винаги щеше да си остане тяхното малко бебче.

— Разбира се. Но първо си измий ръцете. Къде беше?

— У Тими — отвърна той и се върна с мокри ръце от мивката. Майка му му посочи една кърпа, за да се избърше.

— Как е той?

— В тяхната къща. Нали е Бъдни вечер — сериозно отбеляза Джейми, докато ѝ помагаше да разточи останалото тесто.

— Зная — отвърна с усмивка Лиз. — Те са евреи.

— Обаче имат свещи. И получават подаръци през цялата седмица. Защо не може и ние да сме евреи?

— Такъв ни бил късметът, предполагам. Но и ти не можеш да се оплачеш от подаръците, които получаваш за Коледа. — Тя се усмихна на най-малкото си дете.

— Тази година помолих Дядо Коледа за велосипед — с надежда рече той. — Писах му, че Питър обеща да ме научи да го карам.

— Зная, скъпи. — Беше му помогнала да напише писмото. На дъното на едно чекмедже пазеше всичките писма на децата до Дядо Коледа. Всичките бяха прекрасни, особено онези на Джейми. Той я погледна и ѝ се усмихна топло. Очите им се срещнаха и двамата останаха така дълго време.

Джейми беше специално дете. Скъп дар, получен късно в живота ѝ. Роди се два месеца преждевременно и бе увреден както от самото раждане, така и от кислорода, който се наложи да му подадат. Макар че

според прогнозите се очакваше детето да ослепее напълно, това не се случи. Джейми обаче беше със забавено развитие, което, макар и не в особено остра форма, бе достатъчно изразено, за да го направи по-различен и значително по-бавен от децата на неговата възраст. Въпреки това Джейми се справяше добре — посещаваше специално училище, имаше силно развито чувство за отговорност, беше изключително жизнено и любвеобилно дете. Никога обаче нямаше да стане като по-големия си брат и сестрите си.

Всички в семейството отдавна бяха приели този факт. Непосредствено след раждането му всички бяха силно шокирани и смазани от случилото се. Особено Лиз, която в началото се чувстваше отговорна за състоянието на детето. Беше работила твърде много, явила се бе на три дълги и уморителни процеса, живяла бе под постоянен стрес. Предишните ѝ бременности бяха леки, без каквито и да било проблеми. С Джейми обаче всичко бе по-различно. Бременността протичаше тежко. От първия до последния ден Лиз се чувстваше изтощена и постоянно ѝ се гадеше, след което, без всякакво предупреждение, два месеца и половина преди термина, родилните болки започнаха и лекарите се оказаха безсилни да спрат раждането.

Бебето се роди десет минути след като Лиз пристигна в болницата. Раждането беше лесно за нея, но не и за Джейми. В началото всички се опасяваха, че пораженията може да се окажат по-сериозни. През първите няколко седмици не бяха сигурни дали детето изобщо се оживее. Когато най-сетне си го прибраха у дома, след като бе прекарал шест седмици в кувьоз, той им се стори като малко чудо. И до ден-днешен цялото семейство го възприемаше по този начин. Джейми беше невероятно обичлив и мъдър по свой собствен начин. Беше най-доброто от всичките пет деца и въпреки ограничените си възможности, притежаваше прекрасно чувство за хумор. Родителите му, както и по-големите деца в семейството, отдавна вече се бяха научили да се радват и възхищават на постиженията му и да не скърбят за онова, което не беше и никога нямаше да бъде. Джейми беше толкова красиво дете, че хората не можеха да отделят поглед от него, но когато заговореше, непознатите неизменно оставаха шокирани от неговата директност и начина му на изказ. Понякога им бе нужно известно време, за да осъзнаят, че е по-различен. Състраданието, което веднага се появяваше по лицата им, дразнеше и ядосваше родителите и

по-големите му брат и сестри. Когато хората изразяваха съжалението си с думи, Лиз неизменно отговаряше:

— Недейте. Той е страхотно хлапе. Сърчицето му е препълнено с доброта и любов към хората и ние много го обичаме.

Освен това Джейми бе винаги щастлив, а това бе огромна утеха за майка му.

— Забрави да сложиш шоколадови пръчици — подсети я Джейми. Сладките с шоколадови пръчици бяха любимият му сладкиш и Лиз често му ги приготвяше.

— Помислих си, че понеже е Коледа, е по-добре курабийките да са без шоколад. Вместо това ще ги напръскаме с червена и зелена боя. Какво ще кажеш?

Той са замисли за миг, а след това кимна одобрително.

— Сигурно ще станат много красиви. Може ли аз да ги напръскам?

— Разбира се. — Лиз сложи пред него тава с наредени в нея курабийки с формата, на коледни елхички. След това му подаде и шприца, в който бе сложила червена боя.

Джейми се залови с усърдие за работа, а когато свърши, Лиз му подаде следващата тавичка. Продължиха да работят в екип докато украсят всички сладки, след което Лиз ги сложи във фурната да се пекат. Забеляза обаче, че Джейми изглежда угрижен.

— Какво има? — очевидно беше, че детето е притеснено от нещо. А в такива случаи бе много трудно да се прогони неприятната мисъл, зародила се в малката му главичка.

— Ами ако не ми го донесе?

— Кой? — Двамата разговаряха помежду си с къси изречения — отдавна бяха свикнали да общуват по този начин и не срещаха никакви затруднения.

— Дядо Коледа — отвърна Джейми и погледна тъжно майка си.

— Колелото? — Той кимна. — И защо да не ти го донесе? Ти беше много послушно дете през изминалата година, миличък. Обзалагам се, че ще ти го донесе. — Не й се искаше да го лиши от изненадата, но едновременно с това се стараше да го успокои и да му вдъхне малко увереност.

— Може да си помисли, че не мога да го карам още.

— Дядо Коледа е много умен. Знае, че можеш да се научиш. Освен това ти му писа, че Питър е обещал да ти помогне.

— Мислиш ли, че ми е повярвал?

— Сигурна съм. Защо не отидеш да си поиграеш малко или пък да провериш какво прави Керъл. Ще те повикам, когато сладките станат готови. Ти ще ги опиташ пръв.

Той се усмихна при мисълта за вкусните курабийки и, забравил за Дядо Коледа, тръгна да потърси Керъл. Джейми, който все още не можеше да чете, много обичаше часовете, през които Керъл му четеше на глас.

Лиз се приближи до един шкаф, откъдето измъкна няколко грижливо скрити подаръци и ги сложи под елхата. Когато курабийките се опекоха, тя извика на Джейми. Той обаче бе толкова погълнат от заниманията с Керъл, че отказа да слезе в кухнята. Лиз подреди сладките в подноси и ги остави на кухненската маса. След това се качи горе, за да опакова книгата на Чосър, която бе купила за Джак. Другите му подаръци бяха опаковани от седмици, но рядката книга с елегантна кожена подвързия бе намерила съвсем наскоро в една книжарничка.

Остатъкът от следобеда измина неусетно. Питър се прибра малко преди Джак. Изглеждаше щастлив и развълнуван. Погълна цяла шепа курабийки, а след това попита дали може да отиде у Джесика веднага след вечеря.

— Защо този път не дойде тя? — недоволно попита Лиз. Вече почти не го виждаха — той беше или на тренировка, или на училище, или пък у приятелката си. Откакто взе шофьорската си книжка, като че ли се прибираше само за да преспи в дома си.

— Родителите ѝ не ѝ позволяват. Нали е Бъдни вечер.

— У дома също е Бъдни вечер — напомни му Лиз.

В този момент Джейми се появи в кухнята, взе си една сладка и изгледа с обожание по-големия си брат. Питър беше героят на Джейми.

— В дома на Тими не е Бъдни вечер. Той е евреин — съобщи той и Питър разроши с обич косата му. След това грабна още една шепа сладки. — Аз ги правих — похвали се Джейми и посочи курабийките, който бързо изчезнаха в устата на брат му.

— Вкусни са — с пълни уста рече брат му, а след това отново се обърна към майка си. — Тя не може да излезе тази вечер, мамо. Защо не може аз да отида при нея. Тук е скучно.

— Благодаря ти. И все пак трябва да останеш, защото имаш задължения в този дом — отвърна твърдо Лиз.

— Трябва да ми помогнеш да оставя сладки и моркови за Дядо Коледа и елените — сериозно го подсети Джейми.

Двете момчета изпълняваха този ритуал заедно всяка година. Джейми би бил много разочарован, ако Питър го изоставеше самичък, и той го знаеше.

— Не може ли да изляза, след като Джейми си легне? — попита Питър и Лиз установи, че ѝ е трудно да му откаже. Той беше добро дете и отличен ученик и тя съзнаваше, че не би могла да не го възнагради за старанията му.

— Добре — отстъпи с нежелание. — Но трябва да се прибереш рано.

— Най-късно в единадесет. Обещавам.

В този момент в кухнята влезе Джак. Изглеждаше уморен, но доволен. Беше приключил с коледното пазаруване, убеден, че е намерил съвършения подарък за съпругата си.

— Здравейте! Весела Коледа! — поздрави той, грабна Джейми, вдигна го във въздуха и го притисна в мечешките си прегръдки. Момчето се разсмя от удоволствие. — Как прекара деня, млади момко? Готово ли е всичко за Дядо Коледа?

— Двамата с мама му направихме сладки.

— Аха! — Джак си взе една курабийка, изяде я, а след това се приближи и целуна Лиз. — Какво ще вечеряме?

— Шунка. — Керъл бе сложила месото във фурната, а Лиз се канеше да приготви любимите им сладки картофи с подправки и грах.

В самия коледен ден неизменно печаха пуйка, а Джак приготвяше своята специална плънка.

Лиз му сипа чаша вино и го последва във всекидневната. Джейми вървеше по петите им. Питър отиде да телефонира на Джесика, за да ѝ каже, че ще отиде у тях след вечеря. Докато седяха във всекидневната, Лиз и Джак чуха писъците на Мегън, когато Питър измъкна телефона от ръцете ѝ и прекъсна разговора ѝ с един от многото ѝ обожатели.

— Я по-тихо, вие двамата! — провикна се Джак, след което се отпусна на дивана до съпруга си, за да се наслади на празничната обстановка в дома им.

Коледната елха искреше, осветена от безброй лампички, в стаята звучаха коледни песни. Джейми се настани щастливо до майка си и докато двамата възрастни си бърбеха, той тихичко си тананикаше нещо. След няколко минути се отегчи и излезе, за да потърси Питър или Керъл.

— Той се тревожи за колелото — прошепна Лиз и Джак се усмихна. И двамата знаеха колко щастлив ще е синът им, когато види велосипеда. От години си мечтаеше за колело и те най-после бяха решили, че е готов за него. — Цял следобед говори за това колело и се притеснява, че Дядо Коледа няма да му го донесе.

— Ще го сглобим, след като заспи — прошепна Джак, наведе се към Лиз и я целуна. — Казвал ли съм ти колко си красива, адвокате?

— Не и в последните няколко дни — ухили му се в отговор тя.

Въпреки дългогодишния им брак и децата, които неизменно бяха край тях, в отношенията между двамата все още имаше романтика. Джак беше особено добър в това отношение — от време на време организираше романтични вечери само за тях двамата, водеше я в изискани ресторанти, а понякога си позволяваха да заминат заедно за уикенда. Имаше случаи, в които дори ѝ изпращаше цветя без никакъв специален повод. Тъй като двамата работеха заедно и имаха предостатъчно поводи за разногласия, умението му да прогони отегчението и скуката и да запази романтиката в отношенията им наистина бе цяло изкуство. Двамата никога не си омръзваха и Лиз бе особено благодарна на Джак за усилията, които полагаше, за да разнообрази живота им.

— Днес следобед, докато двамата с Джейми правехме курабийките, си мислех за Аманда Паркър. Надявам се, че онзи негодник няма да я тормози след днешното дело. Нямам му никакво доверие.

— Трябва да се научиш да оставяш работата си в кантората — сгълча я той, а след това си сипа още една чаша вино. Джак винаги бе твърдял, че по-добре от нея умее да се абстрахира от служебните си ангажименти, когато си у дома.

— Не видях ли в антрето едно куфарче, претъпкано с документи? — подразни го тя и Джак се засмя.

— Аз просто си го разнасям насам-натам. Но не мисля за него. Така е по-добре.

— Да, обзалагам се. — Лиз го познаваше достатъчно добре, за да знае, че нещата не стоят точно така.

Побъбриха още малко, а след това тя отиде да приготвя вечерята. Тази вечер останаха по-дълго около масата — разговаряха с децата, посмяха се на шегите им. Припомниха си глупави случки от минали години. Джейми се намеси в разговора, за да им припомни за случая, в който дядо им, гостувал им за Коледа, бе настоял да отидат на среднощната литургия и бе заспал в църквата, а те едва бяха успели да сподавят смеха си, предизвикан от силното му хъркане. Думите му подсетиха Лиз за майка ѝ и тя изпита благодарност за решението ѝ тази Коледа да прекара празниците в дома на брат ѝ. Посещенията на майка ѝ обикновено я изнервяха — тя непрекъснато даваше съвети и казваше на хората какво да правят и как да го правят. Имаше си своите странности и предубеждения, а отношението ѝ към Джейми бе особено мъчително за Лиз. Майка ѝ посрещна раждането му с неподправен ужас, нарече случилото се трагедия и дори и сега продължаваше да използва тази дума всеки път, когато е сигурна, че Джейми не е наблизко. Тя смяташе, че детето трябва да бъде изпратено в специално училище, за да не се натоварват останалите деца от семейството. Лиз побесняваше всеки път, когато я чуеше да твърди това. Джак я съветваше да не обръща внимание на думите на майка си. Нейното мнение нямаше никакво значение за тях, защото Джейми беше важна част от семейството им и за нищо не света не биха се съгласили да го изпратят далеч от къщи. Пък и другите деца не биха го понесли. Въпреки това Лиз изпадаше в ярост всеки път, когато чуеше майка ѝ да говори за него по този начин.

Питър помогна на Джейми да изнесат мляко и курабийки за Дядо Коледа и чинийка с моркови и купичка сол за елените. Оставиха и една бележка, продиктувана от Джейми, в която той напомняше на Дядо Коледа за колелото и го молеше да донесе наистина хубави подаръци за Питър и сестрите му.

— Благодаря ти, Дядо Коледа — завърши диктовката Джейми и кимна със задоволство, когато Питър му прочете какво е написал. — Да му пиша ли, че няма да се разсърдя, ако не получа колелото? — угрижено попита Джейми. — Не искам да се почувства неудобно, ако случайно ми донесе нещо друго.

— Не, аз мисля, че това е достатъчно. Освен това ти си толкова добро дете, че той няма как да не ти донесе колело. — Всички останали знаеха, че Джейми ще получи така желания велосипед, и с нетърпение очакваха да видят радостта му на следващата сутрин.

По-късно вечерта Лиз най-после сложи Джейми да спи. Мегън, както обикновено, говореше по телефона, а Рейчъл и Ани се смееха в стаята си докато пробваха новите си дрехи. Питър помогна на Джек да сглобят велосипеда на Джейми, а малко след това тръгна за дома на Джесика. Лиз почисти кухнята и се зае да подготви нещата за утрешния ден. Керъл бе излязла, за да навести приятели, и Лиз ѝ бе казала, че тя ще почисти след вечеря.

Всички прекараха една спокойна и щастлива вечер, пропита от духа на Рождество. Лиз и Джек с удоволствие очакваха утрешния празник и дългия уикенд след това. Двамата работеха много, но изпитваха истинска радост при всяка възможност да прекарат повече време с децата си.

Двамата тъкмо се качваха бавно по стълбите към втория етаж, когато им позвъни Аманда Паркър. Мегън отговори на обаждането и повика Лиз. В момента, в който взе слушалката, тя разбра, че Аманда плаче. Младата жена едва говореше, задушавана от ридания.

— Много се извинявам, че ви звъня на Бъдни вечер... Фил се обади преди малко и... — Тя се разхълца неудържимо.

Лиз се опита да я успокои.

— И какво каза?

— Заплаши ме, че ако не ви накарам да размразите финансите му, ще ме убие. Каза още, че няма да ми даде и десет цента издръжка и че хич не го интересува, че децата и аз ще умрем от глад.

— Това няма да се случи и ти го знаеш. Той е длъжен да ви издържа. В момента просто се опитва да те сплаши.

И успяваше. С голям успех при това. Лиз мразеше подобни случаи, в които неин клиент е подложен на системен тормоз. Някои от историите, разказани ѝ от Аманда, я бяха накарали да настръхне от ужас. Жената бе толкова напласена от постоянните заплахи и нечовешкия тормоз от страна на съпруга ѝ, че бе чакала години, преди да се реши да го напусне. И сега трябваше да продължи да слуша заплахите му, докато адвокатите успеят да го осъдят да плати

издръжката, която Аманда заслужаваше. Лиз знаеше, че не ѝ е лесно. Аманда бе класически пример за жертва.

— Не вдигай повече телефона тази вечер — посъветва я тихо Лиз. — Заклучи всички врати, стой вътре с децата и ако чуеш нещо подозрително, обади се на полицията. Разбра ли, Аманда? Той само се опитва да те сплаши. Той е грубиян и негодник, запомни това. Но ще отстъпи, ако ти проявиш нужната твърдост.

Аманда не изглеждаше твърде убедена в това.

— Каза, че ще ме убие...

— Ако те заплаши отново, през следващата седмица ще поискаме ограничителна заповед. И ако само посмее да се доближи до теб, ще го арестуваме.

— Благодаря — прошумоля жената. В гласа ѝ се прокрадна известно успокоение. — Ужасно съжалявам, че ви обезпокоих на Бъдни вечер.

— Не ни безпокоиш. Това ни е работата. Обади се отново, ако имаш нужда от помощ.

— Ще се оправя. Вече се чувствам по-добре. Разговорът с теб много ми помогна — с благодарност изрече тя и Лиз се преизпълни със съчувствие към нея заради ужасния начин, по който ѝ се налагаше да прекара празниците.

— Толкова ми е мъчно за нея — рече Лиз, когато малко по-късно влезе в спалнята при Джак. — Тя изобщо не е в състояние да се справи с онова копеле.

— Точно за това се налага ние да я защитим. — Той бе събул обувките си и се разхождаше по чорапи из спалнята им, преизпълнен със задоволство заради подаръка, който ѝ бе купил. Когато обаче вдигна очи и я погледна, забеляза, че тя изглежда искрено загрижена.

— Смяташ ли, че той би се осмелил да я нарани по някакъв начин? — попита Лиз. Филип Паркър неведнъж бе наранявал съпругата си преди, но от известно време двамата живееха разделени.

— Не, не смятам. Мисля, че само се опитва да я сплаши. И какво иска този път? Да отменим днешното решение на съда? — Лиз кимна. Джак бе очаквал това да се случи и никой от двамата не бе особено изненадан. — Каквото и да каже или направи, ние няма да отменим решението и той го знае.

— Бедничката Аманда... Толкова ѝ е трудно...

— Тя трябва просто да стисне зъби и да доведе започнатото докрай. Ние ще ѝ осигурим добра издръжка, а той ще трябва да се примири с решението на съда. Онзи тип разполага с предостатъчно средства, за да изплаща прилична издръжка на нея и децата. Ако се наложи, ще намали малко разходите по някоя от любовниците си.

— Може би точно тази перспектива го изпълва със страх — усмихна се Лиз и погледна съпруга си с възхищение. Той тъкмо събличаше ризата си и, както винаги, ѝ се стори необикновено красив. На четиридесет и четири години Джак все още имаше силно и атлетично тяло и въпреки побелялата коса, изглеждаше млад за възрастта си.

— Защо се усмихваш? — подразни я той и свали панталона си.

— Мислех си колко си привлекателен. Струва ми се, че сега изглеждаш по-добре и по-секси, отколкото на млади години, когато се оженихме.

— Ти май недовиждаш добре, любов моя, но съм благодарен за това. Ти също не изглеждаш зле. — Лиз беше на четиридесет и една години и никой не би могъл да предположи, че е родила пет деца.

Той прекоси стаята и я целуна. Двамата веднага забравиха за Аманда Паркър и проблемите ѝ. Колкото ѝ да я харесваха и да ѝ съчувстваха, тя беше само част от служебните им ангажименти, а те трябваше да се постараят да я забравят, ако искаха да се насладят на празника заедно с децата си.

Двамата се настаниха в леглото и погледаха малко телевизия. Момичетата влязоха да им пожелаят лека нощ, преди да си легнат, а Питър се прибра точно в единадесет. Той винаги спазваше безпрекословно наложения му вечерен час.

След като изгледаха новините, Джак загаси осветлението и двамата се плъзнаха в леглото, притиснати един в друг. Лиз обичаше да се гуши в прегръдките му и когато Джак ѝ прошепна нещо, тя се засмя, стана, прекоси на пръсти стаята и заключи вратата. Никога не можеха да са сигурни по кое време някое дете ще влезе при тях. Най-често се появяваше Джейми, който често се будеше нощем и идваше при нея, за да я помоли за чаша вода или да поиска да го придружи до стаята му, за да го завие. Но когато вратата бе заключена, спалнята им принадлежеше напълно.

Джак съблече нощницата ѝ, целуна я нежно, а тя простена тихичко, когато телата им се намериха. Най-съвършеният завършек на празничната нощ.

---

[1] Телефон на полицията в САЩ — Б.пр. ↑

[2] Норе (англ.) — надежда — Б.ред. ↑

ГЛАВА ВТОРА

На следващия ден Джейми нахълта в леглото им в шест и тридесет сутринта. Лиз бе облякла отново нощницата си и бе отключила вратата, преди да заспят. Джак все още спеше дълбоко, облечен само с долнището на пижамата си, когато Джейми се настани на леглото до Лиз. Тя и Джак бяха спали прегърнати през цялата нощ. Всички останали също спяха, но Джейми я попита не е ли вече време да слязат на долния етаж.

— Не още, миличък — прошепна му тя. — Защо не поспиш тук при нас още мъничко. Навън е още съвсем тъмно.

— Кога ще стане време да слезем долу? — тихичко попита той.

— След няколко часа. — Лиз се надяваше да го разсее и задържи при тях възможно най-дълго. Ако има късмет, може би щяха да издържат чак до осем. Останалите деца бяха достатъчно големи и вече не им се ставаше рано. Джейми обаче едва се владееше, преизпълнен с радостно очакване.

В крайна сметка Лиз тихичко го заведе обратно в стаята му, целуна го и му даде един комплект Лего да си играе.

— Ще дойда да те взема, когато стане време — обеща му тя. Той се зае да строи нещо, а тя се върна в леглото при Джак. Той беше топъл и спокоен и тя с усмивка се притисна отново до него.

Минаваше осем, когато Джак най-последно се размърда, а Джейми отново нахълта в спалнята им. Заяви, че е използвал всичките елементи на конструктора, с който си играеше. Лиз целуна съпруга си и му се усмихна, припомнила си удоволствието от предишната нощ. След това изпрати Джейми да събуди останалите.

— От колко време си будна? — попита Джак, прегърна я през раменете и я придърпа към себе си.

— Джейми пристигна в шест и половина. Той прояви огромно търпение, но ми се струва, че няма да можем да го удържим тук още дълго.

Пет минути по-късно детето се върна в спалнята им. Останалите се влачеха след него. Момичетата изглеждаха полузаспали, а Питър вървеше, прегърнал Джейми през раменете. Той бе помогнал на баща им да сглобят велосипеда предишната вечер и сега се усмихваше при мисълта за радостната изненада, която очакваше Джейми.

— Хайде, татко, ставай — усмихнато го подкани Питър и издърпа завивките от леглото.

Джак изръмжа, преобърна се по корем и се опита да измъкне възглавницата изпод главата си. В този момент дъщерите му, заразени от палавото им настроение, се включиха в играта и преди Джак да успее да се защити, Ани и Рейчъл скочиха върху него, Мегън започна да го гъделичка, а Джейми се разкрещя от радостно вълнение. Лиз стана от леглото и облече халата си, без да сваля поглед от тях. Децата и баща им, преплели тела и ръце, се гъделичкаха и пищяха от удоволствие. Джак протегна ръка и придърпа Джейми при тях. Получи се едно огромно кълбо от хилещи се хлапета, от ръце и крака. Лиз се разсмя и се притече на помощ на Джак. Обяви на висок глас, че е време да сляза на долния етаж, за да видят какво им е донесъл Дядо Коледа.

Джейми пръв скочи от леглото и се затича към вратата. Момичетата го последваха смеейки се, а Питър и Джак вървяха най-отзад. Джейми вече бе преполовил стълбите, водещи към долния етаж, когато другите напуснаха спалнята на родителите си.

Той все още не можеше да види натрупаните под елхата подаръци, но когато се показа зад завоя, го зърна — чисто нов, яркочервен и блестящ велосипед. Очите на Лиз се навлажниха, докато наблюдаваше личицето му. В изражението на Джейми се четеше цялата магия на коледния ден. Той се спусна към подаръка, а останалите, застанали зад него, го наблюдаваха с гордост и удоволствие. Лиз му помогна да възседне велосипеда, а Питър хвана кормилото и го повози из всекидневната, опитвайки се да заобиколи подаръците на останалите. Джейми обаче бе толкова развълнуван, че сякаш не виждаше и не чуваше нищо друго.

— Получих го! Получих го! Дядо Коледа ми донесе колело! — крещеше безспирно той.

Джак пусна един диск с коледни песни. И изведнъж цялата къща сякаш се изпълни с омаята на празничния ден. Момичетата се заеха да

отварят подаръците си, а Питър най-после успя да убеди Джейми да слезе от колелото за малко, за да могат двамата да отворят и останалите подаръци. Джак вече бе видял книгата на Чосър и кашмиреното сако, което Лиз му бе купила от Ниймън Маркъс. Лиз остана очарована от златната гривна, която Джак ѝ бе избрал предишния ден. Гривната беше прекрасна и точно както се бе надявал Джак, Лиз не можеше да свали поглед от нея.

Прекараха половин час в разопаковане на подаръци, след което Джейми отново се качи на колелото, а Питър, хванал здраво кормилото, започна отново да го вози из стаята. Лиз отиде в кухнята да стъкми закуската. Възнамеряваше да им приготви гофрети, наденички и бекон — обичайната им коледна закуска. Докато правеше гофретите и си тананикаше някаква коледна песничка, Джак влезе в кухнята, за да ѝ прави компания, а тя за пореден път повтори колко много ѝ харесва гривната.

— Обичам те, Лиз — рече той и я изгледа с неизразима нежност. — Минава ли ти понякога през ума, че двамата с теб сме големи късметлии? — Той погледна към всекидневната, откъдето долитаха щастливите гласове на децата им.

— О, по около стотина пъти на ден. А понякога и по-често. — Тя се приближи, обви ръце около врата му и го целуна, а той я притисна силно към себе си.

— Благодаря ти за всичко, което правиш за мен... Не зная, какво съм направил, за да те заслужа, но, каквото и да е то, аз съм безкрайно щастлив, че те имам. — Джак произнесе думите с безкрайна нежност, без да я пуска от прегръдките си.

— Аз също — отвърна тя, а после бързо се приближи до печката, за да обърне наденичките и бекона.

Джак направи кафе и наля портокалов сок, докато тя довършваше гофретите, след което всички седнаха около масата като обсъждаха на висок глас подаръците, които бяха получили, смееха се щастливо и се заяждаха един с друг. Джейми остави колелото на пода до себе си. Ако му бяха позволили, сигурно щеше да закуси, кацнал отгоре му.

— Какво смятате да правите днес? — попита Джак и си сипа втора чаша кафе.

Децата започнаха да се оплакват, че са преяли с вкусната закуска, приготвена от Лиз.

— Аз трябва скоро да се залавям с пуйката — осведоми Лиз и погледна часовника.

Бяха купили голяма птица — около десет килограма — и тя щеше да се пече през по-голямата част от деня. Джак пък трябваше да направи прословутата си плънка.

Момчетата обявиха, че искат да изпробват подаръците си и да се обадят на приятелките си. Питър възнамеряваше отново да наминe към Джесика, а Джейми го накара да обещае, че ще се върне бързо, за да го научи да кара новия велосипед. Джак ги информира, че смята да отиде за малко в кантората.

— На Коледа? — погледна го с изненада Лиз.

— Само за няколко минути. — Обясни й, че е забравил една от папките с материали, върху които възнамерявал да поработи през уикенда.

— Защо не оставиш за утре? Тази папка не ти е притрябвала точно днес — упрекна го тя. Започваше да се превръща в работохолик. А днес, в края на краищата, бе Рождество.

— Ще се чувствам по-спокоен, ако зная, че е тук, и утре сутринта ще мога да се захвана за работа — отвърна Джак и гузно погледна съпругата си.

— И какво точно имаше предвид, когато вчера ми каза, че трябва да се науча да оставям служебните си ангажименти в кантората? Опитай се да се придържаш към собствените си съвети, адвокате.

— Ще отсъствам само пет минути. След това ще се прибера у дома и ще приготвя плънката. Ще се върна, преди да си усетила, че ме няма. — Той се усмихна, целуна я, след като децата излязоха от кухнята, и й помогна да разчисти масата.

Лиз остана в кухнята, за да подготви пуйката за печене, а половин час по-късно Джак слезе от горния етаж гладко избръснат и облечен с панталон в цвят каки и червен пуловер.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита я, преди да тръгне, а тя само поклати отрицателно глава и му се усмихна.

— Само от теб. За разлика от някои хора, които познавам, аз не възнамерявам да работя през уикенда. По празниците обичам да си почивам.

Тя все още беше по халат, червената ѝ коса се стелеше на лъскави вълни по раменете ѝ, а от големите ѝ зелени очи струеше любов. В очите на Джак тя не изглеждаше и с ден по-стара от онзи ден, в който се бяха оженили.

— Обичам те, Лиз — ласкаво промълви той, целуна я и усмихнат се запъти към вратата.

През целия път до офиса си мислеше за нея. Спря на обичайното си място на служебния паркинг, отключи входната врата със собствения си ключ и я остави отворена зад себе си. Изключи алармата и влезе в кантората им. Знаеше къде точно се намира нужната му папка и беше сигурен, че му е достатъчна само минута, за да я вземе. Вече беше на прага и се канеше да включи отново алармата, когато чу нечии стъпки във фойето. Знаеше, че в сградата няма други хора, и се зачуди дали Лиз не го е последвала. Подобно предположение обаче му се стори твърде неправдоподобно. Той подаде глава и надникна навън, за да види дали някой е влязъл в сградата след него.

— Ало? — подвикна леко напрегнат.

Отговор не последва, но той отчетливо долови някакво шумолене, последвано от странно металическо прищракване. Джак се показва иззад ъгъла и неочаквано се озова пред Филип Паркър, съпруга на Аманда. Лицето му бе разкривено от гневна гримаса, той изглеждаше раздърпан, мръсен и пиан. И тогава Джак сведе поглед и забеляза, че мъжът държи пистолет, насочен право към него. С необичайно спокойствие той заговори на съпруга на клиентката си.

— Нямах нужда от това, Фил. Свали този пистолет.

— Не ми казвай какво да правя, кучи син такъв! Мислеше си, че можеш да се ебаваш с мене, нали? Смяташе, че можеш да ме уплашиш. Е, не ме уплаши, а само ме пищиса. Ти я настрои против мен, накара я да прави онова, което искаш, като си мислеше, че ѝ правиш голямо добро, но знаеш ли какво постигна? — Джак забеляза, че мъжът бе започнал да плаче. На единия ръкав на Паркър имаше голямо кърваво петно, а поведението му беше абсолютно неадекватно. Джак остана с впечатлението, че мъжът, насочил пистолет към него, е или пиан, или силно дрогиран. Паркър продължи да бърбори несвързано, в гласа му се прокрадваха истерични нотки. — Казах ѝ, че ще я убия, ако не отстъпите... не можеш да замразиш всичко, което притежавам... не

можеш да се ебаваш с мен по този начин... казах ѝ, че ще го направя... казах ѝ... тя нямаше право... ти нямаше никакво право...

— Става дума само за един месец, Фил. Докато ни предоставиш информацията, за която те помолихме. Можем да оттеглим иска си във всеки един момент. Още в понеделник, ако желаеш. Сега само се успокой. — Гласът на Джак звучеше спокойно и уверено, но сърцето му препускаше като обезумяло.

— Не, ти се успокой. И не ми казвай какво да правя. Вече и бездруго е прекалено късно. Нищо вече няма значение. Ти съсипа всичко. Принуди ме да го направя.

— Какво съм те принудил да направиш, Фил?

Джак обаче инстинктивно се досети за отговора още преди Фил Паркър да е казал каквото и да било. Лиз се бе оказала права — бяха го притиснали твърде силно и го бяха тласнали отвъд ръба. Докато го наблюдаваше, Джак изведнъж бе обхванат от силен страх за Аманда. Какво ѝ бе направил Паркър? На нея и на децата?

— Убих я — равнодушно обяви Фил, а след това се разрида на глас. — Ти си виновен. Не исках да го правя. Но трябваше. Тя искаше да ми вземе всичко... искаше всичките ми пари, нали? Малката повлекана... ти нямаше никакво право... какво трябваше да правя, след като парализирахте целия ми бизнес? Да умра от глад?

Джак съзнаваше, че е безсмислено да му отговаря. Можеше единствено да се моли, че казаното от Фил не отговаря на истината.

— Как разбра, че ще бъда тук, Фил? — попита спокойно Джак.

— Проследих те. Цяла сутрин стоя пред къщата ти.

— Къде е Аманда?

— Казах ти... тя е мъртва. — Той избърса носа си с ръкав и размаза кръвта по лицето си.

— Къде са децата?

— При нея. Оставих ги там — изхърка той и продължи тихичко да хлипа.

— И тях ли уби?

Фил поклати отрицателно глава и насочи пистолета към Джак.

— Заклучих ги в спалнята при нея. — Джак усети, че започва да му се гади. — А сега трябва да убия и теб. Така ще бъде най-справедливо. За всичко си виновен ти. Ти я накара да го направи. Тя

беше добро момиче преди ти да се намесиш. Ти, копеле, си виновен за всичко...

— Зная, че е така. Аманда не е виновна, Фил. А сега свали пистолета, за да поговорим.

— Кучи син такъв, не ми казвай какво да правя, защото ще те застрелям и теб. — Чувствата му се сменяха непрекъснато — в един момент изпитваше силна скръб, а в следващия се тресеше от неконтролируем гняв. Пламналите му очи не се отделяха от лицето на Джак и той внезапно си даде сметка, че мъжът пред него не лъже и е готов да осъществи заканите си.

— Свали пистолета, Фил — спокойно повтори Джак и бавно пристъпи по посока на Филип Паркър. — Свали го, Фил.

— Майната ти, копеле — отвърна той, но бавно свали пистолета.

Вече не се целеше в челото на Джак, който си помисли, че може и да успее. Фил започваше да се колебае. В следващата минута Джак щеше да се спусне към него и да отнеме оръжието му. Без да сваля очи от лицето на Фил, той продължи да пристъпва бавно към него и когато почти го достигна, в стаята отекна силен гърмеж и Джак изумено се втренчи в мъжа пред себе си. Пистолетът бе насочен право към гърдите му и в продължение на един дълъг миг Джак не усети абсолютно нищо. Сигурен беше, че Паркър не е улучил. В действителност обаче куршумът бе минал право през него. Той остана на мястото си, неспособен да помръдне. Фил Паркър налага дулото на пистолета, натисна спусъка и куршумът отнесе задната част на главата му. Кръвта и мозъкът му оплискаха цялата стена зад него. В този момент Джак почувства силна болка в гърдите и се отпусна на колене, опитвайки се да проумее случилото се. Всичко бе станало толкова бързо. Знаеше, че трябва да се обади на някого, преди да е загубил съзнание. Видя телефона на бюрото и бавно се присегна към него. Сграбчи слушалката, придърпа апарата към себе си и набра 911. Политна към пода, като едва дишаше, а в ухото си чу гласа на диспечерката.

— Полицията слуша.

— Бях прострелян... — Джак успя някак си да изговори нужните думи. Видя кръвта, която се процеждаше пред пуловера му на килима.

От полицията повториха телефонния номер и адреса, той ги потвърди и ги информира, че входната врата е отворена.

— Обадете се на съпругата ми — дрезгаво промълви той и ѝ продиктува номера ѝ. Очите му започнаха да се затварят.

— Линејката вече пътува към вас. Ще бъде там след по-малко от три минути — увери го диспечерката, но той вече трудно разбираше думите.

Защо линејка? Защо изпрацаха линејка? Не можеше да си спомни. Той искаше само Лиз. Затвори очи, отпусна се на мокрия и студен под и чу пронизителния вой на приближаваща се сирена. Запита се дали това е Лиз и защо вдига такъв шум. В следващия миг стаята около него се изпълни с безброй гласове, някой се опита да го премести. Сложиха нещо на лицето му, разни хора го дърпаха насам-натам, опъваха го, обръщаха го, а гласовете продължаваха да се надвикват. Той не можеше да си спомни какво правят всичките тези хора тук, не знаеше какво се е случило. И къде беше Лиз? Какво ѝ бяха сторили? Бавно започна да губи съзнание, но някой непрекъснато повтаряше името му и го викаше, а той искаше единствено Лиз, а не тези непознати хора, които му крещяха. Кои бяха те? И къде бяха жена му и децата му?

Лиз все още беше по халат в кухнята, когато ѝ се обадиха. Джак бе излязъл само преди десет минути и Лиз си помисли, че може би се обажда Аманда. Остана много изненадана, когато чу нечий непознат глас. Човекът ѝ съобщи, че е полицај и че има основание да предполага, че съпругът ѝ е бил ранен в кантората им и е помолил да ѝ се обадят. Съобщи ѝ още, че линејката вече пътува към кантората им.

— Съпругът ми? — Лиз се запита дали някой не си прави майтап с нея. Думите на непознатия ѝ се сториха напълно безсмислени. Джак бе излязъл от къщи само преди няколко минути. — Да не би да е катастрофирал по пътя? — Но защо не ѝ се обади самият той? Това беше пълна лудост.

— Съобщил е, че е бил прострелян — отговори внимателно полицајат.

— Прострелян? Джак? Сигурен ли сте?

— Все още никой не е пристигнал на адреса, но човекът, който ни се обади, помоли да информираме съпругата му и ни даде вашия номер. Предполагам, че веднага ще тръгнете за болницата.

Докато го слушаше, Лиз си помисли, че трябва да се качи горе и да се преоблече, но след това се отказа. Ако думите на полицаия бяха истина, ако Джак е ранен, трябваше да отиде при него възможно най-бързо. Благодарни на човека, който ѝ бе позвънил, и се затича към стълбището, за да повика Питър и да го помоли да наглежда Джейми.

— Ще се върна след няколко минути — извика тя и тръгна без повече обяснения.

Грабна ключовете си от кухненския плот и изтича през вратата както си беше по халат. Качи се в колата и пое по алеята пред къщата им, като не спираше да се моли... *нека Джак да е добре... моля те, Господи... нека да е добре... моля те...* Думите, които бе чула по телефона, продължаваха да отекват в главата ѝ... човекът бе казал, че Джак е бил прострелян... прострелян... прострелян... но как би могъл Джак да бъде прострелян? В това нямаше никакъв смисъл. Беше Коледа и той трябваше да приготви плънката за пуйката. Лиз си представяше изражението на лицето му и усмивката му на излизане от кухнята, виждаше фигурата му с панталона в цвят каки и червения пуловер... човекът, позвънил на 911, е бил прострелян...

Тя спря на паркинга пред кантората им и видя две полицейски коли и линейка с включени светлини. Без да се бави, хукна с все сила към сградата, за да види какво се е случило. Затича се нагоре по стълбите, като тихичко повтаряше името му... Джак... Джак... сякаш искаше да го повика... да го накара да разбере, че идва. Влезе вътре, но не можа да го види. Видя единствено групата полицаи и парамедици, които се суетяха около него. Вдигна поглед над тях и видя опръсканата с кръв стена, пред която Филип Паркър бе пръснал главата си. Почувства, че ѝ се вие свят. Тялото му лежеше на пода, покрито с брезент. А после, без да мисли, Лиз избута настрани един полицаи и се надвеси над съпруга си. Лицето му бе пепелявосиво, очите му бяха затворени и тя инстинктивно притисна ръка към устата си и се отпусна на колене край него. И тогава, сякаш почувствал присъствието ѝ, Джак бавно отвори очи. Парамедиците вече бяха включили система в едната му ръка и в момента обработваха раната на гърдите му. Пуловерът, който бяха разрязали, лежеше на окървавения килим край него. Навсякъде имаше кръв — по тялото му и по килима — и когато Лиз се надвеси над него, кръвта обагри и нейния халат. Джак обаче я забеляза и се усмихна.

— Какво стана? — попита тя, твърде уплашена, за да разбере и проумее случилото се.

— Паркър — прошепна Джак и отново затвори очи. Парамедиците го пренесоха възможно най-внимателно на една носилка и той за миг подбели очи. След това обаче отново я погледна и се намръщи, твърдо решен да ѝ каже нещо. — Обичам те... всичко е наред, Лиз...

Опита се да протегне ръка и да я докосне, но не му достигнаха сили. Лиз хукна редом с носилката, видя го да изпада в безсъзнание и изведнъж бе обхваната от силна паника. Парамедиците не можеха да спрат кръвенето, кръвното му налягане бързо падаше. Някой грубо я дръпна за ръката и я набути в линейката, вратите зад тях се затръшнаха и линейката се понесе по улиците. Двамата парамедици продължиха да се борят за живота му, разменяйки си кратки, накъсани изречения. Той обаче не отвори повече очи, не ѝ проговори.

Лиз седеше на пода на линейката, неспособна да повярва на очите и ушите си. И тогава изведнъж единият парамедик започна да притиска гръдния кош на Джак, но кръвта продължи да блика като фонтан. Кръвта на Джак сякаш напълни цялата линейка, оплиска дрехите на Лиз. Тя чуваше единият парамедик, който повтаряше отново и отново... няма пулс... няма кръвно налягане... никаква сърдечна дейност... и ги гледаше, вцепенена от ужас.

Когато стигнаха до болницата, медиците се обърнаха към нея и онзи, който през цялото време бе притискал гръдния кош на Джак, скръбно поклати глава.

— Съжалявам...

— Направете нещо... трябва да направите нещо... не спирайте... моля ви не спирайте... — Лиз цялата се тресеше от ридания. — Моля ви, недейте...

— Той си отиде... Съжалявам...

— Не си е отишъл... не е... — Тя се разхълца, наведе се напред и притисна Джак към себе си. Халатът ѝ целият бе обагрен в червено, но тя притискаше към себе си безжизненото му тяло и чуваше свистенето на кислорода в кислородната маска.

След това я отделиха от него и някой я въведе в болницата, настани я на един стол и я загърна в одеяло. Навсякъде около нея се чуваха непознати гласове. После внесоха носилката с тялото на Джак и

когато погледна, Лиз видя, че одеялото, с което го бяха завили, покриваше и лицето му. Прииска ѝ се да махне това одеяло от лицето му, за да може той да диша, но носилката бързо мина край нея и се отдалечи. Не можеше да направи нищо. Не можеше да мисли. Не можеше да говори. Не беше в състояние да направи каквото и да било. Не знаеше дори къде е Джак в момента.

— Госпожо Съдърланд? — Най-накрая една сестра бе застанала пред нея и я бе заговорила. — Ужасно съжалявам за съпруга ви. Можем ли да се обадим на някого, който да дойде и да ви прибере?

— Не зная... аз... къде е той?

— Свалихме го долу. — Лиз изпита ужас от зловещия смисъл на думите ѝ. — Решихте ли вече къде искате да го откараме?

— Да го откарате? — Лиз я погледна неразбиращо. Сестрата сякаш ѝ говореше на някакъв чужд език.

— Ще трябва да се извършат известни приготовления.

— Приготовления? — Лиз можеше единствено да повтаря думите на сестрата. Не можеше нито да разсъждава, нито да разговаря нормално. Какво бяха сторили с Джак? И какво точно се бе случило? Той беше прострелян. Къде е сега?

— Искате ли да се обадя на някого?

Лиз не знаеше какво да ѝ отговори. На кого би могла да се обади? Какво се очакваше от нея в момент като този? Как можа да се случи това? Та Джак отиде до кантората само за няколко минути, за да вземе една папка, след което трябваше да се върне и да приготви плънката. Докато се опитваше да проумее случилото се, един от полицаите се приближи до нея.

— Ще ви откараме у дома веднага щом сте готова.

Лиз го изгледа с празен поглед.

Полицаят и медицинската сестра се спогледаха.

— Има ли някой у вас?

— Децата ми — дрезгаво отговори Лиз и се опита да се изправи, но разтрепераните ѝ крака не можаха да я удържат.

Полицаят я прегърна през кръста, за да я подкрепи.

— Бихте ли искала да се обадя на някой друг?

— Не зная...

На кого да позвъни с вестта, че съпругът ѝ е бил застрелян? На тяхната секретарка, Джийн? На Керъл? На майка си в Кънектикът?

Без да разсъждава повече, Лиз им съобщи телефонните номера на Джийн и Керъл.

— Ще им кажем да ви чакат в къщата.

Лиз кимна. Един от полицаите тръгна да звъни по телефона, а сестрата ѝ осигури чист болничен халат, с който да се прибере у дома, и ѝ помогна да съблече нейния собствен халат, напоен с яркочервената кръв на Джак. Нощницата ѝ също бе просмукана с кръвта му, но Лиз не я съблече. Знаеше, че има приятели, на които би могла да се обади, но в момента просто не се сещаше за имената им. Цялото ѝ съзнание бе заето с мисълта за Джак, който лежеше окървавен и ѝ шепнеше, че я обича.

Лиз благодари на сестрата за халата и обеща да го върне. След това тръгна боса по болничния коридор и излезе на двора, където полицаите я очакваха, за да я закарат до дома ѝ. Сестрата на регистратурата ѝ напомни да ѝ се обади, когато е готова с приготовленията за погребението. Дори и думата приготовления ѝ прозвуча страшно и зловещо.

Без да промълви и дума, Лиз се настани на задната седалка на полицейската кола. Взираше се невиждащо в гърбовете на двамата полицаи и дори не съзнаваше, че плаче. Когато стигнаха до тях, полицаите отвориха задната врата, помогнаха ѝ да излезе от колата и ѝ предложиха да влязат в къщата заедно с нея. Тя обаче отрицателно поклати глава и се разрида на глас, забелязала Керъл, която вървеше по алеята към нея.

Точно в този момент пристигна и Джийн. Двете жени я прегърнаха и трите се разплакаха неудържимо. Никоя от тях не бе в състояние да проумее случилото се. Не можеха да си го обяснят. Инцидентът с Джак бе твърде зловещ, за да е истина. Не беше възможно това да се случи точно с Джак. Обикновените хора като тях не умираха по този начин.

— Той е убил и Аманда — през сълзи съобщи Джийн. Полицаят, съобщил ѝ за смъртта на Джак, и бе разказал всички подробности. — Децата са добре... или поне са живи. Били са свидетели на убийството. Но той не ги е наранил.

Филип Паркър бе убил Аманда и Джак, а след това бе застрелял и себе си. Разрушителният му гняв бе застигнал всички тях. Сега децата му бяха сирачета, Лиз обаче мислеше единствено за

собствените си деца. Не знаеше как да им съобщи новината. Знаеше, че в мига, в който я видят, те веднага ще разберат, че се е случило нещо ужасно. По косата ѝ имаше кръв, кръвта от нощницата ѝ и бе избила по предницата на памучния халат, който бе получила в болницата. Изглеждаше така, сякаш самата тя бе претърпяла злополука. Приличаше на обезумяла, застанала на алеята пред къщата, приковала невиждащия си поглед в двете жени пред себе си.

— Зле ли изглеждам? — попита тя Керъл, издуха носа си и се опита да се овладее заради децата.

— Като Джаки Кенеди в Далас — безцеремонно отвърна Керъл и Лиз потръпна от това описание.

Тя огледа сивия памучен халат, по който бяха избили кървави петна.

— Можеш ли да ми изнесеш един чист халат? Ще изчакам в гаража... И гребен...

Докато чакаха Керъл, Лиз продължи да ридае в прегръдките на Джийн, опитвайки се да разбере случилото се, да се овладее и да измисли как да съобщи ужасната новина на децата. Трябваше да им каже истината, но си даваше сметка, че каквито и думи да подбере в момента, днешният ден ще окаже влияние върху целия им живот оттук насетне. До края на дните си децата ѝ щяха да носят този ужасяващ товар.

Лиз продължаваше да хълца неконтролируемо, когато Керъл се върна с гребен и чист розов халат. Лиз го навлече върху болничния халат и среса косата си без огледало.

— Как изглеждам сега? — попита отново. Не искаше да изплаши децата с вида си.

— Честно? Изглеждаш ужасно, но поне няма да ги стреснеш. Искаш ли да влезем заедно с теб?

Лиз кимна утвърдително и те я последваха през вратата, която свързваше гаража с кухнята. От всекидневната долитаха гласовете на децата. Лиз помоли двете жени да изчакат в кухнята докато тя съобщи ужасната вест на децата. Чувстваше, че е длъжна да остане насаме с тях, но не можеше да си представи как точно ще го направи.

Завари Питър и Джейми да си играят на канапетото. Двамата се боричкаха и се смееха щастливо. Джейми пръв вдигна поглед и я забеляза. Цялото му съществуване сякаш замря, когато я зърна.

— Къде е татко? — попита той, сякаш вече знаеше. Джейми понякога забелязваше неща, които оставаха скрити за останалите.

— Не е тук — честно отвърна Лиз, опитвайки се да запази самообладание. — Къде са момичетата?

— Горе — отвърна Питър и я изгледа с тревога. — Какво се е случило, мамо?

— Отиди и ги повикай, миличък. Моля те.

Сега той беше глава на семейството, макар все още да не го знаеше.

Без да каже и дума, Питър изтича нагоре по стълбите и миг покъсно се върна заедно със сестрите си. Всички изглеждаха изключително сериозни. Сякаш вече усещаха, че животът им ще се промени необратимо. Приковаха погледи в майка си, която седеше на канапето. Изглеждаше раздърпана и замаяна.

— Елате и седнете — подкани ги тя и те инстинктивно се скупчиха около нея.

Тя протегна ръка, погали всяко дете и въпреки отчаяните опити, които полагаше да се овладее, сълзите отново обляха лицето ѝ. Лиз докосваше главичките на всяко едно от децата си и местеше поглед от едно личице към друго. После придърпа Джейми към себе си.

— Трябва да ви кажа нещо ужасно... преди малко се случи нещо страшно...

— Какво се е случило? — попита Мегън, обхваната от паника, и се разплака преди останалите. — Какво има?

— Става дума за татко — простичко рече Лиз. — Бил е застрелян от съпруга на една клиентка.

— Къде е той — попита Ани и се разплака като сестра си.

Питър и останалите я гледаха невярващо, сякаш все още не можеха да проумеят сериозността на случилото се. А и как биха могли? Самата Лиз все още не можеше да повярва в смъртта му.

— В болницата — успя да рече, но тъй като не искаше да ги подвежда, осъзна, че трябва да им каже истината, колкото и ужасна да е тя, и да им нанесе удара, който щяха да помнят до края на дните си. Оттук нататък всеки един от тях щеше да живее със спомена за този ден, щеше да го преживява отново и отново, да си го припомня милион пъти... до края на живота си... — Той е в болницата, но умря преди половин час... и много ви обичаше... всички вас. — Тя ги притисна

към себе си, обгърнала с ръце раменете им, придърпа по-близо телцата им, разкъсвани от мъчителни ридания. — Толкова съжалявам... — додаде през сълзи Лиз. — Толкова съжалявам...

— Не! — едновременно възкликнаха момичетата. Питър се тресеше от безмълвни ридания, а Джейми се вгледа в майка си, изправи се, изтръгна се от прегръдката ѝ и започна бавно да отстъпва далеч от нея.

— Не ти вярвам. Това не е истина — заяви той и хукна нагоре по стълбите.

Лиз го последва. Завари го свит в ъгъла на стаята му. Плачеше, обвил главата си с ръце, сякаш се опитваше да се предпази от удара, който му бе причинила с думите си, да се защити от сполетялата ги ужасна трагедия. Лиз едва успя да го вдигне от земята, седна заедно с него на леглото и го залюля в прегръдките си. И двамата плачеха.

— Татко много те обичаше, Джейми... Толкова съжалявам, че това се случи.

— Искам той да се върне — промълви Джейми, задавен от ридания.

Лиз продължи да го люлее в прегръдките си.

— Аз също...

През целия си живот не бе изпитвала такава агонизираща мъка. Нямахте и най-малка представа как да утеши децата си. Защото утеха просто нямаше.

— Ще си дойде ли?

— Не, миличък, няма. Не може да се върне. Той си отиде.

— Завинаги?

Тя кимна, неспособна да произнесе думата. Поддържа го така още известно време, а след това нежно го пусна, изправи се и хвана ръката му.

— Хайде да слезем долу при другите.

Джейми кимна и я последва по стълбите, където останалите деца се притискаха едно в друго и плачеха. Керъл и Джийн стояха заедно с тях. Въздухът в стаята бе натезал от скръб и мъка, а коледната елха и отворените подаръци изглеждаха кошунствено празнични. Струваше им се невероятно, че само два часа по-рано всички заедно бяха отваряли подаръците си и бяха закусвали доволни и щастливи. А сега него вече го нямаше. Завинаги. Мисълта за това бе непоносима. И как

да продължат живота си оттук насетне? Как да го направят? Лиз нямаше представа какво ще прави оттук нататък. Но малко по малко, бавно и мъчително трябваше да стори онова, което се очаква от нея. И тя го знаеше.

Лиз заведе всички в кухнята и се разрида отново, когато видя, че чашата му за кафе и салфетката му бяха все още на масата, Керъл тихичко ги прибра и наля на всички по чаша вода. Всички плачеха и това сякаш продължи часове наред.

Най-накрая Керъл отведе децата на горния етаж, за да даде на Лиз и Джийн възможност да обсъдят приготовленията за погребението. Трябваше да се обадят на много хора. А също и на родителите на Джак, които живееха в Чикаго. Брат му живееше във Вашингтон, майката на Лиз в Кънектикът, а брат ѝ — в Ню Джърси. Трябваше да се обадят на приятелите му, на вестниците, на обредния дом. Лиз трябваше да реши какво погребение иска. Добре би било да позвъни и на техни колеги, бивши партньори и клиенти. Джийн бързо си водеше бележки. Налагаше се Лиз да реши каква опело иска. И дали тялото на Джак да бъде погребано или кремирано. Двамата никога не бяха обсъждали този въпрос и Лиз почувства, че ѝ се гади при мисълта за това. Трябваше да помисли и да се погрижи за толкова много неща. Да се справи с куп зловещи подробности. Трябваше да напишат некролог, да извикат свещеник, да изберат ковчег — все мрачни, невероятни, ужасяващи задължения.

Докато слушаше гласа на Джийн, Лиз бе залята от вълна на паника и безмълвно прикова поглед в жената, с която бе работила в продължение на шест години, едва успявайки да потисне желанието си да се разпищи. Това не се случваше с тях. Къде беше той? И как щеше да продължи да живее без него? Какво щеше да стане с нея и децата ѝ?

Най-накрая Лиз просто сведе глава и се разрида отново, а безвъзвратността на случилото се се стовари отгоре ѝ с цялата си сила.

Съпругът ѝ бе прострелян от един лунатик.

Джак си бе отишъл.

А тя и децата бяха останали съвсем сами.

ГЛАВА ТРЕТА

Лиз изкара останалата част от деня с усещането, че се движи под вода. Непрекъснато идваха хора. Едни лица се сменяха с други. Пристигаха цветя. А тя изпитваше непоносима болка и се бореше със силните пристъпи на паника, които заплашваха да я удавят в силните си вълни. Единствената ѝ връзка с действителността бе постоянната ѝ тревога за децата. Какво щеше да стане с тях? Как щяха да преживеят тази трагедия? Агонията, изписана на лицата им, отразяваше чувствата, раздиращи собствената ѝ душа. Подобна жестокост ѝ изглеждаше немислима, но ето че се бе случила точно с тях и тя бе безсилна да промени хода на нещата и да облекчи страданията на децата си. Чувството ѝ за безпомощност беше всепоглъщащо. Животът ѝ бе попаднал във водовъртеж, от който нямаше излизане. Имаше чувството, че, повлечена от огромна вълна, се носи към висока тухлена стена и не може да направи нищо, за да се спре. После осъзна, че всички те вече бяха достигнали до стената, която не могат да прескочат, още сутринта, когато Филип Паркър бе застрелял съпруга ѝ.

Съседите започнаха да носят храна, а Джийн се обади на всички познати и приятели, за които се сети, включително и на Виктория Уотърман — най-близката приятелка на Лиз в Сан Франциско.

Тя също беше адвокат, макар да се бе отказала от кариерата си преди пет години, за да си остане вкъщи с трите си деца. След дълги години на напразни надежди най-накрая бе родила тризнаци, заченати ин витро, и бе решила, че иска да си остане у дома с тях, за да им отдели цялото си внимание. Виктория бе единственият човек, когото Лиз помнеше и различаваше в многоликата тълпа. Лицата на всички останали ѝ се струваха неясни и размити и тя изобщо не си спомняше с кого бе разговаряла преди малко, не знаеше кой е бил в дома ѝ, за да ѝ изкаже съболезнованията си.

Виктория пристигна веднага. Носеше си чанта с дрехи за няколко дни. Съпругът ѝ се бе съгласил да се грижи за момчетата и тя възнамеряваше да остане колкото е нужно. В момента, в който я зърна

на вратата на спалнята, Лиз се разрида неудържимо. Виктория остана при нея цял час, като плачеше заедно с нея и я притискаше към себе си.

Но дори и Виктория не знаеше какво да каже. Не съществуваха думи, които да намалят болката на Лиз, и тя дори не се и опита да ги търси. Двете просто стояха една до друга, прегръщаха се и плачеха заедно. Лиз се опита да обясни какво точно се бе случило, да се опита да го асимилира и приеме, но докато преразказваше събитията от сутринта, те ѝ изглеждаха напълно лишени от смисъл и логика.

Когато Виктория пристигна, Лиз все още бе облечена с окървавената си нощница и болничния халат. След като прекараха известно време заедно, Виктория ѝ помогна да ги съблече и внимателно я заведе в банята. Но дори и душът не помогна. Нищо не помагаше. За Лиз нямаше никакво значение дали яде, пие, плаче или говори. Колкото и да размишляваше, колкото и пъти да си припомняше случилото се, крайният резултат винаги бе един и същ. Мислеше си, че като изкаже всичко с думи, може да ѝ олекне, но не стана.

През цялото това време на Лиз ѝ се искаше единствено да излезе от спалнята и да провери как са децата ѝ. Керъл седеше при Джейми и момичетата, Питър бе отишъл за малко до дома на Джесика, а Джийн продължаваше да провежда безкрайни телефонни разговори. Виктория се опита да накара Лиз да полегне, но тя отказа. По-късно през деня Джийн ѝ напомни, че е длъжна да помисли за приготовленията за погребението. Лиз вече бе започнала да мрази тази дума и не желаше да я чуе никога повече. Смисълът ѝ съдържаше целия ужас на случилото се с тях. Приготовления. Това означаваше избор на обреден дом, на ковчег, на костюм, с който да облекат трупа му, и на стая, в която хората да дойдат и да му се поклонят, сякаш той беше някакъв предмет или рисунка, но не и човек.

Лиз вече бе решила, че ковчегът трябва да е затворен. Не искаше хората да го запомнят като мъртвец. Държеше всички да си го спомнят такъв, какъвто беше приживе — засмян и общителен приятел, страхотен баща и ненадминат адвокат. Не желаше хората да видят в какво се е превърнал, не ѝ се щеше да излага на показ безжизненото тяло, което Филип Паркър бе унищожил само с един куршум.

Лиз знаеше, че точно в този момент семейството на Аманда Паркър преживява същия този ужас, разбираше, че децата ѝ сигурно са

съсипани. Те бяха все още съвсем малки и Лиз бе информирана, че сестрата на Аманда ще ги вземе при себе си. Въпреки това обаче не можеше да мисли за тях в момент като този — всичките ѝ страхове и тревоги бяха съсредоточени върху собствените ѝ деца. Помоли Джийн да изпрати цветя в обредния дом от тяхно име и реши, че след няколко дни ще позвъни лично на майката на Аманда. За момента обаче бе прекалено разстроена и съсипана и можеше само да плаче за тях и да им съчувства от разстояние.

Вечерта пристигнаха братът на Джак от Вашингтон и родителите му от Чикаго. На следващата заран тръгнаха заедно с Лиз към обредния дом, за да се погрижат за погребението. Джийн отиде заедно с тях, а също и Виктория, която държеше ръката на Лиз през цялото време докато избираха ковчег. Спряха се на ковчег от тъмен махагон с месингови дръжки и подплата от кадифе. Служителите в обредния дом говореха така, сякаш бяха отишли там да избират кола, а не ковчег за Джак. Те обсъждаха различните възможности и алтернативи с такова спокойствие, а думите им звучаха толкова налудничаво, че на Лиз изведнъж ѝ се прииска да избухне в истеричен смях. В следващия миг обаче отново се разрида неудържимо. Вече изобщо не можеше да се владее, имаше чувството, че е неспособна да спре или промени силните емоции, които заплашваха да я погълнат. Съдбата я бе запокитила сред огромните вълни на отчаянието и тя не виждаше обратен път към спасителния бряг. Запита се дали някога отново ще се почувства нормална, дали ще може отново да разсъждава разумно, да се смее, да се усмихва, да чете списания и да върши всички ония обикновени неща, с които е изпълнено ежедневието на хората. А всеки път, когато минеше край украсената коледна елха, я възприемаше като безмълвно обвинение, като грозен спомен... като призрак от една отминала Коледа.

Тази вечер около масата за вечеря се събраха петнадесетина човека. Виктория, Керъл, Джийн, братът на Джак — Джеймс, на когото бе кръстен Джейми, родителите на Джак, нейният собствен брат, с когото не беше особено близка, приятелката на Питър Джесика, един приятел от Ел Ей, съученик на Джак, и децата. През цялото време идваха и си отиваха други хора, входният звънец не спираше да звъни, пристигаха цветя и храна от съседите. Лиз имаше чувството, че целият свят вече е научил за трагедията им. Джийн успешно се справяше с

пресата и държеше репортерите на разстояние. Случилото се с Джак бе публикувано на първа страница на вечерните вестници, а децата видяха репортажа по телевизията. Лиз обаче ги накара да спрат телевизора в момента, който осъзна какво гледат.

След като децата се качиха по стайте си на горния етаж и възрастните се заеха да обсъдят последните подробности за погребението, входният звънец извън и Керъл отиде да отвори вратата. Беше майката на Лиз, Хелън, която току-що бе пристигнала от Кънектикът. В мига, в който зърна дъщеря си, тя избухна в ридания.

— О, Господи, Лиз... изглеждаш ужасно...

— Зная, майко. Съжалявам... аз...

Не знаеше какво да й каже. Никога не бе изпитвала особена близост към майка си и в нейно присъствие винаги се чувстваше неловко и некомфортно. Беше й много по-лесно да си общува с нея от разстояние. Майка й често изразяваше неодобрение от решенията на дъщеря си, но Джак неизменно им служеше като буфер и намаляваше напрежението помежду им. Лиз никога нямаше да й прости пълната липса на разбиране и състрадание по отношение на най-малкия й внук. Майка й винаги бе смятала, че решението им да имат пето дете е повече от глупаво. На нея и четири й се струаха твърде много и категорично заявяваше, че желанието им за пет деца е смешно и прекалено.

Керъл й предложи вечеря, но Хелън отговори, че е хапнала в самолета. Седна до кухненската маса редом с другите и позволи на Джийн да й сипе кафе.

— Мили Боже, Лиз, какво ще правиш сега? — Премина към същността на проблеми, преди още да е отпила от кафето си. Останалите просто се опитваха да преживеят деня, като се стараеха да ограничат мислите и планове си в рамките на следващия час и внимаваха да не изрекат на глас някоя тревожна мисъл или неудобен въпрос. Майката на Лиз обаче изобщо не се церемонеше и без никакво колебание заговори точно за нещата, които всички други старателно отбягваха. — Ще трябва да се откажеш от тази къща. Нали разбираш, че ще ти е много трудно да се справяш сама... Ще се наложи и да закриеш кантората. Не би могла да се справиш без него.

Лиз се боеше точно от това. Майка й, както обикновено, бе извадила на показ най-съкровениите й страхове и ги бе развяла пред

лицето ѝ, докарвайки я до състояние, в което просто не можеше да си поеме дъх от ужас. Думите на Хелън прозвучаха като ехо на онези, изречени преди девет години... няма да се опиташ да гледаш това бебе у дома, нали? Мили Боже, Лиз, отглеждането на едно такова дете в къщата ще унищожи и останалите деца. На майка ѝ винаги можеше да се разчита да изрече на глас най-ужасните ѝ страхове. Джак я бе кръстил *Гласът на Съдбата*, но винаги бе възприемал думите ѝ с усмивка. Тя не е в състояние да те принуди да извършиш нещо, което не желаш, постоянно ѝ бе повтарял Джак. Но къде е той сега? И какво щеше да стане, ако майка ѝ имаше право?... Ами ако наистина се наложи да продаде къщата и да закрие кантората? Как изобщо щеше да съществува без Джак?

— Онова, което трябва да направим в момента, е да се опитаме да преживеем онова, което ни очаква в понеделник — твърдо я прекъсна Виктория. Бяха решили поклонението да се извърши в обредния дом през уикенда, а погребението да се състои в понеделник в гробището Сейнт Хилари. — Всичко останало ще се подреди от само себе си.

Погребението в понеделник беше единствената им цел за момента, събитието, върху което Лиз трябваше да съсредоточи вниманието си. След това всички те щяха да ѝ помогнат да събере разбитите парченца от живота си. Близките и приятелите ѝ щяха да я подкрепят, както правеха в момента. И всички те знаеха, че все още е рано да се правят планове за бъдещето. Настоящото беше достатъчно мрачно и потискащо, за да се безпокоят за бъдещето.

Лиз седеше до кухненската маса, а съзнанието ѝ непрекъснато я връщаше обратно към коледния ден. Случилото се наистина беше кошмар, който щеше да ги съпътства вечно. Децата никога вече нямаше да украсят коледна елхичка, да се заслушат в коледна песничка или да отворят подарък, без да си спомнят за трагедията, сполетяла баща им в една коледна сутрин, както и скръбта и безнадеждността, изпълнили душите им след това.

Съсипана и опустошена от мъка, Лиз огледа хората, събрали се, за да ѝ помогнат.

— Хайде ела. Защо не се качиш, за да си полегнеш за малко — тихичко я подкани Виктория.

Тя беше дребна жена с тъмна коса и кафяви очи, но говореше с твърд, нетърпящ възражения тон. Лиз обаче не се противеше — в момента се нуждаеше от силата и решимостта на приятелката си. Навремето, докато Виктория бе все още практикуващ адвокат, Лиз на шега я наричаше страшилището на съдебната зала. Тя специализираше в областта на противоправните нарушения срещу личността и се славеше като адвокат, спечелил няколко изключително големи обезщетения в полза на клиентите си.

Разсъжденията за успехите на Виктория обаче отново насочиха мислите на Лиз към Джак, към Аманда и към трагедията, случила се с тях. Отново се разплака и тръгна бавничко нагоре по стълбите към спалнята си. Виктория я следваше по петите.

Лиз я помоли да предаде на Питър да преспи тази нощ в стаята на Джейми и да настани майка ѝ в стаята на Питър. Братът на Джак, Джеймс, щеше да спи на канапето в кабинета на Джак, намиращ се в съседство със спалнята им, а нейният брат щеше да се настани във всекидневната. Къщата беше пълна до горе. Джийн щеше да преспи на двойното легло в стаята на Керъл, а Лиз вече бе помолила Виктория да остане заедно с нея в спалнята. Всичките тези хора ѝ желаеха доброто и, подобно на приятелска армия, бяха готови да се включат в предстоящата трудна битка заедно с нея. Където и да погледнеше, Лиз виждаше хора. Питър и Джесика си говореха в стаята на едно от момичетата, а Джейми седеше в скута на Мегън. В момента не плачеха и изглеждаха сравнително спокойни.

Виктория поведе Лиз към спалнята ѝ. Тя се отпусна на леглото и се загледа в тавана. Чувстваше се като пребита.

— Ами ако майка ми има право, Вик? Ако се наложи да продам къщата и да затворя кантората?

— Ами ако Китай вземе, че ни обяви война и бомбардира къщата в деня на погребението? Искаш ли да опаковаш багажа си още сега, или ще оставиш това за по-късно? Ако си стегнеш багажа още сега, дрехите ти ще се намачкат, но пък ако изчакаш, нещата ти могат да бъдат съсипани, в случай че бомбата улучи къщата... Е, какво ще кажеш, Лиз? Сега ли ще си прибереш багажа, или ще изчакаш? — Виктория се усмихваше и Лиз се разсмя за пръв път през този ден. — Мисля, че майка ти измисля проблеми, за които изобщо не трябва да се притесняваш. Не и в момента. А вероятно и по-късно. И какво точно се

опитва да ти каже тя? Че си некадърен адвокат и не би могла да работиш без него? Стига, моля ти се! Та самият Джак често повтаряше, че си по-добра от него.

Виктория искрено вярваше в това. Лиз познаваше законите в дълбочина и макар да не умееше да се перчи и надува в съдебната зала, тя компенсираше известната си стеснителност с изключителни познания и прецизност.

— Той говореше така от куртоазия — възрази Лиз и очите ѝ отново се напълниха със сълзи...

Господи, беше ѝ невъзможно да приеме, че него вече го няма. Къде е той? Искаше си го обратно. Още сега. Вчера сутринта двамата лежаха заедно в това същото легло, а предишната нощ се любиха в него.

Сълзите потекоха по лицето ѝ. Тя никога повече нямаше да се люби с него, никога нямаше да обича отново. Имаше чувството, че и нейният живот, също като неговият, е приключил.

— Ти знаеш и тълкуваш законите по-добре от всеки друг адвокат, когото познавам. — Виктория се опита отново да насочи вниманието ѝ към настоящето. Знаеше какви ужасни мисли и страхове се въртят в главата на Лиз, макар че тя невинаги ги изричаше на глас. — Джак, също като мен, обичаше да се перчи в съдебната зала. Освен това и двамата умеем да блъфираме. — Все забравяше, че трябва да престане да говори за него така, все едно че е с тях в стаята.

— Да, и виж докъде го докара това. Вчера му казах, че Филип Паркър ще я убие, ако блокираме бизнеса и замразим авоарите му. Не знаех обаче, че той ще убие и Джак.

Лиз отново избухна в сълзи. Виктория седна до нея на леглото, прегърна я и изчака пристъпът да отmine. Малко след това майката на Лиз застана на вратата на спалнята.

— Как е тя? — Майка ѝ гледаше право във Виктория, сякаш Лиз беше в безсъзнание и не би могла да ги чуе. В определен смисъл тя наистина имаше усещането, че се е отделила от тялото си и наблюдава отстрани всичко, случващо се около нея.

— Добре съм, мамо. Всичко е наред.

Последното беше пълна глупост, но какво друго би могла да ѝ каже? Струваше ѝ се, че е длъжна да докаже пред майка си, че може да се справи с това. В противен случай щеше да излезе, че майка ѝ е

права и тя, рано или късно, ще изгуби и къщата, и адвокатската си практика.

— Не ти личи — мрачно възрази майка ѝ. Утре ще трябва да измиеш косата си и да си сложиш малко грим.

Утре ще е най-добре да умра, за да не ми се налага да премина през всичко това, искаше да ѝ каже Лиз, но не можеше. Нямаше смисъл да се кара с нея точно сега. И бездруго си имаше достатъчно тревоги и не ѝ трябваша допълнителни семейни вражди и противоречия. Джак, също като нея, не беше близък с брат си, но ето че и той бе пристигнал. А и за децата бе добре да видят отново всичките си близки.

Късно вечерта Лиз и Виктория легнаха на спалнята и заговориха за него и за случилото се сутринта. Това беше кошмар, който никоя от двете нямаше да забрави и от който едва ли щяха да се възстановят напълно. Лиз вече бе разговаряла по телефона с няколко човека, които я бяха уверили, че никога няма да се съвземе след една толкова ужасна загуба. Други двама пък я бяха посъветвали, че най-доброто, което би могла да направи, е да продължи с живота си, да излиза и да се вижда с хора и, ако има късмет, току-виж се омъжила отново след шест месеца. Късмет? Как изобщо би могло да им хрумне подобно нещо и как смееха да ѝ казват какво да прави? Да продаде къщата, да си купи нов дом, да се премести в града, да си намери нов съдружник в кантората, да се откаже от практиката си, да каже на децата това, а да им спести онова, да си купи куче, да кремира тялото на Джак, да разпръсне праха му над моста, да не позволява на децата да присъстват на погребението, да е сигурна, че те ще го видят за последен път преди ковчегът да бъде затворен, да направи всичко възможно децата да не виждат трупа, за да не го запомнят по този начин. Всеки се чувстваше свободен да ѝ даде някакъв съвет, да изрази мнението си по въпроса. А тя вече бе изтощена до смърт от безкрайните им съвети. В крайна сметка обаче всичко опираше до едно и също — Джак вече го нямаше и отгук нататък тя трябваше да се справя сама.

Тази нощ тя не заспа до пет часа сутринта. Виктория лежа будна до нея и я слуша през цялата нощ. В шест часа Джейми влезе в стаята и се качи в леглото при тях.

— Къде е татко? — попита той и Лиз почувства, че цялото му телце потрепери, когато ѝ зададе въпроса. Нима вече бе забравил?

Може би случилото се бе толкова травмиращо за него, че той съзнателно бе потиснал спомена за смъртта на Джак?

— Той е мъртъв, миличък. Един лош човек го застреля.

— Зная — разумно отвърна той и я погледна, легнал на мястото, на което баща му бе спал само преди един ден. — Питам те къде е сега! — Изглежда я така, сякаш се чудеше на глупостта ѝ. Как би могла да си помисли, че е забравил?

Лиз се усмихна тъжно.

— Той е в обредния дом и днес ще отидем там. Но в действителност е на Небето при Господ.

Лиз се надяваше, че това поне е истина и че онова, в което винаги бе вярвала горещо, наистина съществува. Надяваше се Джак да е щастлив там, изпълнен с любов и покой. Дълбоко в сърцето си обаче Лиз не беше толкова сигурна. Толкова много искаше да го върне при себе си, че не можеше напълно да повярва в безметежното щастие на задгробния живот.

— Как може да се намира на две места едновременно?

— Духът му, всичко онова, което познаваме и обичаме у него, е на Небето при Господ, и тук при нас, в сърцата и душите ни. Тялото му е в обредния дом и той изглежда като заспал. — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, а Джейми кимна, удовлетворен от отговора ѝ.

— Кога ще го видя отново?

— Когато и ние отидем на Небето при него. Но това ще стане, когато станеш много, много стар.

— Защо онзи лош човек го застреля?

— Защото е бил много ядосан и луд. Освен татко е убил и още една жена. А след това е застрелял и себе си и сега вече не може да дойде и да нарани някого от нас.

Запита се дали Джейми не се страхува именно от това и се постара да успокои страховете му, пък били те и неизречени на глас.

— Татко нещо лошо ли му е сторил?

Добър въпрос.

— Татко направи нещо и много ядоса онзи човек, който бе постъпвал много лошо със съпругата си. Татко поиска от съдията да вземе пари от него и да ги даде на жена му.

— И той застреля татко, за да си върне парите?

— Нещо такова.

— И съдията ли застреля?

— Не. Него не.

Джейми кимна, замислен върху току-що чулото, след което се притисна към нея и остана да лежи в леглото ѝ.

Виктория стана и влезе в банята да си вземе душ. Очакваше ги един дълъг ден и искаше да се приготви навреме, за да може след това да окаже на Лиз помощта, от която ще има нужда. Тя и децата щяха да преживеят още един неописуемо кошмарен и тъжен ден.

Оказа се, че нито Виктория, нито Лиз бяха изцяло подготвени за онова, което ги очакваше. Цялото семейство отиде в обредния дом и всички избухнаха в ридания в мига, в който зърнаха ковчега. Лиз бе поръчала бели рози и целият ковчег, както и плотът около него, бяха засипани с рози, а в задушната зала се усещаше тежкия им аромат. Дълго време в стаята отекваха единствено риданията на опечалените. След това Джеймс и Виктория изведоха децата, като взеха и майката на Лиз със себе си. Тя остана съвсем сама с махагоновия ковчег, който му бе избрала, и с мъжа, когото бе обичала почти двадесет години и който лежеше положен в него.

— Как можа да се случи това? — прошепна тя и коленичи край него. — Какво ще правя сега без теб?

Коленичила върху износения килим, Лиз положи ръка върху гладката дървена повърхност на ковчега, а лицето ѝ се окъпа в сълзи. Това, което се случваше с тях, бе толкова неправдоподобно, неразбираемо и непоносимо. Никога не бе допускала, че ще може да преживее подобна трагедия, но ето че сега ѝ се налагаше. Просто нямаше избор. Съдбата ѝ бе отредила този удар и тя трябваше да го преживее, ако не заради друго, то поне заради децата.

След известно време Виктория се върна за нея и всички отидоха да хапнат нещо. Лиз обаче не можеше да се докосне до храната. Децата вече бяха започнали да разговарят помежду си. Питър се заяждаше с момичетата, опитвайки се да ги ободри, и седнал до Джейми, му помагаше да изяде хамбургера си, като едновременно с това не изпускаше майка си от поглед. За една нощ всички те сякаш изведнъж пораснаха и помъдряха. Питър като че ли вече не можеше да си позволи лукса да се държи като тийнейджър. Беше станал мъж. Дори и момичетата ѝ се сториха по-големи, а Джейми вече не приличаше на невръстно хлапе. Всички те полагаха неимоверни усилия да бъдат

силни, да подкрепят майка си в огромната ѝ мъка, да намерят утеха един в друг.

След като се нахраниха, Керъл закара децата у дома, а останалите, заедно с Лиз, се върнаха в обредния дом. През целия следобед прииждаха хора, за да се поклонят пред тленните останки на Джак, да поплачат за загубата му, да утешат Лиз и да побъбрят с приятели пред сградата на обредния дом. Лиз имаше чувството, че присъства на един безкраен коктейл без храна, но с много сълзи, на който Джак, положен в ковчега си в края на залата, бе почетен гост. Лиз все се надяваше, че той ще стане от него и ще заяви пред всички, че това никога не се е случвало и че всичко е само една ужасна шега. Макар че шега нямаше и поклонението продължи цяла вечност.

Последва още един ден в обредния дом. Лиз изпадаше ту в състояние на пълна апатия, ту едва овладяваше пристъпите си на паника, но иначе изглеждаше изключително овладяна и спокойна и някои хора дори започнаха да се питат дали не е упоена. Тя обаче караше без успокоителни, движеше се като на автопилот и правеше онова, което се очакваше от нея.

Понеделникът дойде, окъпан от ярка слънчева светлина, и Лиз отиде отново до обредния дом, за да прекара известно време насаме с него. Беше решила да не отваря ковчега и сега се разкъсваше от противоречиви чувства и угризения. Чувстваше, че е длъжна да го зърне за последен път, но си даваше сметка, че не би могла да го стори. Не искаше да го запомни по този начин. Беше го видяла за последно в линейката, а също и на пода на кантората им само минути преди да умре и този спомен бе достатъчно мъчителен и жесток. Лиз се боеше, че, ако го види отново, може да се пречупи и да изгуби напълно и малкото останало ѝ самообладание и самоконтрол.

Тръгна си мълчаливо, прибра се у дома и завари децата да я чакат във всекидневната заедно с техните чичовци, баби и дядовци. Майка ѝ носеше черен костюм, а момичетата бяха облечени с тъмносини рокли, купени им от баба им. Питър бе облякъл първия си тъмен костюм, който Джак му бе купил само преди месец, а Джейми носеше блейзър и сив панталон.

Лиз облече една стара черна рокля, която Джак много харесваше, и взе назаем от Джийн едно черно палто. Облечени строго, но

изискано, те застанаха с опечалени лица на първия ред на църквата Сейнт Хилари и Лиз дочу зад гърба си тихия плач на присъстващите.

Службата беше сърдечна и кратка, църквата бе претъпкана с хора и навсякъде имаше цветя. За Лиз случилото се след това сякаш бе обвито в мъгла. Джийн и Керъл се бяха погрижили в къщата им да се сервира храна и оттам минаха повече от сто души, които дойдоха да хапнат, да пийнат и да изкажат искрените си съболезнования. А Лиз мислеше единствено за това, че го бяха оставили съвсем сам в гробището. Тя бе оставила върху ковчега една-единствена червена роза, целунала бе ковчега и се бе отдалечила, хванала Джейми за ръка, придружена от Питър, който я подкрепяше, обгърнал я през раменете. В онзи момент бе изпитала толкова непосилна, заслепяваща болка, че беше сигурна, че ще я помни до края на дните си.

През останалата част от деня се движеше като робот. Два часа след като всички познати си тръгнаха, братът на Джак хвана своя полет за Вашингтон, нейният собствен брат отлетя за Ню Йорк, а родителите на Джак — за Чикаго. Виктория се прибра у дома, но обеща да намине на следващия ден заедно с момчетата. Джийн също си отиде у дома, а майката на Лиз щеше да отпътува на следващата заран. И тогава тя щеше да остане сама с децата, изправена пред остатъка от живота си, който ще трябва да изживее без него.

Когато децата тази вечер най-сетне си легнаха, Лиз и майка ѝ седнаха да поговорят във всекидневната. Коледната елха, клемнала и повехнала, все още си стоеше на мястото. Майката на Лиз потупа ръката ѝ, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ужасно съжалявам, че това се случи с теб. — Тя бе загубила съпруга си, бащата на Лиз, преди десет години, но тогава той беше на седемдесет и една години и бе боледувал дълго и мъчително. Беше имала време да се подготви за неизбежното, а и децата ѝ вече бяха пораснали и напуснали дома им. Хелън също бе преживяла болезнено загубата на съпруга си, но онова изобщо не можеше да се сравни с шока, преживян от Лиз, и тя го знаеше. — Толкова съжалявам — прошепна тя, а сълзите продължиха да се търкалят по лицето ѝ.

Нямаше какво друго да се каже. Двете останаха прегърнати дълго време и за пръв път след раждането на Джейми Лиз си спомни, че обича майка си и ѝ прости за нещастieto. Несправедливата загуба

по един ужасен начин ги бе сближила отново, донесла им бе някакво изцеление и Лиз изпитваше благодарност поне за това.

— Благодаря ти, мамо. Да направя ли чаша чай — най-накрая попита Лиз и двете заедно отидоха в кухнята.

Докато отпиваха от чая си, седнали край кухненската маса, майка и отново я попита дали възнамерява да продаде къщата. Лиз само се усмихна. Този път въпросът не я разстрои толкова. Това очевидно бе начинът на майка ѝ да ѝ покаже, че се безпокои за нея и че иска да е сигурна, че всичко с дъщеря ѝ ще бъде наред. Лиз най-накрая бе осъзнала, че майка ѝ просто се нуждае от повече увереност.

— Не зная как ще постъпя, но съм сигурна, че ще се оправим. — Двамата с Джак бяха спестили достатъчно пари през годините. Освен това Джак имаше застраховка живот, възлизаща на доста сериозна сума. А и тя, естествено, имаше адвокатската си практика, от която да се издържа. Парите не бяха проблем. По-трудното бе да се научат да живеят без него. — Не ми се иска да подлагам децата на особено големи промени.

— Мислиш ли, че ще се омъжиш отново? — Въпросът беше глупав, но Лиз се усмихна, припомнила си думите на Виктория. Ако Китай ни обяви война...

— Сигурно не. Не мога да си представя, че бих могла да се омъжа отново, мамо. — И очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Не зная как изобщо ще продължа да живея без него.

— Трябва. Заради децата. Те ще имат нужда от теб повече от всякога. Може би ще се наложи да си вземеш малко отпуск и да затвориш кантората за известно време.

Лиз обаче не можеше да си позволи подобен лукс и го знаеше. Цялата работа в кантората сега лежеше върху нейните рамене. Всички дела, с изключение това на Аманда Паркър. При мисълта за нея Лиз изпита остра болка заради децата ѝ и онова, което бяха преживели. Те бяха загубили и двамата си родители. Лиз бе позвънила в къщата и бе разговаряла със сестрата на Аманда, за да изрази съболезнованията си. Двете поплакаха на телефона: По-късно семейство Паркър изпратиха цветя и съболезнования за нея и децата.

— Не мога да затворя кантората, мамо. Имам отговорности и задължения към нашите клиенти.

— Но този товар е прекалено голям за теб, Лиз. — Майка ѝ заплака, докато произнасяше последните думи. Жената очевидно не бе безсърдечна и студена. Просто невинаги подбираше добре нещата, които говореше, и в повечето случаи изказванията звучаха глупаво и не на място. Тя обаче имаше добри намерения, просто не можеше да ги изрази както трябва.

— Ще се справя.

— Искаш ли да остана?

Лиз поклати отрицателно глава. Ако майка ѝ останеше, щеше да ѝ се наложи да се грижи и за нея, а в момента имаше нужда от цялата си енергия и сили, за да се справи с децата.

— Ще те повикам, ако имам нужда от помощ. Обещавам.

Двете жени преплетоха ръце върху кухненската маса, а малко след това си легнаха.

Виктория ѝ позвъни по-късно вечерта, за да провери как се чувства. Лиз я увери, че е добре, но и двете знаеха, че това не отговаря на истината. Лиз изобщо не заспа през тази нощ.

Плака почти през цялото време и стана още в шест сутринта.

Майка ѝ си тръгна и Лиз и децата останаха сами да се щурат безцелно из къщата. По-късно след обяд Керъл изведе всички на боулинг и този път дори и Питър отиде с тях, но без приятелката си. Лиз си остана у дома, за да прегледа документите на Джак. Установи, че нещата му са подредени с безупречен педантизъм. Лиз лесно намери завещанието му, застрахователната полица, подредени прилежно в бюрото му. Никакъв хаос в документите му, никакви изненади и тревожни находки... само фактът, че него вече го няма и тя ще трябва да живее сама през останалата част от живота си. Отново я заля познатата вече паника. Джак ѝ липсваше толкова много, че Лиз изпитваше почти нечовешка болка. Плака през целия следобед, а когато децата се прибраха, изглеждаше изтощена до смърт.

Керъл приготви вечерята — хамбургери и пържени картофи. Бяха изхвърлили коледната пуйка, без да я докоснат дори. Никой не искаше да я погледне, камо ли да яде от нея. В девет часа вечерта децата се прибраха по стаите си. Момичетата казаха, че ще гледат видеофилм. Късно през нощта Джейми се събуди и се качи в леглото при нея. Лиз се почувства по-добре, усетила топлото му телце до себе си. Животът ѝ се простираше пред нея като дълъг и безлюден път,

изпълнен единствено с работа, отговорности и задължения — все неща, които отгук нататък щеше да върши сама.

Последвалата седмица се изниза едва-едва. Децата все още бяха във ваканция и си стояха у дома. В неделя всички отидоха на църква. От смъртта на Джек бяха изминали десет дни. *Десет дни*. Дни, самотни часове и мигове. Лиз все още имаше чувството, че живее в кошмар.

В понеделник сутринта тя стана и им приготви закуска. Питър замина на училище със собствената си кола, а тя закара първо момичетата, а след това и Джейми до неговото специално училище. Той обаче се поколеба доста дълго преди да слезе от колата. Най-накрая се обърна и, стиснал кутията с обяда си, вдигна поглед към Лиз. Кутията му беше съвсем нова — на нея бяха изрисувани героите от Междузвездни войни и бе подарък от Рейчъл за Коледа.

— Трябва ли да кажа в училище, че татко умря? — мрачно попита той.

— Учителите вече знаят. Аз се обадох и им казах. Освен това смятам, че всички са прочели за случилото се във вестниците, миличък. Просто кажи, че не ти се говори за това, ако не желаеш да отговаряш на въпросите им.

— Знаят ли, че един лош човек го застреля?

— Предполагам, че знаят. — Беше разговаряла с директорката на училището и я бе помолила да ѝ позвънят в кантората, или пък да се обадят на Керъл у дома, ако Джейми се почувства потиснат и пожелае да се прибере вкъщи. Но, подобно на останалите деца, той сякаш се справяше доста по-добре, отколкото Лиз бе очаквала. — Ако ти се прииска да си поговориш с мен, само кажи на учителката и тя ще ти позволи да ми се обадиш в офиса.

— Може ли да се прибера у дома, ако искам? — Детето изглеждаше притеснено.

— Разбира се. Но там може да се почувстваш самотен. В училище при приятелите ти сигурно ще е по-забавно. Ти сам ще решиш как да постъпиш.

Той кимна, отвори вратата на колата, поколеба се за миг, а след това отново се обърна и я погледна.

— Ами ако някой застреля и теб в офиса, мамо? — Очичките му се напълниха със сълзи.

Тя също се просълзи, но побърза да поклати глава.

— Това няма да се случи. Обещавам ти. — Присегна се и нежно го погали.

Но как би могла да му обещае нещо подобно? Как би могла да му обещае, че всички те са в безопасност? Как би могла да знае това? Щом нещо толкова ужасно може да се случи с Джак, то нещо такова би могло да се случи и с тях. И те всички го знаеха. Дори и Джейми. За тях вече не съществуваха гаранции за безопасност и дълъг живот.

— С мен всичко ще бъде наред. А също и с теб. Ще се видим довечера, миличък.

Той кимна, слезе от колата и тръгна бавно към входа на училището. Лиз го изпрати с поглед, а сърцето ѝ тежеше като оловна топка в гърдите ѝ. Не можеше да не се пита дали всички те ще се чувстват по този начин до края на живота си... или поне още дълго, дълго време. Трудно ѝ беше да си представи, че някога отново ще се почувстват добре, ще започнат да се смеят, да се шегуват, да разговарят свободно с безгрижни и освободени от скръбта сърца. Имаше чувството, че ще носят вечно това ужасно бреме... или поне тя щеше да го носи до края на живота си. Децата щяха да го преодолеят, или поне щяха да се приспособят към новия си начин на живот. Никога обаче нямаше да имат друг баща, а тя никога нямаше да си върне Джак. Загубата им беше безвъзвратна и дори и раната в сърцата им да заздравее някой ден, белегът щеше да остане навеки.

Докато шофираше към кантората, Лиз бе така заслепена от сълзи и толкова притеснена за всички тях, че на два пъти премина на червено и най-накрая бе спряна от един полицаи.

— Видяхте ли светофара? — рязко я попита той, когато тя свали стъклото и през сълзи се извини за нарушението. Полицаят взе шофьорската ѝ книжка, а след това я изгледа изпитателно. Понечи да се отдалечи от колата, но веднага се върна обратно. Беше разпознал името, за което бе чел във вестниците, хвърли ѝ един изпълнен със съчувствие и загриженост поглед и ѝ върна книжката. — Не би трябвало да шофирате в това състояние. Къде отивате?

— На работа.

Той кимна и я погледна в очите.

— Съжалявам за случилото се със съпруга ви. Защо не ме последвате? Какъв е адресът на кантората?

Лиз му съобщи адреса, а той се качи в полицейската кола, пусна светлините и я ескортира по целия път до кантората ѝ. Тя караше след него и плачеше. Чувстваше се още по-зле, когато хората се държаха мило с нея. Този полицай обаче бе проявил невероятно разбиране и човещина. Той слезе от колата и я изчака да паркира.

— Опитайте се да не шофирате известно време. Или поне колкото е възможно по-рядко. Бихте могла да предизвикате катастрофа, да нараните някого или пък вас самата. Не прибързвайте, дайте си малко време.

Потупа я по ръката, а тя му благодари през сълзи и влезе в сградата, понесла куфарчето на Джак.

Не беше идвала в кантората от смъртта на Джак и изпитваше неподправен ужас при мисълта, че трябва да влезе в офиса. Джийн обаче се бе потрудила доста през изминалата седмица. И както винаги бе сътворила чудеса. Напоеният с кръв килим бе подменен, а стената, пред която Филип Паркър си бе пръснал мозъка, бе преобоядисана. В помещенията нямаше и следа от кървавата касапница. Джийн я посрещна с усмивка и веднага ѝ предложи чаша кафе.

— Каква беше тази полицейска кола, която видях пред сградата преди малко?

Джийн изглеждаше загрижена, но Лиз само ѝ се усмихна и издуха носа си. Искаше да ѝ благодари за чудесната работа, която бе свършила в кантората, не просто не можеше да си наложи да произнесе словата. Джийн я разбра и без думи и побърза да ѝ подаде чаша димящо черно кафе.

— На път за работа на два пъти пресякох на червен светофар. Полицаят се отнесе много снизходително към мен и ме ескортира чак до входната врата. Каза ми да избягвам да шофирам известно време.

— Идеята не е лоша — съгласи се Джийн. На лицето ѝ се изписа тревога.

— И как предлагаш да постъпя? Да си наема лимузина? Нали трябва да идвам на работа.

— Можеш да вземаш такси — предложи разумно Джийн.

— Но това е глупаво.

— Не толкова глупаво, колкото да убиеш себе си или някой друг. Ето това вече би било глупаво.

— Добре съм — увери я Лиз, но думите ѝ изобщо не прозвучаха убедително.

Джийн бе отложила всички явявания в съда, с изключение на две, които не можеха да бъдат отлагани. Те обаче бяха насрочени за втората половина на седмицата. Лиз имаше нужда от време, за да прегледа всички дела и да реши каква стратегия ще възприеме по отношение на клиентите им. По-късно след обяд продиктува едно писмо на Джийн, адресирано до настоящите им клиенти, в което обясняваше обстоятелствата около смъртта на Джак, макар да ѝ беше трудно да повярва, че все още има хора, които да не са научили за случилото се. Инцидентът се споменаваше във всички новинарски емисии през уикенда, последвал коледните празници. Може би обаче все пак имаше хора, отсъствали от града по това време и останали в неведение за трагедията, сполетяла семейството им. В писмото Лиз обясняваше, че оттук насетне ще работи сама и че би разбрала всички клиенти, които биха предпочели да се откажат от услугите ѝ и да наемат други адвокати. Ако все пак решат да ѝ гласуват доверие, тя ще продължи да работи по делата им, давайки най-доброто от себе си. Понататък в писмото Лиз благодареше на всички онези клиенти, които ѝ бяха изпратили съболезнователни картички и цветя. Писмото ѝ беше кратко, но съдържателно и двете с Джийн подозираха, че повечето им клиенти ще предпочетат да останат при нея. Този вот на доверие обаче щеше да се окаже непосилен товар за Лиз. Независимо от онова, което бе заявила пред майка си предишната седмица, тя започваше да се пита дали ще може да се справи. Работата по толкова много случаи щеше да бъде истински ад. Ангажиментите ѝ изведнъж се увеличаваха двойно. Сега не само щеше да ѝ се наложи да върши работата на Джак, но трябваше да го прави без неговата морална подкрепа, без енергията и ентузиазма, които той неизменно внасяше във всяко тяхно съвместно начинание.

— Смяташ ли, че мога да се справя? — попита тя Джийн в края на деня. Изглеждаше притеснена и депресирана. Всяко едно рутинно действие като че ли ѝ отнемаше десет пъти повече време и Лиз изпитваше пълно изтощение.

— Разбира се, че можеш. — Джийн знаеше, че Лиз въобще не е по-лош адвокат от Джек. Когато се налагаше, той наистина можеше да се държи напористо, настойчиво и неотстъпчиво. Но двамата винаги бяха действали в пълен синхрон, допълвайки се до съвършенство.

В този момент обаче, останала без него, Лиз имаше чувството, че бе загубила нещо повече от партньора си в бизнеса. Усещаше, че той бе отнесъл със себе си смелостта и самоувереността ѝ и сподели това с Джийн.

— Ще се справиш — отново я увери Джийн. — И аз ще направя всичко по силите си, за да ти помогна.

— Зная, Джийн. А и ти вече го правиш. — Тя огледа чисто новия килим, а след това премести поглед към секретарката си и очите ѝ се напълниха със сълзи при болезнения спомен за стария, напоен с кръв килим, който бе заварила в кантората в онази коледна утрин. — Благодаря ти — прошепна тя и влезе в кабинета на съпруга си.

Трябваше да прегледа всичките дела, по които той бе работил. В пет и половина си наложи да си тръгне за къщи. Не ѝ се искаше децата ѝ да я чакат твърде дълго, макар да си даваше сметка, че дори и да работеше по двадесет и четири часа в денонощието, пак не би могла да свърши всичко, което искаше. Взе и куфарчето на Джек, пълно до горе с документи, които трябваше да прочете до следващата заран. Освен това ѝ предстояха и две явявания в съда, за които трябваше да се подготви.

Когато се прибра, къщата и се стори необичайно смълчана и тя се зачуди дали има някой у дома. След това обаче видя Джейми и Керъл да седят мълчаливо в кухнята. Тя му бе приготвила шоколадови курабийки и той ядеше една, седнал до кухненската маса, потънал в пълно мълчание. Не пророни нито дума дори и когато майка му влезе в стаята и му се усмихна.

— Как мина денят ти, миличък?

— Тъжно — искрено отвърна той. — Учителката ми се разплака, докато ми казваше колко много съжالياва за смъртта на татко.

Лиз кимна. Тя прекрасно знаеше за какво става дума. Момчето, донесло сандвичи в кантората им за обяд, бе извикало сълзи в очите ѝ. Лиз се бе разплакала и при посещението си в аптеката, където се бе отбила, за да изпълни една рецепта. А също и при случайната си среща с двама познати на улицата. Всички те ѝ изказваха съболезнованията

си, а думите им просто я убиваха. Сигурно щеше да я боли много по-малко, ако всеки един от тези хора просто решише да я изрита по краката. А и лавината от съболезнователни писма, заляла офиса им, просто разби сърцето ѝ. Лиз погледна към кухненския плот и видя, че там я очаква още една такава купчина. Хората изпращаха тези писма с най-добри намерения, но изразените в тях съчувствие и съжаления ѝ причиняваха непоносима мъка.

— Как са другите? — остави куфарчето на Джак Лиз и се обърна към Керъл.

— Защо носиш куфарчето на татко? — попита я Джейми и си взе още една курабийка.

— Налага се да прочета някои от материалите, по които работеше той.

Джейми кимна, удовлетворен от отговора, и я информира, че Рейчъл плаче в стаята си, но Ани и Мегън говорят по телефона, а Питър все още не се е прибрал.

— Той ми обеща, че ще ме научи да карам новия си велосипед, но още не го е направил — тъжно отбеляза Джейми. Колелото му беше напълно забравено.

— Може би ще го направи тази вечер — с надежда подхвърли Лиз, но Джейми само поклати глава и остави недоядената си курабийка. И той, подобно на останалите от семейството, нямаше апетит.

— Сега не искам да карам колело.

— Добре — тихичко се съгласи майка му, погали копринено меката му косица и се наведе да го целуне.

В този момент в кухнята влезе Питър. Лицето му изразяваше пълно опустошение и мъка. Лиз не се осмели да го попита как е минал денят му. Изражението му беше достатъчно красноречиво. И той като всичко останали бе преживял тежък ден. Изглеждаше така, като че ли през последната седмица бе пораснал с пет години. Това чувство ѝ беше познато. Тя самата сякаш бе остаряла със сто. През изминалата седмица почти не бе спала и яла и изтощението и умората ѝ личаха.

— Трябва да ти кажа нещо, мамо.

— Защо ли имам чувството, че новината няма да е добра? — с въздишка подхвърли Лиз, седна до масата и взе оставената от Джейми

курабийка. Така и не бе изяла обяда, който момчето ѝ бе донесло в кантората.

— Катастрофирах с колата на връщане от училище.

— Рани ли някого? — Лиз изглеждаше спокойна, но чувствата ѝ бяха притъпени, а и погледът ѝ към живота бе претърпял значителна промяна през последната седмица. Щом не ставаше дума за смърт, значи можеше да го преживее.

— Само ударих колата. Блъснах една паркирана кола и смачках предната броня.

— Остави ли бележка на собственика на другата кола?

Питър кимна в отговор.

— Другата кола няма никакви поражения, но аз въпреки това уведомих собствениците. Съжалявам, мамо.

— Няма нищо, скъпи. Ако от това ще се почувстваш по-добре, искам да знаеш, че аз самата на два пъти минах на червено, докато пътувах към кантората тази сутрин. Полицаят, който ме спря, ме посъветва да не шофирам известно време. Може би и ти би трябвало да се ограничиш. Поне за известно време.

— Не мога да мръдна никъде без кола, мамо.

— Зная. И с мен е така. Това означава, че просто ще ни се наложи да бъдем по-внимателни.

Питър караше едно старо волво комби, което Джак му бе купил тази година, защото колата беше солидна и стабилна. В този момент Лиз бе особено благодарна за предвидливостта му. Тя самата караше такава волво, но по-нов модел. Керъл също имаше кола — десетгодишен форд, който поддържаше в безупречно състояние. Използваше го за личните си пътувания, а освен това прибираше децата от училище с него. В гаража стоеше и колата на Джак — почти нов лексус, който Джак, с неговия вечен стремеж да се изфука и изперчи, си бе купил през същата тази година. На Лиз обаче сърце не ѝ даваше да го кара. Не би могла и да го продаде. Може би щяха просто да го задържат.

Не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да се раздели с вещите на Джак. Вече бе прекарала няколко ноци, притиснала негова дреха към себе си. Освен това при всяко влизане в дрешника усещаше познатия аромат на афършейва му. Не би могла да живее без вещите му около себе си и нямаше никакво намерение да се разделя с тях.

Няколко души вече я бяха посъветвали час по-скоро да изнесе от къщата всичките му дрехи и принадлежности. Лиз им бе благодарила за загрижеността с ясното съзнание, че никога няма да изпълни съвета им.

Малко по-късно момичетата слязоха за вечеря и всички унило насядаха около масата. Дълго време никой не проговори. Всички изглеждаха като корабокрушеници, оцелели след потъването на Титаник. Сега, когато всички се бяха върнали към задълженията си в училище и в службата, денят, който бяха преживели, им се струваше особено мъчителен.

— Може ли да ви попитам все пак как мина първият ви ден в училище? — най-накрая рече Лиз и огледа неизядената храна, останала по чиниите им.

Само Питър бе направил не дотам успешен опит да изяде всичко, което му бяха сервирали, но дори и той бе ял много по-малко от обикновено. По правило той винаги искаше допълнително от всяко ядене. Взимаше си допълнително и сладолед, и десерт, какъвто и да е той. От известно време обаче никой не можеше да се храни нормално и децата като че ли посрещнаха с облекчение въпроса на майка си.

— Гадно — първа отвърна Рейчъл, а Ани веднага я подкрепи.

— Постоянно някой ме питаше как се е случило, дали съм го видяла след това и дали сме плакали на погребението. Беше ужасно — изрече Мегън и другите въздъхнаха в знак на съгласие.

— Приятелчетата ви вероятно са имали най-добри намерения — опита се да бъде справедлива Лиз, — но всички те са изпълнени с любопитство, а и не знаят какво друго да ни кажат. Ние просто трябва да се стегнем и да преживеем този момент.

— Не искам да ходя повече на училище — категорично заяви Джейми. Лиз се канеше да му каже, че трябва, но в последния момент се отказа. Ако детето изпитваше необходимост да си остане няколко дни у дома докато раните му позаздравеят, защо да не му позволи? Няколко дни не бяха от такова значение. Особено пък за Джейми.

— Може би ще можеш да правиш компания на Керъл през следващите няколко дни — рече тихо Лиз, а Рейчъл веднага я изгледа въпросително.

— Може ли и аз да си остана у дома?

— Ами аз? — попита и Ани.

— Мисля, че вие, момичета, трябва да положите усилия и да издържите. В началото на идната седмица Джейми също може да опита да се върне в училище.

Питър предпочете да не казва на никого, че бе избягал от последните два часа. Прекарал ги бе сам в гимнастическия салон, защото просто не можеше да понесе повече въпроси и съчувствие от страна на съучениците си. Треньорът му го бе заварил там и двамата бяха провели дълъг разговор. Той бе загубил баща си на същата възраст, на която беше Питър, и двамата си поговориха за чувствата, които човек изпитва в подобни случаи. Разговорът с треньора му бе помогнал, но болката бе останала.

— Никой не е твърдял, че ще ни бъде лесно — продължи с въздишка Лиз. — Но това е, което ни е отредила съдбата в този момент. Трябва да се постараям и да го преодолеем. Може би трябва да го направим заради татко, които би искал всички ние да сме добре. И един ден и това ще стане.

— Кога? — нещастно попита Ани. — Още колко време ще се чувстваме по този начин? До края на живота си?

— Сега ни се струва, че ще е така. Но не зная — искрено отвърна Лиз. — Колко дълго може да ни боли? Понякога болката продължава дълго време, но някога все отшумява.

Искаше ѝ се да можеше да повярва в това.

След вечеря всички се качиха на горния етаж. Къщата бе тиха и смълчана както никога преди. Децата се прибраха по стаите си и затвориха вратите зад себе си. Не се чуваше музика, а и телефонът почти не звънеше.

Когато си легнаха, Лиз целуна всички за лека нощ, дори и Питър. Децата мълчаливо се притиснаха един в друг и се прегърнаха. Нямаше какво повече да си кажат. Можеха единствено да се опитат да преодолеят сполетялата ги мъка.

Тази нощ Джейми отново спа в леглото на майка си. Лиз предпочете да не го кара да спи в собственото си легло, защото и тя се чувстваше по-добре от присъствието му. Но когато загаси лампите и легна до спящото си дете, тя изпита непоносима мъка. Джак ѝ липсваше ужасно и Лиз непрекъснато се питаше дали той ги вижда от небето и дали тя някога ще успее да преодолее скръбта си по него.

Все още не разполагаше с никакви отговори. В живота ѝ нямаше радост и светлина. Изпитваше единствено непоносима агония, а зиналата празнина в душата ѝ бе изпълнена с болка и копнеж по него. Все още изпитваше осезаема физическа болка, която не ѝ позволи да заспи през цялата нощ. Лиз притискаше Джейми към себе си и плачеше за Джак. Вкопчила се в най-малкото си дете, тя не можеше да се отърси от усещането, че потъва в някаква бездна, от която няма излизане.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

За Деня на влюбените от смъртта на Джак бяха изминали седем седмици и децата започваха да се чувстват по-добре. Лиз бе разговаряла с училищния психолог на момичетата и бе посрещнала със смесени чувства успокоителната новина, че след период от шест до осем седмици децата ще преодолеят най-тежката криза и отново ще се почувстват щастливи. Те щяха да се приспособят, но по същото това време самата Лиз сигурно щеше да се почувства още по-зле, защото едва тогава щеше да осъзнае истинските измерения на сполетялото я нещастие.

И когато в деня на свети Валентин Лиз влезе в офиса си, тя най-сетне повярва напълно в думите на психоложката. Джак винаги бе обръщал специално внимание на празниците. За Деня на влюбените ѝ купуваше рози, придружени от някакъв подарък. Тази година обаче всичко беше различно. Предстояха ѝ две явявания в съда през този ден, а Лиз се улавяше, че все по-трудно преодолява себе си по отношение на работата, която вършеше. Враждебността на клиентите ѝ към съпрузите, с които се развеждаха, ѝ се струваше неестествено ожесточена, а жестоките номера, крило си погаждаха с нейна помощ, и изглеждаха абсолютно ненужни и лишени от здрав смисъл. Лиз започваше да мрази адвокатската си практика и все по-често се питаше защо двамата с Джак бяха решили навремето да се занимават със семейно право.

По време на последния си разговор с Виктория бе споделила с нея тези свои съмнения. Синовеите на Виктория запълваха цялото ѝ свободно време, защото все още не ходеха на училище, и двете с Лиз не можеха да се срещат често, но късно вечер водеха дълги телефонни разговори.

— И какво право би предпочела да практикуваш? — напълно логично я бе попитала Виктория. — Винаги си ми казвала, че мразиш нарушенията срещу личността, с които се занимавам. А и изобщо не мога да те възприема като адвокат по криминални дела.

— Има и други възможности. Не зная, може би нещо свързано с правата на децата. Всичките ми клиенти са така обсебени от желанието си да се прекарат един друг, че напълно забравят за децата си.

Мисълта да се превърне в защитник на деца с накърнени права и интереси винаги ѝ бе изглеждала привлекателна, но Джак неведнъж ѝ бе напомнял, че това не носи пари. Той не беше сребролюбец, но като практичен човек съзнаваше, че са им нужни средства, за да издържат петте си деца. Двамата печелеха добре от семейното право, което практикуваха, а това бе подробност, която изобщо не беше за пренебрегване.

В деня на свети Валентин обаче Лиз за пореден път трябваше да си припомни колко много мрази бракоразводните дела. Излезе от съда като победител, защитила някаква незначителна прищявка на своя клиентка. Беше се оставила да бъде убедена да заведе дело срещу бившия съпруг на жената без особено правно основание, а само за да му създаде допълнителни неприятности. Съдията съвсем основателно я бе скастрил за искането ѝ, но въпреки това го бе удовлетворил. В резултат на което Лиз изобщо не се зарадва на постигнатата победа, а се почувства като пълна глупачка.

— Изгуби ли? — попита я Джийн, когато я видя да влиза в офиса.

Лиз изглеждаше уморена и ядосана. С раздражение грабна очакващите я съобщения и влезе в кабинета си.

— Не. Спечелихме. Но съдията изтъкна, че претенциите ни са несериозни и беше напълно прав. Не мога да си обясня защо ѝ позволих да ме придума. Единствената ѝ цел беше да ядоса бившия си съпруг. На мое място Джак сигурно щеше да откаже.

Но Джак вече го нямаше и тя нямаше с кого да обсъжда случаите си, нямаше пред кого да се разтовари, нито пък с кого да се посмее. Той умееше да сложи всеки клиент на мястото му. Кантората им просперираше благодарение на него, а съвместната им работа ѝ носеше удовлетворение и радост. Сега всичко се бе превърнало в тежък, изнурителен труд, а Лиз вече не бе уверена, че защитава клиентите си по възможно най-добрия начин.

— Може би майка ми имаше право, когато преди два месеца ме посъветва да затворя кантората.

— Не, не мисля така — рече ѝ тихо Джийн. — Освен ако самата ти не искаш да го направиш. — Тя знаеше, че парите от застраховката на Джак бяха пристигнали в офиса предишната седмица и Лиз можеше да си позволи да затвори кантората за известно време, докато реши какво иска да прави оттук нататък. Джийн обаче бе убедена, че Лиз ще бъде още по-нешастна, ако си остане у дома без нищо за вършене. От години наред бе свикнала да работи, справяше се със задълженията си прекалено добре и постигаше големи успехи, поради което не можеше да се откаже просто ей така. — Изчакай още малко. Може би с времето отново ще започнеш да изпитваш удовлетворение от работата си, Лиз. А може би просто трябва да започнеш да се отнасяш по-строго с клиентите си и да, проявяваш по-голяма избирателност към случаите, които поемаш.

— Да. Може би...

Този следобед Лиз си тръгна по-рано, без да каже на никого къде отива. Искаше да направи нещо важно и знаеше, че трябва да го направи сама. На излизане от града спря и купи дузина рози. После отиде на гробището и дълго остана край гроба на Джак. Все още не бяха поставили надгробен камък, но Лиз положи розите на тревата, изправи се и остана там цял един час, разтърсвана от силни ридания.

— Обичам те — най-накрая прошепна тя и се отдалечи, пъкнала ръце в джобовете си и навела глава, за да се предпази от поривите на студения вятър.

Плака през целия път до дома, а на няколко преки от къщата си отново пропусна да спре на един стоп. Премина като сляпа край знака точно когато една млада жена слезе от тротоара и се спусна през улицата. Волвото на Лиз леко закачи лявото бедро на жената, която падна на земята с изписани на лицето изумление и уплаха. Лиз рязко натисна спирачките, спря и изскочи от колата, за да помогне на жената. По лицето ѝ все още се стичаха сълзи. Тя помогна на младата жена да се изправи, около тях се натрупаха коли, шофьорите им се развикаха и започнаха да надуват клаксоните.

— Какво ти става, бе? Луда ли си, или пияна? Видях какво стана!

— Ти я блъсна! Видях всичко... Добре ли сте? — извика единият шофьор по посока на младата жена, която стоеше трепереща редом с Лиз пред колата ѝ. Сълзите продължаваха да се стичат по лицето на Лиз.

— Толкова съжалявам. Аз... аз не зная как се случи. Не видях знака — започна да обяснява Лиз, макар че чудесно знаеше какво точно се бе случило.

Беше отишла на гробището да посети Джак и беше толкова разстроена, че неволно бе блъснала жената, която съвсем правилно пресичаше улицата на указаното за това място. Вината за случилото се бе изцяло на Лиз и тя го знаеше.

— Добре съм... не се тревожете... Вие едва ме докоснахте — увери я младата жена.

— Но можех да ви убия — с ужас в гласа промълви Лиз и двете жени се прегърнаха, сякаш за да се подкрепят взаимно.

Ударената жена се вгледа в лицето на Лиз и осъзна, че тя не е съвсем на себе си.

— Добре ли сте?

Лиз кимна в отговор, неспособна да проговори. Изпитваше силни угризения за случилото се и с ужас си представяше какво можеше да се случи.

— Толкова съжалявам... съпругът ми почина съвсем наскоро... тъкмо се връщах от гробището... Не биваше да шофирам...

— Защо не поседнем за малко...

Двете влязоха в колата на Лиз. Тя предложи на младата жена да я откара до болницата, но жената настоя, че е добре, и увери Лиз, че искрено съжалява за смъртта на съпруга ѝ. По всичко личеше, че Лиз е в далеч по-тежко състояние от нея самата.

— Сигурна ли сте, че не желаете да се консултирате с лекар? — отново я попита Лиз, но младата жена само се усмихна, изпълнена с благодарност, че леката катастрофа не бе имала по-сериозни последици.

— Добре съм. В най-лошия случай ще ми остане синина. И двете извадихме късмет... или поне аз.

Двете останаха заедно още известно време, размениха си имената и телефонните си номера, а когато няколко минути по-късно младата жена слезе от колата и си тръгна, Лиз, все още разтреперана, подкара към къщи. Обадите на Виктория от колата си и ѝ разказа за инцидента, тъй като тя се занимаваше именно с такива случаи. Виктория подсвирна през зъби, когато изслуша разказа на Лиз.

— Ако тя е толкова симпатична колкото казваш, в което искрено се съмнявам, въз основа на богатия си опит мога да те уверя, че си извадила дяволски късмет. Най-добре ще е да се откажеш от шофирането за известно време, Лиз. Преди да си убила някого.

— Аз бях добре... но днес... Отидох на гробището... нали е денят на свети Валентин... — Тя се разрида и не можа да каже нищо повече.

— Зная. И съжалявам. Разбирам колко ти е тежко.

Но не разбираше. Никой не знаеше през каква агония преминава Лиз. Можеха да я разберат единствено онези, които вече са преживели такава загуба. Даде си сметка, че дори и когато бе изказвала съболезнованията си на хора, загубили свои близки, изобщо не бе могла да си представи, пък дори и само за миг, какво всъщност означава загубата за тях и какво им причинява мъката по изгубения човек.

Вечерта разказа на децата за злополуката. Те като че ли се уплашиха. Изглеждаха силно загрижени заради нея. Но когато Лиз позвъни на младата жена, за да провери състоянието ѝ, тя отново я увери, че е добре, а на следващата заран, за огромно изумление на Лиз, ѝ изпрати цветя в офиса. На картичката пишеше: *Не се тревожи, и двете ще се оправим.*

Лиз позвъни на Виктория веднага щом я прочете.

— Ти сигурно си блъснала някой ангел — невярващо възкликна Виктория. — Всичките ми клиенти досега вече да са завели дело срещу теб за емоционални поражения, мозъчни увреждания, наранявания на гръбначния стълб и аз сигурно щях да успея да ти измъкна десетина милиона долара като обезщетение.

— Слава Богу, че в момента не практикуваш. — Лиз се засмя за пръв път от инцидента насам. Напоследък не ѝ се случваше да се смее често. Нямаше и за какво.

— Дяволски си права. Освен това си извадила невероятен късмет. Ще се откажеш ли най-после от шофирането? За известно време поне.

— Не мога. Имам твърде много задължения и отговорности.

— Е, в такъв случай трябва да внимаваш повече. Приеми случилото се като предупреждение.

— Точно така ще направя.

След този случай Лиз започна да шофира изключително предпазливо. Инцидентът малко я поотрезви, накара я да проумее, че е твърде нестабилна емоционално и прекалено затворена в собствената си мъка и страдание. През следващия месец положи огромни усилия да се поотпусне и развесели, най-вече заради децата. През уикендите започна да ги води на кино, ходеше заедно с тях на боулинг, насърчаваше ги да канят приятелчета на вечеря.

А когато дойде денят на свети Патрик, друг любим празник на Джак, те вече се чувстваха по-добре, макар и да не бяха в настроение за празнуване. Бяха изминали почти три месеца от смъртта му и поне децата изглеждаха по-щастливи. Дори и Джейми. Край масата вечер отново се чуваше смях, музиката в стаите им звучеше силно, както и преди и макар от време на време лицата им да изглеждаха твърде сериозни за възрастта им, Лиз знаеше, че най-страшното е вече зад гърба им. Нейните ноци обаче продължаваха да са все така дълги, тъмни и самотни, а дните ѝ изпълнени с работа и неприятности в офиса.

На Великден и последвалата седмица Лиз изненада всички. Не можеше да понесе мисълта за поредния празник, прекаран в тъга и униние и изпълнен със спомени за Джак, не искаше и този път да броди печално из къщата, опитвайки се да преодолее мъката си. Ето защо заведе децата на ски на езерото Тахо и те останаха очаровани. Всички посрещнаха с облекчение решението ѝ да се завърне обратно в света на живите, да се пързала заедно с тях и да се смее докато се спуска след Мегън по един неравен хълм или когато се сблъсква с Джейми. Всички бяха във възторг. Ваканцията, прекарана заедно, бе точно това, от което имаха нужда.

По време на обратния път към дома обсъждаха плановете си за лятото.

— Дотогава остават още няколко месеца, мамо — оплака се Ани.

Тя си падаше по едно момче, което живееше близо до тях, и не желаше дори и да помисли за ваканция далеч от дома. Питър вече си бе намерил работа за през лятото в една ветеринарна клиника близо до дома им, която, макар и да не отговаряше на интересите му, все пак щеше да запълва свободното му време. За Лиз оставаше да организира ваканцията на трите момичета и Джейми.

— Тази година мога да си взема само една седмица отпуск, защото работя сама и имам прекалено много ангажименти в кантората. Какво ще кажете вие трите да отидете на лагер за един месец? Джейми може да си остане вкъщи и да ходи на дневен лагер.

— Ще може ли да си нося обяд от къщи? — загрижено попита Джейми и Лиз му се усмихна в отговор.

Той никак не бе харесал храната в последния дневен лагер, който бе посещавал, но пък бе останал много доволен от общуването с децата и игрите в лагера и Лиз вярваше, че и тази година лагерът ще му се отрази добре. Но за разлика от сестрите си той не би могъл да отиде на лагер с преспиване.

— Ще можеш да си носиш обяд — обеща му Лиз, а той засия от радост.

— Тогава искам да отида.

За две от децата въпросът беше решен. Остават още три, помисли си Лиз, докато шофираше по обратния път от Тахо. Момичетата обсъждаха темата през целия път до Сакраменто и в крайна сметка решиха, че идеята за лагер не е никак лоша. Лагер през юли. А през август Лиз обеща отново да ги заведе на езерото Тахо за една седмица. След това щяха да се приберат у дома и да се забавляват край басейна заедно с приятелите си.

— Тази година ще организираме ли празненство на Четвърти юли?

За семейството това бе ежегодна традиция, поддържана ревностно от Джак. Той се занимаваше с барбекюто, обслужваше бара и се представяше като човека оркестър. Лиз изпита дълбока меланхолия само при мисълта за това.

Последва дълго мълчание, а Лиз само поклати глава. Никой не се опита да спори с нея. Лиз вдигна поглед към Джейми и видя двете сълзички, потекли по лицето му.

— Заради празненството ли се натъжи? — тихичко го попита тя, но той поклати отрицателно глава.

Имаше още нещо. Нещо много по-важно.

— Току-що се сетих. Сега няма да мога да участвам в параолимпийските състезания. — Това бе събитие, което той много обичаше и в което участваше благодарение на Джак. Той го тренираше в продължение на месеци, а Джейми обикновено завършваше на едно

от последните места във всяка дисциплина, в която участваше, но пък неизменно печелеше и някаква почетна лента. Цялото семейство отиваше заедно с него на стадиона, за да го гледа.

— Защо да не можеш? — Лиз нямаше никакво намерение да отстъпва. Знаеше колко много усилия бе вложил Джак в това начинание, знаеше и колко много означават тези игри за Джейми. — Може би Питър ще може да тренира заедно с теб.

— Няма да мога, мамо — със съжаление отвърна Питър. — От осем сутринта до осем вечерта ще работя във ветеринарната клиника. Освен това може да се наложи да дежурия и през уикендите. — Щяха да му плащат обаче много добре и това бе причината, поради която бе приел работата. Няма да имам време.

Последва дълго мълчание. Сълзите продължиха да се търкалят по бузките на Джейми. Лиз го наблюдаваше, а сърцето ѝ се късаше от болка.

— Добре, Джейми — тихо рече тя, — значи оставаме ти и аз. Ще трябва да работим двамата. Ще решим в кои дисциплини искаш да участваш и ще си скъсаме задниците от тренировки. Но тази година — Лиз едва сдържаше собствените си сълзи — възнамерявам да направим така, че да спечелиш златен медал.

Очите на Джейми се разшириха от изумление.

— Без татко? — Джейми изглеждаше малко уплашен. Извърна се и я погледна, за да се увери, че Лиз не се шегува. Тя обаче никога не би постъпила така с него.

— С мен. Какво ще кажеш? Двамата можем да постигнем много.

— Няма да можеш, мамо. Не знаеш как.

— Двамата ще се учим заедно. Ти ще ми покажеш как те е тренирал татко. И ти обещавам, че непременно ще спечелиш нещо.

На лицето на Джейми бавно изгря щастлива усмивка. Той протегна ръка и докосна нейната, без да каже нито дума. Бяха разрешили проблема. Ваканцията на децата бе внимателно планирана. Сега ѝ оставаше само да запише момичетата за лагера, да включи Джейми в списъците за дневния лагер и параолимпийските състезания и да резервира стаи, или къща, край езерото Тахо за една седмица през август.

Не ѝ беше лесно съвсем сама да планира всичко, да удовлетворява потребностите им, да отговаря на очакванията им и да

се опитва да компенсира загубата им. Тя обаче правеше всичко по силите си и за момента се справяше добре.

Всичките деца се представяха прилично в училище, вече се усмихваха много по-често, а и всички заедно бяха прекарвали чудесно зимната почивка на езерото. Лиз трябваше само да продължи по същия начин докато пораснат. Трябваше да продължи да работи двойно в кантората, да се научи как да подготви Джейми за параолимпийските състезания и как, с малко повече късмет, да спечелят някоя почетна лента. Лиз се почувства като жонгльор в цирка.

Докато пътуваха към Сан Франциско, Мегън наду радиото в колата с пълна сила. Това поне не им се случваше за пръв път. Джак сигурно веднага щеше да избухне и да накара момичето да изключи оглушителната музика. Лиз обаче не го направи. Знаеше, че това е добър знак, а в момента се нуждаеха от всеки добър знак, изпратен им от съдбата.

През последните три месеца и половина не бяха имали много поводи за радост, но нещата започваха постепенно да си идват по местата. Лиз погледна Мегън с усмивка, а когато очите им се срещнаха, тя усили радиото още малко. Мегън избухна в смях, когато я видя да го прави, а майка ѝ я последва.

— Да, мамо... давай!

Всички започнаха да се смеят, да крещят и да припяват заедно с музиката. Тя беше оглушителна. Но очевидно имаха нужда точно от това.

Лиз изкрещя с пълно гърло, опитвайки се да надвика шума в колата.

— Обичам ви, дечица!

Те я чува въпреки невъобразимата какофония и отвърнаха в един глас на жената, която ги превеждаше умело през коварните рифове и ги насочваше към спокойните води на живота, с който бяха свикнали. Знаеха, че Лиз ще успее. Тя също го знаеше.

— И ние те обичаме, мамо! — Когато пристигнаха у дома, ушите ѝ продължаваха да бучат от силната музика, но децата с усмивка свалиха раниците си от колата и влязоха в къщата. Лиз вървеше след тях и също се усмихваше.

Керъл ги очакваше на входната врата.

— Как мина? — попита тя, като имаше предвид не само ски ваканцията, но и дългия път обратно към дома. Лиз се усмихна и на лицето ѝ се изписа спокойствие, каквото Керъл не бе виждала от месеци.

— Страхотно — тихо отвърна Лиз, а след това се качи по стълбите към спалнята си.

ГЛАВА ПЕТА

Децата завършиха училище през втората седмица на юни, а две седмици по-късно Лиз и Керъл вече опаковаха багажа им за лагера. Момичетата бяха искрено развълнувани и очакваха с нетърпение лагера, на който заминаваха и някои от приятелките им. Лиз се радваше да ги види толкова щастливи. Лагерът се намираше близо до Монтерей. Лиз ги закара до там и взе Джейми със себе си.

В колата цареше ваканционно настроение. Пуснаха си няколко диска все със силна, необузdana музика — такива бяха техните предпочитания. Лиз предпочиташе друг вид музика, но нямаше нищо против шума в колата.

През последните един-два месеца бе установила, че времето, прекарано с децата, ѝ носи дълбока радост и удовлетворение. Беше обещала на Джейми, че ще започнат с тренировките веднага щом се върнат от лагера на момичетата. До параолимпийските игри оставаха още пет седмици, а дотогава сестрите му щяха да се приберат у дома. Цялото семейство винаги присъстваше на тези състезания, за да подкрепя Джейми. Джак бе поставил началото на тази традиция преди три години и тя бе изключително важна за тях. Джейми обаче продължаваше да се притеснява, че майка му няма да знае как да го подготви за състезанията.

Оставиха момичетата в лагера, разположен между Монтерей и Кармел, и Лиз им помогна да пренесат спалните чували, тенис ракетите, китарата, двата куфара и цялата камара от пътни чанти и раници до бунгалото им. Багажът, който момичетата влачеха със себе си, изглеждаше напълно достатъчен за цяла една армия. Те едва намериха време да целунат майка си за довиждане и се втурнаха да търсят възпитателите и приятелите си.

— Може би и ти някой ден ще можеш да отидеш на лагер — каза Лиз, когато двамата с Джейми поеха обратно към дома.

— Не желая — сериозно заяви той. — Аз обичам да си стоя у дома при теб. — След тези думи вдигна поглед към нея, а тя само му

се усмихна в отговор и излезе на магистралата.

Бяха им нужни три часа, за да се върнат в Тибърн, а когато пристигнаха, завариха Питър, който току-що се бе прибрал от работа. Беше започнал предишната седмица и въпреки дългото работно време работата му харесваше. Точно това бе искал. Освен това заедно с него работеха още двама души — едно много симпатично момиче от Мил Вали и млад специализант от ветеринарния колеж в Давис.

— Добър ли беше денят ти? — попита Лиз най-големия си син, когато двамата с Джейми влязоха в кухнята.

— Зает. — Той се усмихна на майка си.

— Ами да вечеряме тогава.

От няколко месеца насам Лиз сама приготвяше храната им. Преди това готвенето беше задължение на Керъл. Но от Великден насам Лиз имаше чувството, че е установила нова, по-дълбока връзка с децата си. Майка ѝ продължаваше да ѝ се обажда редовно, но дори и нейните мрачни предсказания вече не звучаха толкова зловещо. По всички личеше, че изцелението все пак е възможно. Лиз се справяше добре в кантората, независимо от огромния брой дела, с които бе затрупана. Успяла бе да приключи всичките случаи на Джак и дори беше започнала няколко нови. Децата бяха в добра форма. Лятото започваше добре. Джак все още ѝ липсваше, но вече по-лесно преживяваше не само дните, но и самотните нощи. Не спеше така добре както преди — вместо в пет се будеше в два посред нощ — но през повечето време беше в сравнително добро настроение. От време на време все още изпадаше в депресии, а имаше и дни, в които се чувстваше особено нещастна. Те обаче ставаха все по-малко на брой, а добрите моменти преобладаваха.

Тази вечер Лиз приготви спагети и салата за тях тримата, а за десерт им предложи сладоледова мелба, в приготвянето, на която Джейми взе дейно участие. Той лично сложи ядките, битата сметана и черешките във всяка чашка.

— Също като в ресторант — горд със себе си обяви Джейми и им сервира десерта.

— Вие двамата с мама започнахте ли вече да тренирате за игрите? — с интерес попита Питър, докато унищожаваше мелбата.

— Утре започваме — отвърна майка му.

— В кои дисциплини ще се състезаваш тази година?

Питър вече разговаряше с Джейми не толкова като по-голям брат, а по-скоро като баща. Успял бе да се стегне достатъчно през изминалите месеци и дори бе завършил учебната година с доста приличен успех, независимо от всичко, което ги бе сполетяло. През есента щеше да постъпи в последния гимназиален клас. Лиз бе запланувала една съвместна обиколка на колежа през септември. Най-вече онези по Западното крайбрежие. Макар преди смъртта на баща си Питър да бе изявявал желание да учи в Принстън, Йейл или Харвард, сега предпочиташе да остане близо до дома. Интересът му вече бе насочен към университетите на Ел Ей, Бъркли и Станфорд.

— Мисля да се състезавам на дълъг скок, сто метра гладко бягане... и надбягване с чували — с гордост обяви Джейми. — Мислех да участвам и в хвърлянето на яйца, но мама ми каза, че вече съм твърде голям за това.

— Звучи ми добре. Обзалагам се, че и тази година ще спечелиш някоя почетна лента — с топла усмивка рече Питър, докато Лиз наблюдаваше синовете си с върховно удовлетворение.

И двамата бяха добри момчета и тя се радваше, че са си у дома при нея. Компанията им ѝ доставяше огромно удоволствие и радост и сега, когато момичетата отсъстваха, Лиз можеше да съсредоточи цялото си внимание върху тях.

— Мама смята, че този път ще спечеля първа награда — каза Джейми, макар да не изглеждаше много убеден в това. Той все още не беше сигурен в способностите на майка си като треньор. Беше свикнал да тренира единствено с баща си.

— Обзалагам се, че ще стане точно така — кимна Питър, взе си допълнително сладолед, като сипа и на малкото си братче.

— Нямам нищо против и последното място — спокойно отбеляза Джейми. — Важното е да спечеля някоя лента.

— Много ти благодаря за доверието, което ми гласуваш като треньор — с усмивка възкликна Лиз и се зае да почисти масата. След това предупреди Джейми, че е време за лягане. На следващата заран и той щеше да замине за дневния си лагер.

А на следващия ден, докато го караше към лагера, Лиз с гордост изгледа малкия си син и се наведе към него, за да го целуне.

— Обичам те, детенце! Забавлявай се добре. Аз ще се прибера от работа в шест и веднага ще започнем тренировките за състезанията.

Той кимна в отговор, слезе от колата и ѝ прати въздушна целувка, а Лиз потегли към кантората.

Денят беше топъл и слънчев, макар че над моста в Сан Франциско тегнеше гъста мъгла, което означаваше, че в града е доста хладно. Приятният слънчев ден кой знае защо изведнъж извика в мислите ѝ образа на Джак и сърцето ѝ се сви от остра болка. Все още ѝ се случваше да изпитва непоносима мъка, когато се замисли за него, когато види нещо, което и двамата са обичали, или пък се сети за нещата, които правеха заедно. Когато стигна в офиса, вече се чувстваше значително по-добре. Но каквото и да правеше, колкото и заета да беше с делата на клиентите си, Лиз все още болезнено усещаше отсъствието му.

— Някакви съобщения? — попита тя Джийн още с влизането си и секретарката ѝ подаде няколко малки листчета.

Две от съобщенията бяха от нови клиенти, с които се бе срещнала едва миналата седмица, две бяха от колеги адвокати, на които бе прехвърлила част от случаите си, още две имаше от хора, които ѝ бяха абсолютно непознати, а последното беше от майка ѝ.

Тя се зае най-напред със служебните обаждания, а след това позвъни и на майка си.

— Момичетата заминаха ли вече на лагер?

— Да. Вчера ги закарах. Джейми започна дневния си лагер днес сутринта, а Питър работи.

— Ами ти, Лиз? Какво правиш, за да можеш да продължиш с живота си?

— Това е животът ми, мамо. Грижа се за децата си и работя. — Какво друго очакваше майка ѝ?

— Това не е достатъчно за жена на твоята възраст. Ти си само на четиридесет и една години. Все още си млада, но не достатъчно, че да си позволиш да пилееш времето си напразно. Вече би трябвало да започнеш да се срещаш с мъже.

О, за Бога! Това бе последното нещо, което би направила. Лиз продължаваше да носи сватбената си халка и рязко отклоняваше всякакви предложения в тази насока, направени ѝ от познати и приятели. И през ум не ѝ минаваше да излезе с друг мъж. Дълбоко в сърцето си все още се чувстваше женена за Джак и вярваше, че ще бъде негова съпруга до края на дните си.

— Минали са само шест месеца от смъртта на Джак, мамо. Освен това съм твърде заета.

— За шест месеца някои хора успяват да се оженят повторно. Шест месеца е твърде дълъг период.

— А също и деветнадесет години. А какво ново при теб? Ти излизаш ли с някого?

— Аз съм твърде стара за това — рязко отвърна майка ѝ, макар и двете да знаеха, че не е точно така. — Прекрасно разбираш какво се опитвам да ти кажа! — Продай къщата. Затвори кантората. Намери си съпруг. Майка ѝ бе убедена, че би могла да ѝ даде много и все полезни съвети. Както и повечето от хората, които Лиз познаваше. Всички като че ли имаха какво да я посъветват. Лиз обаче отказваше да се вслуша в препоръките им. — Кога ще излизаш в отпуск?

— През август. Ще заведа децата на езерото Тахо.

— Добре. Имаш нужда от почивка.

— Благодаря. А сега по-добре да се захващам за работа. Тази сутрин имам доста ангажименти. — Искаше ѝ се да прекрати този разговор, преди майка ѝ да е започнала някоя друга тема. Винаги намираще за какво да се заяде.

— Прибра ли вече дрехите на Джак?

Исусе! Безнадеждно беше.

— Не, не съм. Дрехите му не ми пречат. Нямам нужда от допълнително пространство.

— Но имаш нужда от изцеление, Лиз, и ти го знаеш чудесно.

— И защо тогава костюмите на татко продължават да висят в дрешника на долния етаж?

— Това е различно. Просто нямам къде другаде да ги съхранявам.

Да ги съхранява за кого? И защо? И двете знаеха, че изобщо не е различно.

— Не съм готова да се разделя с тях, мамо.

И може би никога няма да бъда, мислено си призна тя. Не искаше Джак да излезе напълно от живота ѝ, от мислите и сърцето ѝ. А също и от гардеробите ѝ. Не беше още готова да се сбогува с него.

— Няма да се почувстваш по-добре, докато не го направиш.

— Вече съм по-добре. Много по-добре. А сега трябва да затварям.

— Ти просто не искаш да ме чуеш, но дълбоко в себе си знаеш, че съм права.

И защо? Кой казва, че трябва да се освободи от вещите на Джак? Лиз отново почувства острата болка, която вече бе изпитала по-рано сутринта. Разговорът с майка ѝ определено не ѝ помагаше.

— Ще ти се обадя през уикенда — обеща ѝ Лиз.

— Не се преуморявай, Лиз. Продължавам да смятам, че трябва да затвориш кантората.

— Може и да се наложи, ако не ме оставиш да работя, майко.

— Добре, добре. Ще се чуем отново в неделя.

Лиз затвори и се загледа през прозореца. Мислеше за Джак и за онова, което ѝ бе казала майка ѝ. Струваше ѝ се твърде мъчително и болезнено да се прости с Джак навеки и да направи нещата, които майка ѝ предлагаше. Дрехите му, които продължаваха да висят в гардеробите, ѝ действаха успокоително. Понякога си позволяваше да докосне замислено някой ръкав, да помирише парфюма, който все още се усещаше по яките на дрехите му. Най-накрая все пак бе прибрала тоалетните му принадлежности, изхвърлила бе четката му за зъби. Но не можеше да си наложи да направи нищо повече. Всичките му останали вещи си бяха по местата и на Лиз това ѝ харесваше. А един ден, когато това престане да ѝ харесва, тя неминуемо ще направи нещо по въпроса. Надяваше се обаче, че този момент няма да е скоро. Не беше готова и го знаеше.

— Добре ли си? — Джийн влезе в стаята и видя мъката, изписана на лицето ѝ. Лиз се стегна, отклони поглед от прозореца и се усмихна тъжно.

— Майка ми. Тя винаги има какво да ме посъветва.

— Майките са такива. Предполагам помниш, че днес след обяд имаш явяване в съда.

— Помня. Макар че не мога да излъжа, че го очаквам с нетърпение.

Лиз продължаваше да поддържа адвокатската им практика във вида, в който я бе оставил Джак. Продължаваше да поема случаите, които Джак би одобрил и за които би се борил в съдебната зала. Все още използваше същите критерии при подбора на клиентите си и отправяше онези, за които бе сигурна, че Джак не би одобрил. Правеше го заради него и все още се придържаше към правилата и

принципите, установени от него в началото на адвокатската им практика, но на моменти започваше да се пита какво точно прави и защо. Имаше твърде много неща в съдебното право, които не й допадаха, а голяма част от битките, които водеше в съдебната зала, й се струваха маловажни и незначителни. Постоянното й общуване с хора, които се мразят един друг и с готовност се възползват от всяка възможност, за да нанесат на противника си удар под кръста и да го наранят, да му причинят болка и неприятности, започваше да я потиска и Джийн прекрасно съзнаваше това. Сърцето на Лиз не беше същото както по времето, когато Джак беше жив. Те двамата бяха страхотни като екип, но, останала сама, Лиз вече не притежаваше предишния плам и ентузиазъм. Не би си го признала пред никого, но вече започваше да се отегчава от бракоразводните дела, с които постоянно се занимаваше.

Когато обаче по-късно след обяд Лиз влезе в съдебната зала, никой от присъстващите не би могъл дори и да предположи, че работата й вече не й носи нужното удовлетворение. Тя, както обикновено, беше добре подготвена и изключително организирана. Бори се храбро за клиента си и с лекота спечели. Спорът беше абсолютно тривиален, но тя представи доводите си блестящо, а съдията й благодари за умелия начин, по който отхвърли относително несериозните претенции на противниковия адвокат, който през цялото време се стараше да преувеличи значението на дребния спор, възникнал между съпрузите.

Наближаваше пет часът, когато Лиз се прибра в кантората. Отговори на няколко телефонни обаждания и се приготви за тръгване. Искаше в пет и половина да си е у дома заради Джейми.

— Тръгваш ли? — Джийн влезе в кабинета й, понесла купчина документи, изпратени току-що от офиса на неин колега адвокат. Бяха изисканите от нея писмени доказателства по едно ново бракоразводно дело и идваха от една реномирана адвокатска кантора в града.

— Трябва да се прибера, за да тренираме с Джейми. Ще участва в параолимпийските игри и тази година.

— Това е чудесно, Лиз. — Джийн я погледна с усмивка. Тя продължаваше всички традиции на Джак, тачеше паметта му и заради него поддържаше висок стандарт както в работата си, така и у дома. Повече от очевидно бе, че Лиз не желае да допусне каквато и да била

промяна в живота им и до този момент се справяше блестящо. Всяка част от живота ѝ беше точно такава, каквато беше и преди смъртта на съпруга ѝ. Тя дори вече не влизаше в кабинета му и не използваше бюрото му, макар че винаги го бе харесвала повече от нейното. Просто бе затворила вратата на офиса и напоследък почти не влизаше в него. Държеше се така сякаш очакваше, че той ще се върне някой ден и ще седне на мястото си. В началото Джейн смяташе, че Лиз се държи странно, но с времето свикна. Двете влизаха в онзи офис само когато се налагаше да вземат оттам някои документи. Обаче материалите по действащите им дела вече се намираха в кабинета на Лиз.

— До утре — каза ѝ Лиз и бързо излезе през вратата. У дома Джейми вече я очакваше.

Тя влезе на бегот в къщата, преоблече се с дънки, пуловер и маратонки, а пет минути по-късно вече беше навън и помагаше на Джейми в дългия скок. Първият му опит беше напълно неуспешен и той го знаеше.

— Не мога да го направя. — Детето изглеждаше победено преди още да са започнали. Джейми сякаш бе готов да се откаже, но Лиз не можеше да му позволи да го направи.

— Напротив, можеш. Гледай сега. — Тя му показа, като се опита да скочи бавно, за да може той да я види добре. Зрителните възприятия на Джейми бяха по-добри от слуховите и този път се справи по-добре. — Опитай отново — насърчи го Лиз, а малко по-късно Керъл излезе при тях с чаша сок и чиния прясно изпечени шоколадови сладки.

— Как върви? — предпазливо попита тя, но Джейми само поклати глава. Изглеждаше тъжен.

— Зле. Този път няма да спечеля лента.

— Напротив, ще спечелиш — неотстъпчиво заяви Лиз. Искаше детето да спечели, защото знаеше колко много означават тези игри за него. Освен това, докато бе тренирал с баща си, винаги бе печелил. След като Джейми изяде две сладки и изпи половината сок, Лиз го подкани да опита отново и този път той се представи значително по-добре. А тя побърза да му напомни девиза на параолимпийските игри: *Нека спечеля, но ако не успея, нека проявя достатъчно смелост със самото си участие.*

Продължиха да тренират още известно време, а след това Лиз го накара да спринтира и засече времето му. Резултатът беше

задоволителен, но Джейми винаги е бил по-добър в бягането, отколкото в дългия скок. Спринтът беше най-силната му дисциплина. Джейми бягаше по-бързо от повечето от децата, с които се състезаваше, а и успяваше да се концентрира по-добре от тях. Независимо от ограниченията си, той притежаваше изненадваща способност за концентриране и през тази зима дори бе успял да се научи да чете — постижение, с което много се гордееше. Оттогава насам четеше всичко, което попаднеше в ръцете му. Надписите върху кутиите с овесени ядки, етикетите на бурканчетата с горчица и кутиите с мляко. Четеше книжки с приказки, рекламните брошури, които хората пъхаха под чистачките на колата ѝ, че дори и писмата, които Лиз оставяше на кухненската маса. На десет години Джейми бе във възторг от факта, че вече може да чете.

В седем часа Лиз му предложи да приключат с тренировката, но той настоя да се поупражнява още малко. Едва в седем и половина тя най-после успя да го придума да се прибере вътре.

— Разполагаме с още цял месец за тренировки, миличък. Не е задължително да направим всичко само за една вечер.

— Татко винаги повтаряше, че трябва да се упражнявам докато се уморя толкова, че да не мога повече да се държа на краката си. А аз все още мога да стоя прав — простичко обясни Джейми и тя му се усмихна в отговор.

— Аз пък мисля, че трябва да спреш, докато все още те държат краката. Утре ще продължим.

— Добре — най-накрая отстъпи той.

Беше работил упорито и бе изтощен от умора. А в кухнята Керъл ги очакваше с вечерята. Беше приготвила едно от любимите блюда на Джейми — печено пиле, пюре от картофи и желирани моркови. Както и топъл ябълков пай, току-що изваден от фурната.

— Уха! — с удоволствие възкликна той и излапа всичко в чинията си докато си бърбеше с майка си за предстоящите игри. Участието му в тях наистина много го вълнуваше.

Веднага след вечеря Джейми се изкъпа и си легна. На другия ден трябваше да става рано заради лагера. Лиз пък имаше работа за вършене. Тя взе куфарчето си с нея на горния етаж, целуна Джейми за лека нощ, а после остави куфарчето в спалнята си и влезе в дрешника. Той беше просторен, вграден в стената. Джак го бе направил за тях

дватамата. Лиз използваше едната половина, а дрехите на Джак висяха в другата. Спомнила си съветите на майка си от тази сутрин, Лиз се улови, че се взира в нещата му с копнеж, какъвто не бе изпитвала от известно време насам. Имаше чувството, че всички се опитват да ѝ ги отнемат, а тя не беше готова да се откаже от тях. Нито пък да забрави Джак.

Улови се, че отново прокарва ръка по едно от саката му. После притисна едно от тях към лицето си и вдъхна аромата му. Дрехата все още пазеше спомена за Джак. Лиз се запита дали дрехите му щяха завинаги да запазят онзи типичен за Джак аромат или той с времето щеше постепенно да избледнее. Не можа да понесе мисълта, че това все ще се случи някога; очите ѝ се напълниха със сълзи и тя зарови лице в едно сако. Не чу Питър да влиза в стаята и подскочи, когато внезапно почувства нечия ръка на рамото си. Обърна се и го видя.

— Не би трябвало да правиш това, мамо — тихо рече той и я погледна с насълзени очи.

— И защо не? — Лиз вече плачеше. Питър се присегна и я притисна към себе си. Той не беше само неин син, но и добър приятел. След смъртта на баща си бе възмъжал за броени часове и на седемнадесет години беше вече мъж. — Той все още ми липсва толкова много — призна му тя и Питър кимна с разбиране.

— Зная. Но случилото се е необратимо и не можеш да промениш нищо. Това не помага. Само влошава положението. Аз също идвах тук понякога и докосвах дрехите му, също като теб, но след това се изпълвах с такава смазваща тъга, че си наложих да престана. Може би е време да прибереш нещата му. Ако искаш, аз ще ти помогна — предложи ѝ Питър.

— Баба ти ми каза същото... но аз просто не желая да го направя — отвърна тъжно Лиз.

— Тогава недей. Направи го, когато си готова.

— Ами ако този ден не дойде никога?

— Ще дойде. И тогава ще разбереш, че си готова да го направиш.

Той продължи да я прегръща и двамата останаха така известно време. След това Лиз бавно се отдръпна назад, вдигна лице към него и му се усмихна. Агонията, изпълнила душата ѝ преди малко, вече бе отминала и Лиз се чувстваше много по-добре, застанала редом със

сина си. Той беше добро момче и тя го обичаше безкрайно. Така, както обичаше всичките си деца.

— Обичам те, мамо!

— И аз те обичам, скъпи. Благодаря ти, че винаги си до мен и ме подкрепяш. Както и всички останали.

Той кимна, двамата влязоха заедно в спалнята ѝ и той погледна куфарчето ѝ. Но тази вечер на Лиз никак не ѝ се работеше. Пристъпите като този, който бе изживяла преди малко, отчаяният стремеж да се доближи до Джак като гали дрехите му и вдъхва аромата на парфюма му, винаги я изпълваха с тъга и непосилна скръб. Само в първите няколко секунди сякаш усещаше присъствието му, а след това отчаянието ѝ се засилваше. Отсъствието му ставаше още по-болезнено. Питър съвсем правилно бе описал това състояние, когато преди малко ѝ бе споделил защо се е отказал от тези посещения в дрешника на баща си.

— Защо не си дадеш почивка тази вечер? Вземи си топла вана, иди на кино или пък нещо подобно — мъдро предложи Питър.

— Имам работа за вършене.

— Ти винаги имаш работа. Работата ще почака. Ако татко беше тук, той щеше да те изведе някъде навън. Дори и той не работеше като теб всяка вечер.

— Не, макар че и той работеше доста често къщи. По-често от мен по онова време.

— Не можеш да вършиш и неговата работа, мамо. Не можеш да играеш две роли — прекалено е. Можеш и трябва да бъдеш единствено себе си.

— Кога помъдря толкова? — Усмихна се тя на Питър, застанал на прага на стаята ѝ. И двамата знаеха отговора. Питър бе пораснал преди около шест месеца, сутринта на Коледа. Наложил му се да поумнее и възмъжее твърде бързо, за да може да помага на нея и на помалките деца в семейството. Просто нямаше друг избор. Дори и момичетата бяха пораснали много през последните шест месеца и въпреки трудната ѝ възраст, Мегън непрекъснато ѝ предлагаше помощта си. Лиз знаеше, че момичето ще ѝ липсва през времето на летния лагер, но дъщерите ѝ заслужаваха да се махнат далеч от къщи и да се позабавляват. Всички заслужаваха малко почивка.

След това Питър се прибра в собствената си стая, а Лиз разпръсна документите, които носеше от кантората, по леглото си. Дълго след като Питър си легна, майка му продължи да работи. Както всяка вечер, до късно през нощта. Мразеше да си ляга сама, мразеше и безсънието, превърнало се в неин постоянен спътник. Всяка нощ за нея представляваше жестока битка със спомените, които напиреха в главата ѝ, а тя се опитваше да ги пропъди от мислите си. Нощите бяха много по-мъчителни от дните. И така беше от самото начало.

В два след полунощ Лиз най-сетне заспа, а в седем вече бе не крак и тичаше по задачите си. Отново остави Джейми в дневния лагер, отиде в офиса, прегледа предстоящите дела, продиктува на Джийн няколко писма, проведе дузина телефонни разговори, а в пет и половина следобед беше вече в задния двор на къщата си, където засичаше времето на Джейми на стометровия спринт.

Ежедневието ѝ се бе превърнало в един монотонен и изнурителен марафон, който сам по себе си ѝ носеше радост и удовлетворение. Деца, работа, деца, работа, сън и после пак отначало. За момента това бе всичко, което имаше.

И всичко, което искаше.

Когато момичетата се върнаха от лагера, Джейми вече бе постигнал добра бързина в спринта и бе подобрил значително постиженията си на дълъг скок. Двамата с Лиз дори бяха упражнявали и бягането с чували с една голяма торба, която Лиз бе купила от магазина. С всеки изминал ден Джейми ставаше по-бърз и по-уверен в себе си. Онова, което не му достигаше в координацията, той наваксваше с много усилия и желание за работа.

Когато сестрите му се върнаха у дома, Джейми сякаш забрави за малко за предстоящите игри и съсредоточи цялата си обич и внимание върху тях. Те също бяха щастливи да го видят отново. Джейми беше специално дете и всички те много го обичаха. А в деня преди завръщането на момичетата Лиз заведе Джейми и едно негово приятелче да разгледат *Морски свят*. Джейми остана очарован от делфините и китовете, които го заливаха с водни пръски докато пляскаха с опашки близо до него. Към края на посещението беше вече мокър до кости. Когато се качиха в колата, за да се върнат у дома, Лиз

го уви в една голяма хавлия, защото се боеше да не настине. Детето бе изпълнено с възторг и радост от прекрасния ден.

Параолимпийските игри щяха да се проведат през следващия уикенд. Лиз тренираше с него всяка вечер, както и целия предобед в деня преди състезанието. Сестрите му наблюдаваха тренировките, насърчаваха го и го аплодираха. Тази година Джейми беше в по-добра форма от всякога. А вечерта преди състезанието беше толкова развълнуван, че почти не можа да спи. Както правеше често напоследък, Джейми пожела да спи в леглото на Лиз. Тя никога не се оплакваше от това, нито пък го разубеждаваше, защото тайничко се радваше на компанията му. Неговата близост носеше успокоение и утеха и на двамата им.

Денят на параолимпийските игри беше слънчев и топъл. Лиз и Джейми тръгнаха преди останалите. Час по-късно Питър щеше да докара Керъл и момичетата. Лиз носеше видеокамерата на Джак и един фотоапарат Никон. Джейми се регистрира на входа на стадиона и получи състезателен номер. Навсякъде около тях имаше деца като него — някои от тях бяха много по-сериозно увредени от него, а голяма част от тях се придвижваха с инвалидни столове. За Лиз това беше позната гледка и тя с вълнение наблюдаваше щастието и радостното очакване, изписани по лицата им. Джейми едва изчака първото състезание, а когато застана на старта за стометровото бягане, изведнъж се обърна към майка си и я погледна, обхванат от паника.

— Не мога — задавено промълви той. — Не мога, мамо.

— Напротив, можеш — тихичко го увери тя, стиснала ръката му. — Знаеш, че можеш, Джейми. Не е важно дали ще спечелиш, тук си, за да се забавляваш, скъпи. Единственото, което се иска от теб, е да си прекараш добре. Това, е всичко. Просто се опитай да се отпуснеш и да се забавляваш.

— Не мога да го направя без татко.

Лиз не беше подготвена за това и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Татко би искал ти да си прекараш добре. Това участие означава много за теб, а навремето означаваше много и за него. И ако спечелиш отново почетна лента, ще се почувстваш много по-добре.

Лиз говореше с разтреперан глас и се опитваше да се пребори със сълзите си, но този път Джейми не ги забелязваше.

— Не искам да участвам без него — заяви той и избухна в сълзи, заровил глава на гърдите на майка си.

Лиз за миг се запита дали няма да е по-разумно, ако му позволи да се откаже. Но и това участие, подобно на всяко нещо, с което се сблъскваха напоследък, бе непоносимо болезнено само в началото. С времето човек привикваше с болката и в душата му се надигаше удовлетворение от поредната постигната победа.

— Защо не опиташ поне една дисциплина? — разумно предложи Лиз, като продължи да го притиска към себе си и да гали с ръка косицата му. — Виж дали ще ти хареса. Ако след това решиш, че не желаш да участваш повече, ще останеш при мен на трибуните, или пък веднага ще се приберем у дома. Но участвай поне в едно от състезанията.

Той се замисли върху предложението ѝ, без да каже нито дума. А когато започнаха да извикват имената на участниците, Джейми вдигна очи към майка си и кимна. Тя го изпрати до стартовата линия. Той се обърна към нея, изглежда я продължително, а след това се подреди при останалите участници. Лиз му изпрати въздушна целувка — нещо, което Джак никога не би направил. Джак винаги се отнасяше с него като с мъж и я упрекуваше, че се държи с Джейми като с бебе. Но той наистина си беше нейното бебче и щеше да си остане такъв без значение колко голям и способен ще стане един ден.

Тя го гледаше със сълзи на очи как бяга, викаше и го окуражаваше както правеха и родителите на останалите деца. Този път обаче Лиз искаше Джейми да спечели — заради него самия и заради Джак — и да докаже, че при тях нещата все още са наред и могат да живеят и без баща си. Джейми се нуждаеше от тази увереност повече от всички останали и по определен начин Лиз — също.

Сдържайки дъха си, Лиз го наблюдаваше как приближава финала. По всичко личеше, че Джейми може да завърши трети или четвърти, но той изведнъж дръпна силно и изпревари всички останали. Джейми не гледаше настрани както правеха някои от другите деца, не се разсейваше, а даваше всичко от себе си и продължаваше право напред...

И тогава, с огромно изумление и окъпано от сълзи лице, Лиз изведнъж си даде сметка, че той е финиширал пръв. Почетната лента вече бе завързана през гърдите му, а той дишаше запъхтяно и се оглеждаше за нея, докато официалното лице го прегърна сърдечно и го поздрави за успеха. Имаше десетки доброволци, които се занимаваха само с това — прегръщаха и окуражаваха участниците в параолимпийските игри.

Лиз се затича с все сила към сина си, а той я видя и се хвърли в прегръдките ѝ.

— Спечелих! Спечелих! Финиширах пръв!... Аз спечелих, мамо! Никога не съм печелил първо място с татко!

Джак сигурно щеше да бъде много доволен и неимоверно горд от постижението на детето им и Лиз си го представи как се усмихва щастливо. Тя притискаше Джейми към себе си и мислено благодареше на Господ и на Джак, които бяха направили това възможно. Целуна главичката на сина си, каза му колко много се гордее с него, а той вдигна глава към нея и с изненада забеляза сълзите ѝ.

— Не си ли щастлива, мамо? — Изглеждаше много объркан и тя се разсмя.

— Можеш да се обзаложиш, че съм щастлива! Направо ще се пръсна от радост!

Двамата махнаха на Питър и момичетата, направиха знака на победата, а Питър и сестрите му се изправиха и посрещнаха с аплодисменти обявяването на победителя на сто метра гладко бягане на параолимпийските игри. Джейми отиде да получи златния си медал. Каквото и друго да се случеше през този ден, Джейми вече бе извоювал своята победа.

Той спечели сребърен медал в състезанието на дълъг скок, а в надбягването с чували отново финишира пръв. В края на деня той вече бе спечелил два златни и един сребърен медал. Когато по-късно всички си тръгнаха към къщи, той седеше в колата с трите медала на врата си и изглеждаше по-щастлив от всякога. Беше прекарал един прекрасен ден, изпълнен с вълнения, победи и сърцераздирателни моменти.

Тази вечер Лиз заведе всички на тържествена вечеря в Сосалито, за да отпразнуват победата на Джейми. Това беше ден, с който щяха да се гордеят и щяха да помнят още дълго време.

— Никога не съм постигал такива успехи с татко — отново повтори Джейми по време на вечерята. — Ти наистина си много добър треньор, мамо. Не мислех, че ще можеш да го направиш.

— Нито пък аз — призна си Мегън и погледна майка си с гордост. Рейчъл и Ани обявиха, че Джейми е най-великият атлет, а Лиз обеща да постави медалите му в специална рамка.

— Ти се справи страхотно, мамо — похвали я Ани.

— Джейми свърши по-трудната работа. Аз само засичах времето му в задния двор. А това не беше особено трудно.

Обаче бяха тренирали всеки ден в продължение на пет седмици и ето че резултатът беше налице. Джейми никога преди не бе изпитвал такова щастие. И такава гордост. Той посочи на всички хора в ресторанта своите медали и почетните си ленти. А когато по-късно вечерта Лиз го сложи да спи, той ѝ благодари отново, обви ръце около врата ѝ и я привлече към себе си.

— Обичам те, мамо! Татко все още ми липсва, но теб те обичам много.

— Ти си страхотно момче и аз много те обичам, Джейми. И на мен татко ми липсва, но си мисля, че днес те е наблюдавал от небето и е бил много горд с теб.

— И аз така смятам — с прозявка се съгласи Джейми и се обърна на една страна.

Заспа преди Лиз да е излязла от стаята му. А тя тръгна към спалнята си като продължаваше да се усмихва. Питър вече бе излязъл и бе взел Мегън със себе си, за да я заведе на кино. Рейчъл и Ани гледаха видеокасета. Лиз се прибра тихичко в спалнята, замислена за съпруга си.

— Направихме го — тихичко прошепна в тъмнината Лиз. Огледа празната стая и почти усети присъствието на Джак. Неговото излъчване и любов не можеха да бъдат забравени толкова лесно. — Благодаря ти — тихичко промълви тя и запали лампите, макар че вече отдавна бе престанала да се надява, че ще го види отново край себе си.

Той обаче ѝ бе оставил нещо, което беше безкрайно по-скъпо и ценно.

ГЛАВА ШЕСТА

Три дни след параолимпийските игри всички заминаха за езерото Тахо. Джейми все още беше в приповдигнато настроение. Както и всички останали. Един стар приятел на Джак им бе преотстъпил къщата си в Хоумууд.

Те и преди бяха почивали в тази стара и удобна къща. Неговата съпруга не обичаше да почива край езерото, децата им вече бяха големи, така че рядко използваша вилата. Но за Лиз и децата къщата беше съвършена. Тя имаше просторна, покрита веранда, а от повечето от спалните се разкриваше прекрасен изглед към езерото. Заобиколена бе от пет акра земя. В имота растяха големи и красиви дървета и всички много се радваха на възможността да прекарат няколко дни там.

Питър и момичетата помогнаха на Лиз да изнесе всичко от колата, а Джейми внесе продуктите в къщата и ѝ помогна да ги разопакова. Керъл не беше с тях — взела си бе една седмица отпуск и бе заминала при сестра си в Санта Барбара.

— Искате ли да поплуваме? — предложи Питър веднага след като пристигнаха.

Половин час по-късно те вече скачаха от близкия пристан и зъзнеха от студената вода. Това обаче също бе част от удоволствието, а за следващия ден Лиз ги бе записала да карат водни ски.

Тази вечер Лиз им приготви вечеря, а Питър ѝ помогна да запали барбекюто. Баща му го бе научил как да го прави. След това седнаха край камината, припомнях си разни истории и печаха ядки. Малко по-късно Ани разказа една смешна историйка, свързана с баща им. Лиз се усмихна докато я слушаше и си припомни за друг подобен случай. Разказа им историята и всички се разсмяха. А после Рейчъл им напомни как баща им веднъж се бе заключил в едно бунгало, което бяха наели през лятото, и се бе наложило да излиза през прозореца.

Времето минаваше, а децата сякаш се надпреварваха кой ще си спомни и разкаже най-глупавата и смешна случка за баща им. Това

беше техният начин да го върнат при себе си и то по начин, който вече не им причиняваше мъка. Изминалите месеци бяха притъпили болката им и сега те вече можеха да си спомнят за него не само през сълзи, но и със смях.

А когато най-накрая всички се качиха заедно на горния етаж, за да си легнат, Лиз, за пръв път през изминалите месеци, се почувства много по-добре. Той все още и липсваше, но тъгата ѝ вече не беше толкова силна и тя и децата можеха да се наслаждат на почивката си край езерото. Всички те се нуждаеха от тази ваканция и Лиз се радваше, че Питър бе успял да се освободи, за да ги придружи. Той се справяше толкова добре със задълженията си във ветеринарната клиника, че собствениците с удоволствие му бяха отпуснали едноседмичен отпуск със заръката да си прекара чудесно.

На следващия ден всички отидоха да карат водни ски, а Питър заведе Рейчъл и Джейми на риболов в малкия поток, който лъкатушеше зад къщата, където наистина хванаха риба. На следващия ден излязоха с малката лодка, привързана на кея. Момчетата хванаха няколко риби, но Мегън ги удари в земята с улова си.

Край пристана наловиха раци, които Лиз приготви за вечеря.

Всички прекарваха една спокойна и щастлива седмица. Една нощ преспяха в спални чували на верандата, загледани в звездите над главите им. Ваканцията се оказа прекрасна.

А когато в края на седмицата започнаха да събират багажа си и да се приготвят за тръгване, всички искрено съжаляваха, че трябва да се върнат в града, и накараха Лиз да им обещае, че ще дойдат още веднъж през това лято. Тя реши, че може би ще могат отново да използват къщата за Деня на труда. По този начин тъкмо щяха да избегнат партито, което организираха всяка година на този ден. Също като с празненството на Четвърти юли те единодушно бяха решили да пропуснат и партито по случай Деня на труда в края на лятото, което от години се бе превърнало в традиция за семейството. Едно посещение на езерото Тахо обаче щеше чудесно да компенсирала пропуснатото празненство.

По време на обратния път към дома всички бяха отпочинали и щастливи. Спряха в Оубърн за хамбургери и млечен шейк.

— Никак не ми се връща на работа — призна Лиз пред най-големия си син докато двамата допиваха шейховете си. — През тази

седмица се забавлявахме толкова добре, че ми се иска да си остана у дома и да помързелувам до края на лятото.

— Защо не си вземеш още малко отпуск, мамо? — предложи Питър, но тя само поклати глава. Можеше да си представи каква камара документи се е натрупала в кантората по време на отсъствието ѝ. Освен това през целия месец имаше насрочени съдебни дела и процес в началото на септември, за който трябваше да се подготви сериозно.

— Затънала съм до гуша в работа.

— Работиш твърде много, мамо. — Но и двамата знаеха, че тя продължава да се опитва да върши не само собствената си работа, но и тази на баща му. — Защо не наемеш още един адвокат, който да ти помага?

— Мислила съм по въпроса. Но кой знае защо, все ми се струва, че на татко ти това не би му харесало.

— Но не би му харесал и фактът, че се претрепваш от работа...

Джак винаги бе знаел как да се забавлява и макар да бе много взискателен по отношение на работата им, той обичаше празниците и отпуските като никой друг. Ако беше жив, сигурно щеше да остане много доволен от седмицата, прекарана край езерото Тахо.

— Ще го обмисля. Може би след няколко месеца ще наема друг адвокат. Но засега се справям добре и сама.

В резултат на което изобщо не ѝ оставаше време да почете книга или списание, да излезе на обяд с приятелки, или пък да отиде на фризьор. Всяка минута, която не прекарваше с децата, бе заета със служебните ѝ ангажименти. Животът ѝ бе твърде еднообразен и напрегнат и тя го знаеше. Децата ѝ очевидно също го съзнаваха.

— Не чакай прекалено дълго, мамо — предупреди я Питър и тръгна към другите деца. Те си купуваха бонбони и сладкиши и мъкнеха цели торби към колата. В това се състоеше част от очарованието на Икеда, поради което заведението бе една от любимите спирки на децата. Обикновено се отбиваха тук и при всяка своя ски ваканция на езерото Тахо.

Когато се прибраха у дома, Керъл вече ги очакваше. Лиз знаеше, че на икономката ѝ предстоят няколко напрегнати седмици до края на лятната ваканция. Питър щеше да продължи да работи още една-две седмици във ветеринарната клиника, но останалите деца щяха по цял

ден да се мотаят из къщи и да канят приятелчета в плувния им басейн. Керъл всеки ден щеше да приготвя обяд поне за половин дузина хлапета, а понякога и вечеря за два пъти повече, Лиз обаче се чувстваше спокойна при мисълта, че децата ѝ са си у дома, а приятелчетата им бяха добре дошли да им гостуват.

На следващия ден Лиз тръгна за работа. Чувстваше се свежа и отпочинала. Доброто ѝ настроение продължи около десетина минути. Камарите папки и документи на бюрото ѝ бяха нараснали заплашително по време на отсъствието ѝ, а телефонните съобщения, на които трябваше да отговори, бяха повече от всеки друг път. Лиз разрешаваше случаите, върху които работеше, прекалено добре. И бивши нейни клиенти, и колеги адвокати постоянно насочваха нови клиенти към кантората ѝ. Тя се замисли върху предложението на Питър. Май наистина имаше нужда от още един адвокат, който да ѝ помага в ежедневието.

Заговори по този въпрос с Джийн по-късно след обяд, докато ѝ диктуваше някакъв материал. Двете системно и методично се опитваха да се преборят с лавината от документи върху бюрото ѝ.

— Имаш ли някого предвид? — с интерес попита Джийн. И тя самата от известно време разсъждаваше върху необходимостта от още един адвокат и искрено бе благодарна на Питър за прозорливото му предложение.

— Не още — призна ѝ Лиз. — Не съм сигурна дори дали наистина искам да го направя.

— Би трябвало да помислиш по въпроса. Питър има право. Не можеш да вършиш всичко сама. Работата е твърде много за сам човек. Тя беше много и за двама, а след смъртта на Джак случаите, върху които работим, се увеличиха. Не зная дали си обърнала внимание на този факт, но е точно така. Сега имаме два пъти повече случаи, отколкото по времето, когато работехте двамата с Джак.

— И как се стигна до това? — Лиз изглеждаше изненадана.

— Ти си много добра в работата си, ето как — с усмивка отвърна Джийн.

— Джак също си разбираше от работата — побърза да го защити Лиз. — Винаги съм смятала, че е по-добър адвокат от мен.

— Не бих се съгласила с това — заяви искрено Джийн, — но той отказваше повече случаи от теб. На теб сърце не ти дава да кажеш не на някой клиент. Ако на Джак някой случай не му харесваше, той веднага го прехвърляше на друг адвокат.

— Може би и аз трябва да постъпвам така — замислено рече Лиз.

— Не съм убедена, че ще можеш да го направиш. — Джийн я познаваше твърде добре. Лиз беше невероятно добросъвестна и имаше силно развито чувство за дълг и отговорност.

— Нито пък аз — през смях си призна Лиз и двете продължиха работата си.

Лиз трябваше да разпрати доста документи до различни съдии и адвокати, съвместно, с които работеше по текущите си дела.

Тази вечер се прибра късно, почти в осем часа. Все някак трябваше да компенсира изгубеното през ваканцията време. Депата все още се мотаеха около басейна, а Керъл приготвяше пица за вечеря.

— Здравсти, деца — с усмивка поздрави Лиз.

Остана доволна, че заварва и Питър у дома. Веднага след това изпита силно безпокойство, когато видя двама от приятелите му да скачат безразсъдно в басейна, без да се съобразяват с по-малките деца, които играеха на Марко Поло. Лиз ги помоли да се поукротят и поиска от Питър да предупреди приятелите си да бъдат малко по-сдържани.

— Някой ще пострада — тихичко заключи тя и погледна Керъл, която веднага се съгласи с нея и сподели, че е прекарала целия следобед повтаряйки същото пред приятелите на Мегън. Лиз се безпокоеше най-вече за Джейми, който не беше особено добър плувец.

Вечерта, след като приятелите им си тръгнаха, Лиз отново предупреди децата да бъдат по-внимателни.

— Не искам никакви злополуки в дома си... и никакви съдебни дела!

— Безпокоиш се твърде много, мамо — лековато отбеляза Ани, но Лиз настоя, че говори напълно сериозно.

На следващия ден, преди да тръгне за работа, Лиз отново им напомни, че трябва да бъдат по-предпазливи и когато вечерта се прибра у дома, забавленията им ѝ се сториха малко по-умерени и спокойни. Но в четвъртък вечерта отново се задържа до късно в кантората и когато се върна вкъщи, завари Питър и още пет-шест

негови приятели в басейна, които скачаха и се гмуркаха твърде бързо един след друг, без да се оглеждат дали има други деца във водата. Лиз категорично предупреди Питър, че ще забрани на приятелите му да използват басейна, ако продължат да не се съобразяват с по-малките деца и да пренебрегват най-елементарните правила за безопасност.

— Не бих искала да ми се налага да те предупреждавам повторно — строго приключи Лиз.

— Изглеждаш уморена, мамо — ласкаво ѝ рече той.

— Наистина съм уморена, но в момента говорим за друго. Не желая злополуки в дома си. Няма да допусна да се държите безразсъдно и да нараните някого, Питър!

— Добре, мамо, чух те!

Той беше възмъжал доста през изминалата година, но не достатъчно. Все още бе твърде млад, а някои от приятелите му се държаха твърде глупаво и безразсъдно — факт, който винаги бе предизвиквал тревога в душата ѝ. Не можеше да допусне някое дете да бъде наранено в техния басейн. Бяха преживели достатъчно през тази година и тя не се страхуваше да наложи недвусмислени ограничения на него и на приятелите му.

Лиз се качи в стаята си, за да поработи, защото на следващия ден ѝ предстоеше ранно явяване в съда. Беше уморена и раздразнителна и искаше да се наспи добре през нощта.

На обяд на следващия ден тъкмо си тръгваше от съда, когато клетъчният ѝ телефон иззвъня. Беше Керъл и Лиз се спря на стълбите пред съдебната палата, за да проведе разговора.

— Трябва веднага да си дойдеш у дома — с ясен глас изрече Керъл, а Лиз усети, че се напруга. Керъл говореше по този начин само когато някое от децата е пострадало или е възникнал някакъв друг сериозен проблем.

— Какво се е случило? Злополука? — Досети се преди още Керъл да ѝ е казала.

— Става дума за Питър. Днес имаше почивен ден и няколко от приятелите му дойдоха на гости...

Лиз я прекъсна по средата на изречението с пронизителен глас, който прозвуча странно дори и в собствените ѝ уши, но нервите ѝ вече не бяха толкова здрави както преди.

— Какво се случи?

— Все още не знаем. Скочи в басейна и мисля, че си удари главата. Линейката е вече тук.

— Кърви ли? — В този момент в главата на Лиз изплува образът на окървавения Джак, прострян на пода на кантората им. Кръвта за нея вече означаваше нещастие.

— Не — отвърна Керъл със спокойствие, каквото изобщо не изпитваше. Никак не ѝ се искаше именно тя да я информира за злополуката, но знаеше, че трябва да го стори. — В безсъзнание е. — Сърце не ѝ даде да каже на Лиз, че синът ѝ може би е със счупен врат. Лекарите все още не можеха да поставят сигурна диагноза. — Ще го закарат в Марин дженерал. Можеш да отидеш направо там. Лиз, съжалявам.

— Всички други добре ли са? — Лиз вече тичаше към колата си.

— Никой друг не е наранен. Единствено Питър.

— Той ще се оправи ли?

Никой не знаеше със сигурност. Дворът беше пълен с парамедици. В момента, в който зададе въпроса, Лиз чу сирената на линейката, която откарваше сина ѝ.

— Така смятам. Не зная много, Лиз. Наблюдавах ги... предупредих ги... — Керъл заплака, а Лиз запали колата, прекъсна разговора и потегли, молейки се детето ѝ да се оправи.

Трябваше да се оправи. Не можеха да преживеят още една трагедия, не можеха — да не дава Господ! — да загубят и него. Тя просто не би могла да го понесе.

Лиз караше към болницата с възможно най-високата позволена скорост, като внимаваше да не пресече отново на червено и се оглеждаше внимателно, за да не блъсне някой пешеходец. Спря на болничния паркинг малко след като Питър бе приет в спешното отделение. Спешно го бяха откарали в травматологията и от регистратурата насочиха Лиз към отделението веднага щом я видяха.

Тя се затича по коридорите, оглеждайки се за Питър. Видя го в мига, в който влезе в травматологията. Беше целият мокър, лицето му беше сиво на цвят. Лекарите му подаваха кислород и трескаво работеха около него. Бяха твърде заети, за да ѝ обърнат внимание, но една от сестрите на бързо ѝ обясни какво става. Синът ѝ имаше тежко нараняване на главата и вероятна фрактура на няколко прешлена. Щяха да му направят рентгенова снимка веднага щом успеят да го

стабилизируют достатъчно. В момента го обграждаха с всевъзможни апарати и монитори и включваха интравенозни системи в ръцете му.

— Той ще се оправи ли? — попита Лиз, без да сваля очи от сина си. Беше обхваната от силна паника. Питър сякаш умираше и тя изобщо не беше сигурна, че това наистина няма да се случи.

— Все още не знаем — отвърна искрено сестрата. — Лекарят ще говори с вас веднага щом го прегледа.

На Лиз ѝ се искаше да го докосне, да му каже нещо, но не можеше дори да се доближи до него. Продължи да стои неподвижно на мястото си и да се опитва да се пребори с обхваналата я паника.

Вкараха преносим рентгенов апарат в стаята. Лекарите бяха разрязали банските му гащета и Питър лежеше чисто гол на леглото.

Направиха рентгенова снимка на главата и врата му. Майка му наблюдаваше как лекарите преглеждат всеки негов орган и крайник. Стоеше отстрани, гледаше детето си и плачеше.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност преди един лекар в хирургически зелен екип да се приближи до нея. На врата му висеше слушалка. Той се зае да ѝ обясни положението със сериозно и строго изражение. Беше висок, тъмните му очи гледаха мрачно, но посивелите му слепоочия ѝ вдъхнаха надежда, че той може би си разбира от работата.

— Как е той? — отчаяно попита Лиз.

— В момента не е добре. Все още не сме съвсем сигурни колко сериозна е травмата на главата и какви биха били евентуалните последици от нея. Възможностите са много. В момента сме сигурни, че ударът е причинил значителен мозъчен оток. След няколко минути ще му направим електрокардиограма и скенер. Състоянието му в голяма степен зависи от това колко скоро ще дойде в съзнание. Мисля, че по отношение на вратните прешлени може да е извадил късмет. Когато го докараха, си помислих, че вратът му е счупен, но сега ми се струва, че съм се заблудил. Само след минута ще донесат готовите снимки. Беше виждал много подобни злополуки, основно с момчета на неговата възраст, наранили се по непредпазливост при невнимателно гмуркане и рискови скокове във водата. Това хлапе обаче май бе извадило късмет. Нямаше парализа на крайниците и, доколкото можеха да съдят, бе запазил напълно подвижността си. Пет минути по-късно от рентгеновите снимки стана ясно, че има съвсем лека фрактура — с

дебелината на човешки косъм — на четвърти шиен прешлен, но гръбначният мозък не беше засегнат. Сега вече можеха да насочат всичките си усилия към травмата на главата.

Преди да го отведат, Лиз успя, наистина само за миг, да се доближи и да го докосне. Искаше да му каже, че го обича, но Питър все още беше в безсъзнание и не можеше да я чуе.

Измина почти цял час, преди да го върнат в отделението. Кожата му все още беше сивкава на цвят, а лекарят, който отново се приближи до нея, не изглеждаше особено доволен. Лиз вече бе научила, че той е главен лекар на травматологичното отделение и се казва Бил Уебстър.

— Вашият син е претърпял много сериозно сътресение на мозъка, госпожо Съдърланд. И отокът е дяволски голям. За момента не можем да направим много — ще чакаме и ще го наблюдаваме. Ако отокът продължи да се увеличава, ще трябва да го отворим, за да намалим налягането.

— Искате да кажете, че ще се наложи мозъчна операция? Лиз изглеждаше ужасена. Лекарят само кимна в отговор. — Той ще... той... — Беше толкова паникьосана, че не можеше дори да формулира въпроса, който искаше да му зададе.

— Все още не знаем. Твърде много неизвестни има в това уравнение. Ще го оставим в покой за известно време и ще видим какво ще стане.

— Може ли да остана при него?

— Стига да не ни се пречкате и да не се опитвате да го местите. Сега е изключително важно да остане в пълен покой.

Лекарят говореше така, сякаш пред него стоеше не майка, а враг на момчето и тя мигновено изпита враждебност към този човек. Той очевидно беше твърде суров и не притежаваше никакъв такт и състрадателност. Лиз го намрази на часа. Той обаче несъмнено правеше всичко възможно, за да спаси Питър, и този факт донякъде компенсираше проявената от него безчувственост.

— Няма да ви се пречкам — тихо го увери тя.

Показа ѝ къде да седне. Лиз придърпа един стол към леглото на Питър и мълчаливо хвана ръката му. На единия му пръст имаше уред, отчитащ притока на кислород, а навсякъде около него светеха разни екрани, които отчитаха сърдечния ритъм и мозъчната му дейност. За момента поне състоянието му изглеждаше стабилно.

— Къде бяхте, когато това се е случило? — с някак обвинителен тон я попита лекарят и на Лиз ѝ се прииска да го зашлеви през лицето.

— В съда. Адвокат съм. Икономката ми е била край басейна заедно с тях, но предполагам, че положението просто е излязло извън контрол.

— И аз така разбрах — рязко отвърна той и се отдалечи, за да поговори с друг лекар.

Върна се при нея няколко минути по-късно.

— Ще изчакаме още един-два часа и ако не настъпи подобрение, ще го качим в операционната — директно я информира той и Лиз кимна в отговор. Седеше мълчаливо на стола и внимателно държеше ръката на Питър.

— Може ли да ме чуе, ако му говоря?

— Малко вероятно е — отвърна той, изглежда я и се намръщи. Жената беше бледа почти колкото сина си, но пък, от друга страна, тя беше червеночоса и по начало имаше изключително светла кожа. — Добре ли сте? — попита я и Лиз кимна. — Нямаме време да се занимаваме и с вас, ако припаднете. Ако мислите, че няма да можете да издържите, по-добре се върнете в чакалнята, а ние ще ви повикаме, ако се случи нещо.

— Никъде няма да вървя — твърдо заяви Лиз. Беше преживяла случилото се преди осем месеца с Джак и не беше припаднала. Мразеше начина, по който този човек се отнасяше към нея, но една от сестрите ѝ бе казала, че той е най-добрият травматолог в болницата, и Лиз ѝ бе повярвала. Маниерите му обаче бяха ужасни. Очевидно бе свикнал да работи с пациенти, люшкащи се между живота и смъртта. Цялото му внимание бе съсредоточено върху усилието да спасява живота на пациентите си, а не върху роднините им. Не можеше да допусне някой да отвлича вниманието му от пациента.

Той се отдалечи отново, за да осигури неврохирург, който трябваше да е в готовност да започне операция веднага, ако се наложи.

Една сестра се приближи до Лиз и я попита дали иска кафе.

— Не, благодаря, добре съм — тихичко отвърна тя, макар да беше очевидно, че изобщо не е добре. Изглеждаше отчаяна и се страхуваше за сина си така, както преди осем месеца се бе страхувала за съпруга си. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че този път не би могла да изгуби отново. Не можеше да понесе дори мисълта

за това и всеки път, когато си помислеше, че може да го изгуби, тя се навеждаше напред и започваше тихичко да му говори.

— Хайде, Питър... събуди се... кажи ми нещо... аз съм мама... отвори очи... кажи нещо... мама е, скъпи... обичам те... събуди се...

Повтаряше тези думи като мантра отново и отново и се молеше детето ѝ, приютило се в дълбините на подсъзнанието си, да я чуе.

Вече беше два и половина след обяд. В четири часа все още нямаше никаква промяна в състоянието на Питър. Лекарят се върна, за да го види и да поговори с нея. Щяха да му отпуснат още един час и да го изчакат да дойде в съзнание. След това щяха да преценят отново ситуацията и да вземат решение.

Лиз кимна докато го слушаше. Питър изобщо не бе помръднал, но и тя, и лекарят се съгласиха, че цветът на лицето му е малко по-добър.

Лекарят отбеляза негласно, че тя, за разлика от сина си, бе все така ужасяващо бледа, но не каза нищо по въпроса. Жената изглеждаше ужасно. Той малко поомекна при вида ѝ, но не съвсем. Попита я само дали вече се е обадила на бащата на момчето. Лиз поклати отрицателно глава, но не пожела да даде по-подробни обяснения.

— Може би трябва да го направите — предпазливо изрече той. Нещо в очите ѝ го накара да се поколебае — може наскоро да бе преживяла тежък развод или някакво друго прежеждие. — Синът ви все още не е прескочил трапа.

— Баща му почина преди осем месеца — най-накрая промълви Лиз. — Няма на кого да се обадя...

Тя вече бе позвънила у дома и бе информирала децата, че Питър е все още жив. Беше ги предупредила, че ще се обади отново едва когато разполага с повече информация за състоянието му. В гласа ѝ се долавяше спокойствие, каквото тя изобщо не изпитваше. Единственото, което можеше да прави, бе да се моли Питър да не си иде като баща си. Молеше се още този доктор да не позволи това да се случи.

— Съжалявам — рече той и изчезна отново.

Лиз се вгледа напрегнато в сина си и, макар че по-скоро би умряла, отколкото да го признае пред някой друг, поне пред себе си отбеляза, че стаята като че ли започна бавно да се върти пред очите ѝ.

Това, което се случваше, ѝ дойде в повече. Положението беше твърде ужасно. Ужасяващо. Тя не можеше да изгуби Питър. Не можеше! Няма да му позволи да ги напусне.

Наведе глава надолу и я притисна към коленете си. Почувства се малко по-добре и отново се зае да говори тихичко на Питър. А той, сякаш чул молбите ѝ, лекичко помръдна и се опита да обърне глава, но не можа заради гипсовата яка около врата му. Очите му си останаха затворени.

Лиз започна да му говори малко по-високо, подтиквайки го да отвори очи, да ѝ каже нещо, да мигне, ако я чува, да стисне ръката ѝ, да помръдне някой пръст... какво и да е.

Не последва никаква реакция. След известно време от гърлото му се изтръгна тихо стенание, но Лиз по никакъв начин не можеше да прецени дали това е отговор на молбите ѝ, или неволно проронен звук.

Една сестра се приближи тичешком веднага щом го чу. Тя провери жизнените му показатели, погледна мониторите и хукна да повика лекаря. Лиз не знаеше дали това е добър или лош знак, но продължи да говори на сина си и да го умолява да я чуе. И тъкмо когато докторът влезе при тях, Питър простена отново и този път клепачите му потрепнаха. Лиз стоеше до него и се взираше в лицето му с ужас и надежда.

— Ммммммммммммммммммммммммммммммммм... — с агонизиращ глас проплака той, но Лиз, както и Бил Уебстър, разбраха какво иска да им каже.

Беше промълвил мамо, макар и с нечовешки усилия. От очите на Лиз потекоха сълзи, тя се надвеси по-близо до него и му каза колко много го обича. След това вдигна поглед към доктора и за голямо свое изумление го видя да се усмихва.

— Почти се върна при нас. Продължавайте да му говорите. Искам да му направя още няколко изследвания.

Питър отново затвори очи, но Лиз продължи да му говори и той я погледна. Този път от устата му се изтръгна ужасяващ стон и момчето едва доловимо стисна ръката ѝ. Важното бе, че вече напредваше — милиметър по милиметър, но и това беше прогрес.

— Ооооооxxxxxxxxxxxxxxxx — изпъшка той, изглежда я и се намръщи. — Оооооооо... — повтори Питър и Лиз се обърна към лекаря.

— Очевидно изпитва силна болка — тихо рече тя, а Бил Уебстър само кимна в отговор.

— Обзалагам се, че е така. Убеден съм, че го мъчи дяволско главоболие.

Докато ѝ говореше, сложи нещо в интравенозната система на Питър, а лаборантката му взе още кръв за изследвания. Няколко минути по-късно пристигна и неврохирургът.

— Идва в съзнание — информира го Бил Уебстър, който изглеждаше окуражен.

Доктор Уебстър сподели с колегата си последните резултати и двамата информираха Лиз, че за момента ще изчакат с операцията. С малко повече късмет можеше и да не се наложи изобщо да оперират.

Вече беше шест часът, а през това време Лиз нито за миг не се бе отделяла от леглото на Питър.

— Аз ще го наглеждам, ако искате да отидете да си вземете чаша кафе — предложи ѝ Уебстър, но тя поклати отрицателно глава.

Нямаше никакво намерение да се отдалечава от Питър, докато състоянието му не се подобри значително. Без значение колко време щеше да отнеме това. От сутринта не бе слагала нищо в устата си, но знаеше, че даже и да бе опитала, нямаше да може да преглътне и троха.

Измина още цял час, преди Питър да издаде друг звук, но този път, когато го направи, произнесе думата мамо малко по-ясно.

— Боли — най-сетне можа да промълви той с едва доловим, грачещ шепот, но този път леко повдигна ръката си и стисна нейната с малкото силица, която му бе останала. В момента едва ли бе по-силен и от бебе. Лекарите не искаха да му дадат болкоуспокояващи, защото така рискуваха той отново да изпадне в безсъзнание. — У дома — изрече с мъка той, докато докторите го наблюдаваха.

— Искаш да си идеш у дома? — попита Бил Уебстър. Питър го погледна и кимна едва забележимо. — Добре. И ние искаме да си идеш у дома, но ще ти се наложи да поговориш с мен още малко, преди да тръгнеш за, където и да било. Как се чувстваш, Питър?

Разговаряше с пациента си много по-внимателно отколкото с майка му. Лиз обаче бе преизпълнена с благодарност заради онова, което правеше за сина ѝ.

— Ужасно — отвърна Питър. — Много ме боли.

— Кое те боли най-силно?

— Главата.

— А вратът? Той боли ли те? — Питър кимна отново и премигна — очевидно всяко движение му причиняваше силна болка. — Нещо друго боли ли те?

— Не... мамо...

— Тук съм, миличък. Няма да ходя никъде.

— Съжалявам... — рече той, като я гледаше право в очите, а тя само поклати глава. В този момент беше безсмислено да обсъждат станалото. — Беше глупаво от моя страна.

— Да. Много. — Лекарят отговори вместо нея. — Имаш голям късмет, че в резултат на това падане не си получил пълна парализа на крайниците.

След това го накара да раздвижи краката и ръцете си. Питър се справи, но едва успя да стисне пръстите на доктора. Уебстър и неврохирургът обаче изглеждаха доволни от отбелязания прогрес. В девет часа вечерта информираха Лиз, че смятат да го преместят в интензивния сектор на травматологичното отделение, където ще продължат да следят състоянието му отблизо.

— Мисля, че вие вече можете да си идете у дома и да си починете. Състоянието му е стабилно и той бележи постоянен прогрес. Можете да се върнете и да го видите на сутринта.

— Може ли да спя тук?

— Ако наистина желаете да останете. Все пак той би трябвало да заспи по някое време. Ако състоянието му продължи да се подобрява, може дори да му дадем някакво приспивателно. А вие би трябвало да се възползвате от тази възможност, за да си починете. Прекарахте един доста тежък ден.

Противно на принципите си, Уебстър изпитваше съчувствие към нея. По правило се стараяше да не се обвързва прекалено с пациентите си, но Лиз изглеждаше така, сякаш току-що я бяха прекарвали през месомелачка.

— Имате ли и други деца у дома? — попита той и тя кимна утвърдително. — Може би трябва да си идете при тях. Може да са разтревожени. Момчето беше в доста тежко състояние, когато го докараха. Те видели ли са всичко?

— Така мисля. Ще им се обадя и ще ги информирам, че той е по-добре.

Не им се бе обадила по-рано, защото просто нямаше какво да им каже.

— Защо не си идете до вкъщи за малко? Ще ви се обадя, ако нещо се случи. — Уебстър май не търпеше възражения.

— Тук ли ще бъдете? — Той не ѝ харесваше, но бе започнала да му се доверява напълно.

— През цялата нощ и утре до обяд. Обещавам.

Той ѝ се усмихна и тя с изненада установи, че всъщност изглежда доста прилично, когато не подхвърля хапливи забележки по неин адрес и не се мръщи, проверявайки показанията на мониторите.

— Никак не ми се иска да го оставя сам — искрено си призна тя.

— Почивката ще ви се отрази добре, а и ние след малко ще се заемем с преместването му. Вие само ще ни се пречкате, ако сте тук.

Този човек хич не си поплюваше с думите и Лиз не можа да съдържи усмивката си. Наведе се над Питър, каза му, че си отива до дома, за да види как са другите деца, и обеща да се върне скоро.

— Ще се върна възможно най-бързо. Обещавам — рече му тя и се усмихна.

— Съжалявам, мамо — отново промълви той. — Голям съм глупак.

— Не, ти си истински късметлия. И аз те обичам. Така че оздравявай по-бързо.

— Кажи на Джейми, че съм добре — с усилие изрече той, но състоянието му очевидно се подобряваше с всяка изминала минута. Това бе най-дългото му изречение, откакто бе дошъл в съзнание и бе започнал да разговаря с нея.

— Ще му кажа. До скоро.

— Добре съм.

Опитваше се да я успокои, което беше добър знак. Беше напълно контактен и не само разбираше къде се намира, но и очевидно си даваше сметка за сериозността на случилото се. Лиз не смееше дори да си помисли какво би станало, ако той не бе дошъл в съзнание или пък — което бе още по-страшно — не бе оживял. Мисълта за подобен изход беше непоносима.

— Очаквам да те видя да тичаш нагоре-надолу по коридора, като се върна. Ясно?

Той се засмя, а тя го целуна и излезе бавно в коридора. Лекарят я последва.

— Той е голям късметлия — сподели Уебстър. Изглеждаше впечатлен от нея. Тя не се бе огънала нито за миг. — Имаше един период, в който не мислех, че ще се размине без операция, и не вярвах да дойде в съзнание толкова бързо. Млад и здрав е и... кой знае, може би и вие помогнахте, като му говорихте през цялото време.

— Каквато и да е причината, благодаря на Бога, че Питър дойде в съзнание и че нещата се развиха по толкова благоприятен за него начин.

Краката ѝ омекнаха, като си помисли какво можеше да се случи.

— Предполагам, че синът ви ще остане при нас поне няколко седмици, така че не се натоварвайте толкова много още в началото. Можете да се върнете чак утре сутринта. Тогава вече ще е добре.

— Бих предпочела да спя тук. Но сега ще си ида у дома, за да се погрижа за другите деца. Ще се върна след няколко часа.

— Колко деца имате? — Уебстър бе изпълнен с любопитство по отношение на тази жена: Не знаеше коя е и каква е, но за него бе очевидно, че е прекрасна майка и дълбоко обича сина си.

— Пет — отвърна Лиз. — Той е най-големият.

— Оставете телефонния си номер на дежурната сестра. Ще ви се обадя, ако настъпи някаква промяна. И ако, след като се приберете у дома, решите да не се връщате, не се чувствайте виновна. Другите деца може да са много разстроени, особено ако са били свидетели на случилото се. На колко години е най-малкото ви дете?

— Десет. Те са на десет, единадесет, тринадесет и четиринадесет години.

— Май не ви е лесно.

— Добри деца са — рече тя, а на него му се прииска да каже, че имат добра майка, но не го направи. Вместо това се върна при Питър, за да провери отново състоянието му, а Лиз си тръгна.

Прибра се у дома след девет. Всички бяха будни и я очакваха. Момичетата плачеха, седнали край кухненската маса, а Джейми седеше в скута на Керъл. Изглеждаше блед и изтощен. Приличаха на сирачета от зона на военни действия. В мига, в който я видяха да влиза през вратата, всички скочиха от местата си и се взряха напрегнато в

лицето ѝ, опитвайки се да разчетат изражението ѝ. Тя се усмихна, макар че изглеждаше раздърпана и смазана от умора.

— Ще се оправи. Има ужасно сътресение на мозъка и лека фрактура на вратен прешлен, но ще се оправи. Брат ви е голям късметлия.

— Може ли да го видим? — в един глас я попитаха.

— Не още — отвърна Лиз, а Керъл постави пред нея чиния руло, останало от вечерята.

Лиз обаче не можеше да преглътне и хапка.

— Кога ще може да се върне у дома? — притеснено попита Мегън.

— Ще го задържат в болницата няколко седмици. Може и повече. Всичко зависи от състоянието му.

Искаха да разберат всичко, но Лиз предпочете да им спести подробностите за ужасния следобед. В момента им стигаше да знаят, че Питър ще живее.

Останаха заедно около час, а когато децата се качиха горе, Керъл проплака, че ужасно съжалява за случилото се. Мислеше, че отговорността за злополуката е изцяло нейна.

— Не ставай глупава — възрази Лиз. Беше прекалено уморена, за да говори, камо ли да успокоява Керъл, но чувстваше, че е длъжна да го стори. — Не можеш да държиш всичко под контрол. Те очевидно са били твърде непредпазливи. Питър просто извади дяволски късмет — можел е да се убие или пък да остане парализиран за цял живот.

— О, Боже — проплака Керъл. Лицето ѝ се обля в сълзи и тя издуха носа си. — Наистина ли ще се оправи?

— Така смятат лекарите. Дойде в съзнание едва преди няколко часа, но сега вече говори. В един момент си помислих... — Не можеше дори да изрече думите. Керъл само кимна с насълзени очи. И тя си бе мислила същото и когато Лиз не се обади повече, нито пък се прибра от болницата, тя почти повярва, че ще се случи най-лошото. — След малко се връщам при него. Ще се кача горе да си взема някои неща.

— Защо не преспиш тук? Изглеждаш изтощена, Лиз. Добре е да си починеш, ако смяташ да прекараш и утрешния ден при него.

— И лекарят ме посъветва същото, но аз искам да съм при него тази нощ. Вярно, че е на седемнадесет години, но сигурно и той изпитва страх. Освен това страда от силно главоболие.

— Бедното дете... Какъв ужасен начин да прекара края на лятото. Мислиш ли, че ще може да тръгне на училище през септември?

— Все още не знаем... Училището беше най-малкият проблем на Питър в момента. През целия изминал ден състоянието му беше ужасяващо. На Лиз ѝ се струваше, че е била прегазена от експресен влак, толкова разбита се чувстваше. А и изглеждаше ужасно и Керъл се преизпълни със съчувствие към нея.

Лиз бавно се качи на горния етаж и влезе да целуне Джейми за лека нощ, но той вече спеше дълбоко. Момичетата също си бяха легнали. Къщата изглеждаше странно притихнала без Питър.

Лиз влезе в стаята му и приседна на леглото. Имаше намерение да опакова в една чанта най-необходимите за престоя ѝ в болницата неща, но внезапно установи, че няма сили да се помръдне. Можеше да мисли единствено за трагедията, с която се бяха разминали на косъм. Проплака от облекчение.

Минаваше единадесет, когато най-сетне опакова принадлежностите си в една чанта, а в полунощ се върна в болницата при Питър. Беше се забавила с няколко минути, за да позвъни на майка си, която бе посрещнала с ужас новината за злополуката с Питър.

— Мили боже, ще се оправи ли? — със задавен глас я бе попитала тя, а Лиз я бе уверила, че всичко ще бъде наред, и ѝ бе обещала, че Питър ще ѝ позвъни лично, когато се почувства по-добре.

Питър беше буден, когато Лиз се върна в болницата, а състоянието му продължаваше да се подобрява. Когато Лиз влезе в интензивния сектор, го завари да разговаря почти нормално с една от сестрите.

— Здравсти, мамо — поздрави я той в мига, в който я видя. — Как е Джейми?

— Добре е. Всички ми поръчаха да ти предам, че те обичат. Искаха да дойдат и да те видят. Едва успях да ги убедя да изчакат още малко.

Сестрата ѝ приготви едно легло в ъгъла на чакалнята. Лиз си легна с костюма, с който бе облечена, и се зави с едно одеяло. Бяха ѝ обещали да я събудят, ако Питър има нужда от нея, или пък ако състоянието му започне да се влошава. Всички обаче я бяха уверили, че не очакват проблеми оттук нататък. Жизнените му показатели бяха добри, а той вече не спираше да говори.

Лиз тъкмо се унасяше в сън, когато зърна Бил Уебстър да влиза в стаята. Тя рязко се изправи, обхваната от паника. Погледна го, а сърцето ѝ подскочи чак в гърлото ѝ. Той бе сменил зеления хирургически екип със сив. Не изглеждаше особено привлекателен в него.

— Какво става?

— Нищо. Той е добре. Не исках да ви изплаша така. Просто наминах да проверя дали нямате нужда от нещо... от приспивателно например...

Той като че ли се поколеба, а тя изведнъж си даде сметка, че този мъж е изключително грижовен и човечен и изпита силна благодарност заради онова, което бе направил и продължаваше да прави за Питър.

— Добре съм, но ви благодаря за загрижеността — рече Лиз, започвайки бавно да се успокоява. — Освен това искам да ви благодаря за всичко, което направихте. Мисля, че ще мога да заспя и без приспивателно.

Изглеждаше ужасно уморена, но това изобщо не го изненадваше. Жената бе преживяла един изключително мъчителен ден.

— Радвам се, че момчето се оправя толкова бързо. — Той като че беше напълно искрен.

— Аз също. Не съм сигурна, че щяхме да оцелеем, ако нещо се бе случило с него.

— Съпругът ви дълго време ли боледува? — попита той.

Кой знае защо бе решил, че човекът е бил болен от рак, но тя отрицателно поклати глава.

— Беше застрелян от съпруга на една наша клиентка сутринта на Коледа.

Някакъв спомен изплува в главата му и той кимна. Не можеше да измисли какво би могъл да ѝ каже в момент като този и можеше само да предполага какво бе преживяла тогава.

— Съжалявам — промълви глухо. — Спомням си, че гледах репортажа по новините...

След това загаси осветлението в чакалнята и излезе. Беше му трудно да не се възхищава на тази жена. Въпреки сполетялото я нещастие, тя бе успяла да запази разсъдъка си, държеше се съвсем адекватно и продължаваше да работи и да се грижи за децата си. Отиде отново да провери състоянието на Питър и се усмихна, когато го видя.

Неговото възстановяване бе истински дар за майка му и тя напълно го заслужаваше. Много повече, отколкото Бил Уебстър можеше да си представи. Но и онова, което знаеше, му беше достатъчно. Момчето се справяше добре.

Бил се усмихна на себе си и се върна в кабинета си, за да разпише някои документи. Обичаше дни като този; дни, в които печелеше в битката за живота на пациентите си. Днешният ден беше един от онези дни, които го изпълваха с доволство заради работата, с която си изкарваше прехраната. Този път съдбата се бе отнесла благосклонно към пациента.

Той се облегна назад и затвори за миг очи. После отново ги отвори и подписа документите пред себе си. Очакваше го дълга нощ, но нямаше нищо против.

Този път нещата се бяха подредили както трябва и Бил Уебстър беше доволен.

ГЛАВА СЕДМА

Лиз поспа няколко часа в чакалнята, където я остави Бил Уебстър, и се върна край леглото на сина си още преди той да се е събудил. А когато отвори очи, Питър се оплака от ужасно главоболие и от силна болка във врата.

В шест часа сутринта Уебстър влезе, за да провери състоянието му. Беше го проверявал на всеки час през изминалата нощ. Не забеляза нищо обезпокоително. Неврохирургът мина през отделението по-късно сутринта и остана доволен от онова, което видя. Сподели с Лиз, че синът ѝ е голям късметлия.

Тя помогна на сестрите да го изкъпят. После му включиха системите отново, а в ранния следобед Лиз за малко се прибра у дома. Другите деца продължаваха да се тревожат за Питър. Момичетата я засипаха с въпроси в момента, в който я видяха, но Лиз веднага забеляза, че Джейми не се вижда никъде. Попита Керъл за него, а тя ѝ отговори, че не го е виждала от закуска. Лиз веднага се зае да го търси и го намери да си седи тихичко в стаята.

— Здравсти, миличък, какво правиш тук съвсем самичък? — Лиз се разтревожи за него, особено след като той я погледна и тя видя мъката, изписана в очите му. Сърцето ѝ натеза като камък. Тя седна до него на пода и хвана ръцете му. — Питър ти изпраща много поздрави. Той ще се опита да оздравее по-бързо, за да си дойде у дома.

Джейми обаче само поклати глава, две сълзички потекоха по лицето и капнаха в скута му.

— Не, няма. Той си е отишъл. Също като татко. Миналата нощ го сънувах.

— Погледни ме — рече Лиз, нежно извърна лицето му към нейното и го погледна право в очите. — Не те лъжа, Джейми. Питър ще се оправи. Наранил е врата си и в момента носи гипсова яка и страда от ужасно, ама наистина ужасно главоболие. Аз обаче ти обещавам, че той ще се върне у дома.

Последва дълго мълчание, по време на което детето напрегнато се взираше в очите ѝ.

— Може ли да го видя?

Питър все още изглеждаше доста страшничко — от него стърчаха всевъзможни тръбички, мониторите присветваха и писукаха непрекъснато, но Лиз започна да се пита дали няма да е по-добре за Джейми сам да се увери, че брат му е жив.

— Ако наистина искаш. Но около него има много машини, които издават странни звуци, а от ръцете му стърчат тръбички.

— Какви тръбички? — с любопитство попита Джейми, но вече не изглеждаше толкова уплашен.

— Приличат на сламки. — Приликата беше достатъчно близка.

— Ще ми позволят ли да го видя?

В интензивното отделение не се допускаха деца, но тя реши да поговори с Бил Уебстър и да се опита да му разясни положението. Беше ѝ казал, че тази вечер отново ще е дежурен, а тя бе обещала на Питър, че ще се върне да прекара нощта в болницата.

— Ще попитам — обеща Лиз, а после нежно притисна детето към себе си. — Обичам те, Джейми. Всичко ще се оправи, ще видиш.

— Обещавах ли, че той няма да си отиде като татко?

— Обещавам — отвърна Лиз, опитвайки се да се пребори със сълзите си. Случилото се се отразяваше мъчително на всички тях. Не само на нея.

— Честна дума? — попита той, вдигнал нагоре малкото си пръстче. Лиз отвърна на жеста и двамата преплетоха пръсти.

— Честна дума. Тази вечер ще поискам от доктора позволение за твоето посещение. А защо днес следобед да не позвъним в болницата, за да можеш да поговориш с Питър?

Очите на Джейми светнаха от радост.

— Може ли?

— Разбира се — обеща Лиз и в този момент си даде сметка, че един телефонен разговор с Питър ще се отрази добре и на сестрите му.

Джейми слезе с нея на долния етаж, а тя събра момичетата край себе си, избра номера на болницата и поиска да я свържат с интензивното на травматологичното отделение.

Гласът на Питър прозвуча дрезгав и слаб, но, предвид обстоятелствата, той говореше почти нормално. Обеща на всички да си

дойде у дома възможно най-скоро и нареди на сестрите си да бъдат послушни в негово отсъствие. След това предупреди Джейми да бъде особено внимателен в басейна, обясни му, че той самият бе постъпил много глупаво и непредпазливо и го помоли никога да не прави като него.

— Липсвате ми — изведнъж рече той и заговори като малко хлапе. Лиз, която слушаше от другия телефон, долови сълзите, напирани в гласа му. — Ще се върна у дома веднага щом мога.

— Мама ми обеща да попита дали ще ми позволят да ти дойда на свиждане — гордо го информира Джейми, а Питър сякаш остана доволен от чутото.

В този момент се обади и Лиз, за да му каже, че ще се върне при него в болницата след няколко часа. Обясни му, че ще остане да вечеря с децата, но това само в случай, че той наистина се чувства добре.

— Всичко е наред, мамо. Може ли да ми донесеш нещо за ядене?

— Какво например? — Той все още беше на системи, а за днес след обяд предвиждаха да започнат да го захранват с Jell-O^[1]. Питър не беше особено ентусиазиран от тази перспектива.

— Чийзбургер.

Майка му се разсмя.

— Ти май наистина се чувстваш значително по-добре. — Лиз си припомни предишния ден, когато той лежеше неподвижно пред нея, а тя го умоляваше да отвори очи и да ѝ каже нещо. — Мисля, че ще ти се наложи да поизчакаш още няколко дни, миличък.

— Предположих, че ще ми кажеш точно това. — В гласа му се усещаше разочарование.

— До скоро.

Лиз се върна при другите деца и Джейми веднага се настани в скута ѝ, но сега вече не изглеждаше толкова разстроен. Разговорът с Питър му се бе отразил добре. След известно време Джейми излезе да си играе на двора, а Лиз се обади в кантората. Според Джийн там всичко било спокойно. Тя бе успяла да отложи едно явяване пред съда и да отмени няколко среши, премествайки ги през идната седмица. Лиз обаче отново си даде сметка, че цялата работа лежи единствено на нейните рамене. Нямаше кой да я замести в случай като този и да поеме делата ѝ. Всичко падаше на нейния гръб. Децата, работата,

злополуката с Питър и трагедията, която щеше да ги сполети, ако той не бе оцелял. Това беше огромен товар. Тежко бреме и отговорност.

Тази мисъл не я напусна през целия път до болницата.

Бил Уебстър отново бе застъпил дежурен и макар да се усмихна, когато я видя, изглеждаше измъчен и само ѝ махна с ръка. Едва след час се появи в интензивното, за да види Питър и да си побъбри с нея.

— Как е нашият пациент днес?

— Помоли за чийзбургер. аз лично смятам, че това е добър знак, нали? — попита Лиз и отметна кичур червена коса от очите си. Тя внимателно разтриваше раменете на Питър, който все още страдаше от силно главоболие. Лекарите обаче вече му бяха предписали някакви болкоуспокоителни, които, поне до известна степен, облекчаваха болката.

— Мисля, че това е отличен знак. Хайде да го отложим за утре, а, Питър?

— Наистина ли? — Питър изглеждаше изключително доволен.

— Мисля, че вече си готов. След няколко дни ще започнем терапия на врата ти, а за целта е добре да си възвърнеш силите. Освен ако стомахът ти не протестира прекалено силно.

Това беше добра новина за Питър, който не бе харесал пудинга и бе отказал да изяде както него, така и бистрия бульон, който му бяха донесли.

Бил Уебстър провери нещо в картоната на Питър, погледна внимателно мониторите и си отбеляза някои показатели, преди да излезе от отделението. Лиз го последва. Искаше да го помоли да позволи на Джейми да посети Питър следващия следобед.

— Искам да ви помоля за една услуга — предпазливо започна тя.

Този път Бил бе облечен в син екип, а косата му изглеждаше така сякаш не е била ресана дни наред. Той обаче през целия следобед се бе занимавал с пострадалите при тежка челна катастрофа — три деца и петима възрастни. Две от децата бяха починали вечерта. Лекарят беше уморен и потиснат и се радваше на бързото възстановяване на Питър.

— Зная, че в интензивното не се допускат деца — започна Лиз, а той кимна, проявявайки едва доловимо нетърпение. По негово мнение причините за това решение бяха повече от основателни — децата бяха

приносители на всевъзможни зарази и бацили, а неговите пациенти не бяха достатъчно силни, за да се преборят с една силна инфекция. Лиз обаче го наблюдаваше със сериозно изражение. — Всички ние преживяхме много след смъртта на баща им — тя все още не бе изрекла молбата си, но знаеше, че трябва да го направи — и моят най-малък син е силно разстроен заради Питър.

— На колко години е той?

— Десет. — Тя се поколеба и го погледна, питайки се каква част от истината би могла да му каже. А след това реши да му се довери напълно. В края на краищата той бе спасил живота на Питър. — Той е със забавено развитие. Родил се преждевременно, полузадушен. В родилната зала му подадоха кислород, който обаче му причини някакви увреждания. Случилото се е много мъчително за него. Той е видял всичко вчера и сега си мисли, че Питър може да ни напусне, също като баща си. Мисля, че ще му е от полза, ако види брат си колкото е възможно по-скоро.

Последва продължително мълчание. Бил Уебстър я изгледа напрегнато, след което кимна в знак на съгласие. Беше сигурен, че тази жена и децата ѝ бяха преживели тежки и мъчителни изпитания.

— Бих ли могъл да направя нещо, за да ви помогна? — внимателно попита той. — Съвсем сама мъкнете огромен товар на плещите си, нали?

Начинът, по който то изрече, я натъжи и очите ѝ се напълниха със сълзи. Лиз се извърна за миг настрана, за да се овладее, преди да му отговори. Точно така реагираше и непосредствено след смъртта на Джек — добротата и съчувствието на хората сломяваха защитните ѝ механизми и тя започваше да плаче.

— Само му позволете да види Питър — тихичко промълви Лиз.

— Когато пожелаете. Ами другите деца? Те как приемат случилото се?

Семейството очевидно бе преживяло мъчително убийството на бащата и Бил искаше да направи нещичко, за да облекчи участта им. В този миг той осъзна какво всъщност означава Питър за по-малките деца в семейството. А също и за Лиз. Това му помогна да разбере по-добре отношенията между двамата, на които бе станал свидетел предишния ден.

— Мисля, че момичетата разбират какво е положението, но те сигурно също биха искали да го посетят. Аз просто не исках да нахалствам прекалено. За Джейми обаче е особено важно да може да види Питър.

— Доведете го още утре.

— Благодаря ви. — Лиз бе трогната от думите и държанието му и не бе сигурна как точно да изкаже благодарността си.

Тя се върна при Питър и остана при него докато той заспа. След това Лиз излезе в чакалнята и легна на кушетката. В стаята беше тъмно, но тя бе все още будна, когато Бил отвори вратата и я погледна. Не можеше да разбере дали е заспала, а никак не му се искаше да я притеснява. Остана дълго до вратата, загледан в нея, а след това я повика.

— Лиз?

За пръв път се обръщаше към нея на малко име и тя рязко седна в леглото, уплашена отново за Питър.

— Какво има? — Лиз пусна крака на пода и изрита одеялото, предоставено ѝ от сестрите.

— Няма нищо. Всичко е наред. Извинявай. Не исках да те изплаша. Исках само да проверя дали си добре... Помислих си, че може би ти се пие чай или нещо друго. — Беше вече полунощ и Бил реши, че не е уместно да ѝ предлага кафе. Той беше на работа, но тя все пак трябваше да поспи. — Събудих ли те? — попита в тъмното той, изпитвайки вина загдето я беше обезпокоил. Но от доста време мислеше за нея и му се искаше да си поговорят.

— Не, бях будна. Вече не мога да спя така добре както преди... — Думите ѝ заглъхнаха, но и двамата разбраха за какво говори. — Бих могла да пийна чаша чай. Или супа. Или нещо друго.

По-нататък по коридора, близо до кабинета му, имаше автомат за топли напитки. Лиз вече бе купувала от там супа и чай. Тя обу обувките си и го последва по коридора. Бил обаче предложи лично да ѝ направи чаша чай в кабинета си.

Лиз се настани на един стол. Дрехите ѝ бяха омачкани, косата ѝ не бе сресана, но той като че ли не обръщаше внимание на тези неща. Беше работил цяла нощ и изглеждаше по-зле и от нея.

— Какъв вид право практикуваш? — попита той докато Лиз отпиваше от горещия чай.

— Семейно право... бракоразводни дела...

Той кимна с разбиране.

— И аз имам малко опит в тази област... но това беше отдавна.

— По всичко личеше, че спомените му за онова време не са особено приятни, но той все пак успя да се усмихне с тъга.

— Разведен ли си? — попита Лиз и той кимна в отговор. — Деца?

— Нямам. Не ни остана време. Бях стажант, когато се оженихме, а тя беше специализант. Някои хора успяват да имат деца в този период от живота си, но на мен ми се струваше глупаво. Искях да съм сигурен, че когато реша да имам деца, ще разполагам и с достатъчно свободно време, за да бъда до тях и да им се радвам. Нали разбираш... — той се усмихна — може би когато стана на около осемдесет...

Имаше приятна усмивка, а очите му бяха много по-топли, отколкото бе решила при първата им среща. Тогава Лиз бе изпитала към него силна антипатия. Беше ѝ се сторил твърде груб, безцеремонен и безчувствен, но сега изведнъж си даде сметка, че мислите му обикновено са заети от далеч по-сериозни неща — като спасяване на човешки животи например — и понякога се налага възможно най-бързо да получи нужната му информация за пострадалия пациент, защото в неговата работа всяка секунда е от значение. Предишния ден се бе държал с нея рязко и строго, а сега се проявяваше като изключително приятен и внимателен събеседник.

— Разведен съм от десет години — довери ѝ той, съобщавайки информация, за която тя не бе питала.

Но при нея обикновено ставаше така. Клиентите ѝ винаги ѝ казваха повече, отколкото ѝ бе необходимо, но понякога това бе от голямо значение в работата ѝ. Този път обаче Лиз установи, че ѝ се иска да научи повече за него.

— И нямаш желание да се ожениш повторно? — с интерес попита тя.

— Почти никакво. А и нямам време. Струва ми се, че бракът ми ме излекува от всички илюзии. Разводът ни беше доста неприятен. Тя имаше любовна връзка с главния специализант, моя шеф, а това ми се отрази доста зле. Всички в болницата научиха доста преди мен и започнаха да ме съжالياват. Впоследствие те се ожениха и си родиха

три деца. Тя се отказа от медицината, която май ѝ беше само хоби по време на специализацията. Дватамата с нея бяхме много различни.

Най-меко казано.

— Съпругът ми и аз работихме заедно в продължение на осемнадесет години и се разбирахме чудесно. Добре е, когато съпрузите имат едни и същи интереси — тихо заключи Лиз, опитвайки се да не мисли за Джак. Беше изморена и твърде уязвима и знаеше, че ще се разплаче веднага щом Бил започне да я разпитва за Джак.

— Ако трябва да бъда напълно откровена, той обичаше семейното право повече от мен самата. Аз винаги съм си падала повече по филантропията и безнадеждните каузи и все ми се иска да се изправа в защита на онеправданите. Той обаче беше изключително прагматичен и знаеше къде се печелят добри пари. И имаше право да настоява да работим в тази област на правото, защото имаме пет деца, за които да се грижим.

— А сега? Продължаваш ли да се занимаваш с бракоразводни дела? — Тя кимна утвърдително. — Защо? Би могла да се занимаваш с онова, което желаш.

— Не съвсем. — Лиз се усмихна. — Аз все още имам същите пет деца, а сега краката им са по-големи, а обувките — по-скъпи. Както и образованието им. Не е толкова далеч денят, когато четирите по-големи деца ще постъпят в колеж. Джак беше прав. Семейното право е много доходно, макар че понякога ме потиска. При разводите виждам хората в най-лошата им светлина. И най-приятните ми клиенти се превръщат в чудовища, когато бившите им половинки ги разгневят. Но аз чувствам, че съм длъжна да продължа да работя в тази област. Заради паметта на съпруга ми. Той положи много труд, за да създаде кантората, и аз не мога да се откажа от всичко просто ей така.

Не можеше да се откаже от кантората, от децата, от къщата им, от съвместните им отговорности. Всичко вече лежеше изцяло на нейните плещи и Бил чудесно съзнаваше каква огромна отговорност е това.

— Обмисляла ли си някога възможността да се посветиш на някоя друга област от правото? — попита Бил заинтригуван.

Тя беше умна, човечна и много красива. Излъчваше топлина и сърдечност, които силно му допадаха, а сърцето му не можеше да

остане безучастно към любовта, която тази жена изпитваше към сина си.

— Понякога ми се иска да се захвана с нещо друго — кимна тя. — Но не много често. А ти?

Лиз го погледна, а той си сипа още малко кафе и поклати отрицателно глава.

— Никога. Обичам работата си. Напрежението понякога е нетърпимо, решенията трябва да се вземат за части от секундата и трябва непременно да са верни и целесъобразни. Залозите в нашата работа са изключително високи и няма място за грешки. Това ме принуждава да бъда на висота през цялото време. Обичам да работя по този начин.

— На мен ми звучи като постоянно изкачване. Всеки ден трябва да покоряваш Еверест, а това сигурно е ужасно мъчително понякога.

Лиз си мислеше за Питър и за това колко лесно можеха да го загубят предишния ден. Мислеше си и за двете деца, които бяха починали по-рано тази вечер.

— Твърде често е ужасно мъчително — въздъхна Бил. — Мразя да губя.

— И Джак беше такъв. — Лиз се усмихна. — Аз самата не го преживявам толкова навътре, но той възприемаше като лична обида всяка загуба в съда. Държеше да печели винаги и вероятно именно този негов стремеж му коства живота. Отнесе се много сурово към един мъж, който просто превъртя от наложеното му съдебно решение. А аз се боях точно от това... дори го предупредих... но той не ми повярва. Предполагам, че никой не би могъл да предвиди онова, което се случи. Съпругът на нашата клиентка направо откачи. Уби съпругата си, моя съпруг, а след това се застреля в кантората ни.

Докато разказваше, отново си припомни кошмарната сцена и за секунда затвори очи. Бил я наблюдаваше внимателно.

— Ти и децата сте преживели неописуем кошмар — отбеляза той, преизпълнен със съчувствие.

— И все още ни е трудно. Ще ни е нужно много време, за да го преодолеем, но вече се справяме по-добре. Бяхме женени деветнадесет години, а това не се забравя за няколко месеца. Бяхме щастливи в продължение на много години.

— Имали сте късмет — тихо рече той.

Никога не бе изпитвал такива чувства към друг човек. Не бе обичал така дори и жената, за която се бе оженил, нито пък другите две, с които бе живял след нея. С течение на годините постепенно се бе отказал да търси идеалната жена. Различни жени се появяваха за малко в живота му и изчезваха без особени сътресения, а той така и не можа да се привърже към нито една от тях. Неангажиращите връзки му се струваха далеч по-прости и безопасни. Не изпитваше необходимост от нищо повече.

— Имахме голям късмет — повтори Лиз, а след това се изправи и му благодари за чая. — Мисля, че трябва да се опитам да поспя малко преди Питър да се е събудил. Утре сутринта възнамерявам да прескоча за малко до кантората, а след обяд ще се върна заедно с Джейми.

— Ще бъда тук. — Бил ѝ се усмихна и ѝ напомни, че иска непременно да се запознае с Джейми.

Лиз се поспря на вратата, обърна се и го погледна. От очите ѝ струеше скръб и тъга. Както вече му бе казала, кошмарът, причинен от смъртта на Джак, все още не бе свършил за нея.

— Благодаря ти, че ме изслуша. Това помага понякога.

— Винаги помага, Лиз.

Но той не го бе направил само заради тази жена. Харесваше му да разговаря с нея. Харесваше и момчето. Съжаляваше единствено, че е трябвало да понесат толкова много мъка.

Лиз се върна на кушетката в чакалнята, но дълго не можа да заспи. Мислеше си за Бил и за самотния му живот, изпълнен единствено с всеотдаен труд. Този начин на живот не ѝ се струваше кой знае колко удовлетворителен, но напоследък и нейният не го биваше кой знае колко — беше посветен единствено на работата и децата. Най-накрая Лиз заспа и сънува Джак, а той като че ли се опитваше да ѝ каже нещо. Сочеше ѝ нещо и се опитваше да я предупреди, а когато се обърна, Лиз видя Питър да скача от трамплина в празния бетонен басейн.

Събуди се, обхваната от паника, примесена с познатото чувство на безнадеждна тъга. Всяко едно събуждане криеше в себе си онзи ужасен миг, когато тя си спомняше, че в живота ѝ се бе случило нещо особено трагично. А в следващия момент осъзнаваше, че Джак вече не е между живите. След всичките тези месеци все още мразеше първите

мигове на всяко събуждане. Ето защо толкова трудно заспиваше вечер — знаеше, че на следващия ден ще се събуди отново, за да се изправи лице в лице с жестоката действителност.

Лиз среса косата си, изми лицето и зъбите си, но въпреки това продължаваше да се чувства мърлява и неспретната. Питър беше буден, когато тя се върна в интензивното. Умираще от глад и се оплакваше, че не му носят нищо за ядене. В края на краищата му сервираха купичка овесени ядки, която той посрещна с недоволна гримаса.

— Отврат! — възкликна момчето, сякаш беше на пет, а не на седемнадесет години. — Това е истинска отврат!

— Бъди добро момче и си изяж всичко. Ще ти се отрази добре — сгълча го Лиз, но той стисна здраво зъби и устни. Лиз се разсмя и остави лъжицата. — И какво би предпочел вместо тази каша?

— Искам гофрети.

Питър говореше за гофретите, които тя приготвяше, макар че Лиз съвсем съзнателно бе престанала да ги прави след деня, в който умря Джак. Просто не можеше. И децата я разбираха. Всички те много обичаха гофрети, но никога не повдигнаха този въпрос пред нея. Този път обаче Питър очевидно бе забравил. — И бекон — додаде той. — Мразя овесена каша.

— Зная, че я мразиш. Може би по-късно днес ще започнат да ти дават истинска храна. Ще разговарям с доктор Уебстър.

— Мисля, че той те харесва — Усмихна се Питър на майка си.

— Аз също го харесвам. Той ти спаси живота. А това е най-добрият начин да ме впечатли.

— Исках да кажа, че той наистина те харесва. Видях го да те наблюдава вчера.

— Мисля, че имаш халюцинации, но въпреки това си много сладък... макар че не желаяш да си изядеш закуската.

— Ако те покани да излезете, ще се съгласиш ли? — с усмивка я подкачи Питър.

— Не ставай смешен! Той е лекар, а не някакъв Ромео. Това падане на глава май доста ти е размътило мозъка.

Лиз бе развеселена от думите му, но в действителност не им обърна кой знае какво внимание. Бил Уебстър беше приятен мъж и те

двамата си бяха поговорили сърдечно предишната вечер, но това не означаваше нищо и за двамата.

— Ще се съгласиш ли, мамо? — продължи да упорства Питър, но Лиз се разсмя, отказвайки да приеме въпроса сериозно.

Не беше и нужно. Думите на Питър звучаха просто абсурдно.

— Не, няма. Не проявявам интерес към когото и да било. А и той не се интересува от мен. Така че престани да ни сватосваш, а се съсредоточи върху по-бързото си оздравяване.

Лиз помогна на сестрите да го изкъпят, а след това отиде в кантората. Джийн бе направила и невъзможното, за да реши всички неотложни въпроси, а и периодът, за техен късмет, не бе особено натоварен. Беше средата на август и повечето хора бяха във ваканция.

След обяд Лиз се върна у дома, за да види децата и да вечеря с тях. Няколко пъти разговаря с Питър по телефона, който беше в приповдигнато настроение. Няколко негови приятели наминали да го видят и му занесли и нещо за ядене. Той и Джесика се бяха разделили през юни и в момента в живота му нямаше момиче, което да се суети около него, но той не тъгуваше — вниманието на приятелите му беше достатъчно. Най-накрая Лиз намери няколко свободни минути, за да позвъни на Виктория и на майка си. Беше разговаряла и с двете непосредствено след злополуката и сега с удоволствие щеше да им съобщи добрите новини. Майка ѝ, както обикновено, започна със страховитите си предсказания за възможни усложнения и неочаквани последици, а Виктория простичко я попита дали би могла да ѝ помогне по някакъв начин. За момента обаче нямаше какво да се прави. Въпреки това Лиз с удоволствие си поговори с нея — гласът на Виктория ѝ помогна да се поразтовари малко. А след тази кратка почивка тя се върна отново към папките, отрупали бюрото ѝ.

След като вечеряха у дома, Лиз взе един душ, преоблече си и каза на Джейми да се обува. Щеше да го води на свиждане при брат му. Беше помолила момичетата да изчакат още един ден, защото знаеше, че неспирните им приказки, шумният им смях и добронамереното суетене около леглото на Питър щяха да изцедят напълно силиците му. Но посещението на Джейми беше колкото заради Питър, толкова и заради него самия. Лиз знаеше, че детето изпитва отчаяна необходимост да се увери, че Питър е добре.

Джейми мълча през целия път. Извърнал глава, се взираше през прозореца и Лиз си помисли, че детето изглежда притеснено. А когато спряха на паркинга пред болницата, той се извърна към нея и я попита направо:

— Ще бъде ли страшно, мамо?

Джейми беше напълно искрен с нея. Въпросът му я трогна и тя реши, че е длъжна да му отвърне по същия начин.

— Може би малко. Болниците по начало са малко страшнички. Пълни са с хора и машини, които издават странни звуци. Но Питър не е страшен. — По лицето му имаше само няколко синини и охлузвания. — На врата му има една специална гипсова яка, а той лежи в голямо легло, което може да се вдига и сваля чрез един бутон.

— А той ще се върне ли пак у дома?

— Да, миличък, съвсем скоро. Преди да тръгнете на училище.

— Това скоро ли е? — Джейми не можеше добре да се ориентира във времето и си го знаеше.

— След няколко седмици — обясни му тя. — Може дори и по-скоро. В болницата има един много добър доктор, който иска да се запознае с теб. Казва се Бил.

— А ще ми слага ли инжекция?

Джейми изглеждаше паникьосан. За него това посещение в болницата бе не толкова приключение, колкото трудно изпитание, но той бе готов да премине през него и да направи каквото е нужно, но на всяка цена да види Питър.

— Не, няма да ти бие инжекции — ласкаво го увери майка му.

— Добре. Мразя инжекциите. Той боцкал ли е Питър? — Джейми се тревожеше за брат си.

— Много пъти, но Питър е голямо момче и няма нищо против. — Само дето не искаше да яде пудинг и овесена каша. По-рано този следобед приятелите му му бяха занесли пица и той с огромно задоволство ѝ бе съобщил новината по телефона. — Ще влизаме ли вече?

Джейми кимна, пхна ръчичка в нейната и двамата заедно влязоха в главното фоайе. Детето стискаше здраво ръката ѝ, а дланта му овлажня, докато се качваха с асансьора към интензивното на травматологията. Джейми видимо потрепери, когато излязоха от асансьора и видяха един човек на носилка.

— Той мъртъв ли е? — с ужасен шепот попита той и се притисна към майка си. Очите на човека бяха затворени, а една сестра стоеше до носилката.

— Просто спи, Джейми. Всичко е наред. Нищо лошо няма да се случи.

Тя бързо го поведе надолу по коридора към интензивното. Веднага щом влязоха, видяха Питър. Той седеше в леглото си и нададе радостен вик, когато зърна Джейми. А той се усмихна до уши, когато чу гласа на по-големия си брат.

— Ей, голямо момче, ела тук и дай една целувка! — извика Питър.

Джейми се втурна към него, но в следващия момент се закова на място, забелязал всичките апарати и монитори около леглото на брат си. Боеше се да се приближи повече.

— Хайде — окуражи го Питър, — само още една крачка и си до мен.

Джейми направи последната крачка като човек, който се опитва да премине през поток, гъмжащ от змии, но в този момент Питър го сграбчи и ги придърпа към себе си. Джейми се усмихна, наведе се над него, за да го прегърне и целуне. Лиз също се приближи и зърна светналото от радост личице на Джейми.

— Господи, как ми липсваше! — успя да изрече Питър.

— И ти ми липсваше. Даже си помислих, че си умрял — простичко рече Джейми. — Мама обаче ми каза, че си жив. В началото не й повярвах и тя реши да ме доведе, за да те видя.

— Е, нали виждаш, че нищо ми няма. Но постъпих много тъпо, скачайки в басейна по този начин. Съветвам те да не правиш такива глупости, защото ще загазиш също като мен, хлапенце. Е, как я карате у дома?

— Много е скучно. Момичетата не спират да разказват за случилото се с теб. Те всички се разплакаха, когато те откараха с линейката. Аз също плаках — призна си той и с облекчение погледна по-големия си брат.

Точно от това имаше нужда — да се увери, че той си е жив и здрав.

— Леглото ти наистина ли може да се вдига и сваля? — с интерес попита той и се огледа наоколо. В интензивното имаше и

други пациенти, но завесите около леглата им бяха спуснати и той не можеше да ги види.

— Разбира се. — Питър му показа бутоните и му обясни как да го направи. Премигна от болка, когато Джейми рязко вдигна леглото му. После го спусна до хоризонтално положение, а най-накрая остави брат си седнал.

— Боли ли те? — Джейми бе очарован от движещото се легло.

— Малко — призна си Питър.

— Искаш ли отново да си легнеш?

— Добре, аз ще ти кажа колко да го свалиш. Щом ти кажа, спираш.

Питър винаги бе знаел как да направи Джейми щастлив.

Докато Джейми се опитваше отново да спусне леглото, Бил Уебстър влезе в сектора и започна да ги наблюдава с интерес. Погледна първо Лиз, а след това премести поглед към двамата ѝ сина. Питър току-що бе наредил на Джейми да махне пръст от бутона, а той изглеждаше доволен от добре свършената работа. Поиска да пробва отново, но този път Питър го помоли да не го прави. Все още го болеше повече, отколкото бе готов да си признае.

— Здравсти, докторе — поздрави Питър, а Джейми го изгледа подозрително.

— Ще си лягате ли? — учтиво попита Джейми, загледан в зеления хирургически екип, с който Бил бе облечен.

— Не. Когато съм на работа, трябва да нося тези дрехи. Глупаво, нали? Но когато съм с тях, мога да си легна по всяко време. — Той се шегуваше, но Джейми продължаваше да го разглежда с големите си, сериозни кафяви очи. Макар че Джейми имаше черна коса, а Питър беше червенокос, между двамата съществуваше поразителна прилика. — Запознай ме с брат си — обърна се към Питър той, който побърза да представи доктора на Джейми.

— Не искам инжекция — обясни Джейми, който много се боеше да не възникне някакво недоразумение по въпроса.

— Нито пък аз — отвърна Бил, застанал на разстояние от момчето. Знаеше от майка му за забавеното му развитие и никак не му се искаше да го стресне с присъствието си. — Ще ти обещаю да не ти бия инжекции, ако и ти ми обещаеш същото.

Джейми се разсмя.

— Обещавам — тържествено заяви той. А после, без особена причина, сякаш усетил, че моментът го изисква, той доброволно започна да разказва за себе си. — Аз спечелих три медала на параолимпийските игри. Мама ми беше треньор.

— И в кои дисциплини се състезава? — попита го Бил, а на лицето му се изписа неподправен интерес.

— Дълъг скок, сто метра гладко бягане и надбягване с чували.

Той с гордост изреждаше дисциплините, а Лиз го наблюдаваше с усмивка.

— Майка ти трябва да е много добър треньор, щом си спечелил толкова много медали.

— Така е. Когато тренирах с татко, съм стигал най-много до четвърто място. Той ми крещеше много повече от мама. Но тя пък ме накара да се упражнявам всеки ден и да работя по-упорито.

— Постоянството се възнаграждава — заключи Бил по-скоро заради Лиз, отколкото заради Джейми, а тя му се усмихна в отговор, леко смутена от хвалебствията на Джейми. — Сигурно е било много вълнуващо.

— Така си беше — отвърна Джейми с усмивка, а след това се обърна към брат си и го попита дали може отново да си поиграе с леглото му. И макар че Питър не беше особено очарован от тази перспектива, все пак позволи на Джейми да го направи.

През това време Бил и Лиз излязоха навън, за да поговорят.

— Как е той? — попита го Лиз. Питър все още й изглеждаше твърде уморен, а и главата и вратът очевидно продължаваха да го болят.

— Добре е — увери я Бил. — Той е любимият ми пациент. А малкият ти син е страхотно хлапе. Можеш да се гордееш с него — заяви той, загледан в Джейми, който се виждаше през стъклената стена на помещението.

— Но аз се гордея! — Тя погледна Бил и се усмихна. — Благодаря ти, че ми позволи да го доведа тук. Той беше много уплашен заради Питър. Това посещение му се отрази много добре. От два дни не съм го виждала толкова щастлив.

— Може да дойде отново, когато пожелае. Стига да не ми слага инжекции.

Бил се усмихна, а Лиз се разсмя. Двамата се върнаха в интензивното и спасиха Питър от Джейми, който продължаваше да си играе с леглото.

— Мисля, че вече е време да си ходите, приятели. Питър има нужда от почивка, вие — също. — Той погледна сериозно Джейми. — Чичо доктор иска да знаеш, че можеш да дойдеш отново.

— И следващия път ми донеси пица — додаде Питър и няколко минути по-късно целуна Джейми за довиждане.

Джейми му махна с ръка от вратата на интензивното, а след това тръгна с майка си към асансьора. Все още стояха и чакаха асансьора, когато Бил ги видя и се приближи, за да благодари на Джейми за посещението.

— Много ми хареса. Беше страхотно. А аз си мислех, че ще е страшно — призна си Джейми с неподправената искреност, която беше част от очарованието му.

Той винаги казваше онова, което мислеше. — Линейката пищеше много силно, когато откарваше Питър — информира той Бил, който кимна в отговор.

— Линейките винаги вдигат много шум. Но тук при нас е доста тихо. Така че заповядай отново.

Той се усмихна, а Джейми кимна с готовност.

— Сестрите ми ще дойдат утре. Те говорят много и може да изморят Питър.

Бил се разсмя на глас, но не се осмели да отбележи, че това е характерно за повечето жени. Не познаваше Лиз достатъчно добре, за да си позволи подобна забележка, а и не бе сигурен дали жената има добро чувство за хумор. Въпреки това изказването на Джейми го развесели.

— Аз ще се погрижа да не го изморят твърде много. Благодаря, че ме предупреди.

В този момент асансьорът пристигна. Джейми му махна с ръка преди вратите да се затворят. Бил вече бе попитал Лиз дали има намерение да прекара и тази нощ в болницата, но тя го бе информирала, че ще си остане вкъщи с децата, а на сутринта ще дойде да види Питър отново. Тя му бе благодарила отново за помощта, която ѝ бе оказал при посещението на Джейми. Свиждането с Питър бе

протекло много успешно и докато пътуваха обратно към къщи, Джейми сподели с майка си, че е много доволен.

— Леглото на Питър ми хареса. И докторът също. Той е добър. И мрази инжекциите като мен — напомни на майка си. — Струва ми се, че Питър го харесва.

— Всички го харесваме — съгласи се Лиз. — Той спаси живота на брат ти.

— Тогава и аз го харесвам.

Той разказа на сестрите си с най-големи подробности за свиждането при Питър — спомена за леглото и за лекаря, който мрази инжекции и който бе спасил живота на Питър. За него това посещение се бе оказало едно приключение.

Тази нощ Джейми отново спа в леглото на майка си, но този път сънят му беше спокоен, без страхове и кошмари. За разлика от този на майка му, която през цялата нощ сънува ту Джак и инцидента с Питър, ту Бил, Джейми и момичетата. Сънищата ѝ бяха населени с тревоги, злополуки и най-различни хора.

А когато на следващата сутрин се събуди, Лиз имаше чувството, че цяла нощ е препускала в бясно родео.

— Уморена ли си, мамо? — попита я Джейми, който я събуди в шест сутринта.

— Много — измъчено изпъшка тя. Последните няколко дни си бяха казали думата.

Ужасът, изживян след злополуката с Питър, която едва не му бе коствала живота, бе изцедил силите ѝ и тя се чувстваше като пребита. Притесненията от последните дни сякаш повтаряха в по-малък мащаб страхотиите, които бе изживяла след загубата на Джак, само че този път нещата се развиваха по благоприятен за тях начин.

Лиз приготви закуска за децата, отиде на работа, яви се на едно дело в съда, след което се върна в болницата, където трябваше да се срещне с Керъл и момичетата. Джейми бе останал у едни съседи, защото Лиз не желаше да прекалят с посещенията. А и днес беше ред на момичетата.

Те се смееха, говореха една през друга и плачеха, насядали край леглото на Питър. Разгледаха цялата медицинска апаратура около него, съобщиха му последните клюки, разказаха му за приятелките си и последните си любовни увлечения, увериха го, че са неизказано

щастливи от бързото му възстановяване. Лиз обаче си даде сметка, че забележката на Джейми от предишния ден се бе оказала пророческа. Когато час по-късно момичетата си тръгнаха, Питър изглеждаше изтощен и се наложи да му сложат инжекция с болкоуспокояващ медикамент.

А когато той най-после заспа, Бил и Лиз излязоха, за да поговорят в чакалнята.

— Джейми беше прав — с тревога отбеляза тя. — Момичетата направо го изцедиха.

— Момичетата често постъпват така с мъжете — с усмивка отвърна той. — Аз обаче смятам, че посещениято им му беше от полза — едно надзърване към истинския живот, противопоставен на обстановката в интензивното. Питър има нужда от това.

След това обсъдиха евентуалното му изписване от болницата и Бил сподели, че според него Питър вероятно ще бъде изписан някъде около Деня на труда — след по-малко от две седмици. Преди да го пусне да си ходи у дома, Бил искаше да е сигурен, че мозъчният оток е спаднал напълно и че няма да възникнат никакви неочаквани усложнения. Лиз се съгласи, че подобна предпазливост изглежда напълно разумна.

Думите му обаче ѝ напомниха за нещо, което ѝ се искаше да обсъди с децата. Тяхното годишно парти по случай Деня на труда. Бяха решили, че тази години няма да организират такова празненство, но след случилото се с Питър и чудодейното му избавление Лиз реши, че имат всички основания да празнуват. Освен това в този момент беше невъзможно да заминат за езерото Тахо. Питър не би могъл да пътува толкова скоро след злополуката.

— Дали ще може да тръгне на училище навреме? — угрижено попита Лиз.

— Почти. Да закъснее най-много със седмица. Което изобщо не е фатално. Не бива обаче да шофира.

А Лиз имаше намерение да го заведе на обиколка на колежа през септември. Е, ще се наложи да поизчакат, докато Питър закрепне достатъчно.

Продължиха да разговарят за възстановяването на Питър, след което Бил я покани отново в кабинета си на кафе. Тя се съгласи и тежко се отпусна на един стол. Изглеждаше смазана от умора.

— Дълъг ден, а? — съчувствено подхвърли Бил. Знаеше, че Лиз има твърде много задължения и отговорности и бе впечатлен от ефективния начин, по който се справя с тях, от самообладанието ѝ и от любовта, с която ограждаше децата си.

— Не по-дълъг от твоя — учтиво отбеляза тя.

— Аз обаче нямам пет деца, едното, от които е в болницата. — А другото е със забавено развитие и очевидно се нуждае от повече грижи и внимание. Да не говорим за подрастващите щерки, които сигурно трябва, постоянно да се държат под око. — Като се замисля за семейството ти, просто не разбирам как успяваш да се справиш с всичко.

— Понякога и аз не зная. Просто правя онова, което трябва.

— Ами ти? — тихо я попита Бил и я погледна над ръба на чашата. — Кой се грижи за теб, Лиз?

— Аз самата. Понякога и Питър. А също и секретарката ми, моята икономка и приятелите ми. Аз съм истинска късметлийка. — Твърде странен поглед към действителното положение, променило се драстично, след като бе загубила съпруга, на когото бе разчитала в продължение на двадесет години. Сега се опитваше да се справи съвсем сама. Бил ѝ си възхищаваше искрено заради онова, което правеше. Още повече, че Лиз очевидно го правеше добре.

— Когато те погледна, изпитвам чувство на вина заради малкото отговорности, които лежат на плещите ми. Та аз нямам дори и домашен любимец. Сам самичък съм. Грижа се единствено за себе си. Предполагам, че съм завършен егоист.

В сравнение с нея, неговият живот бе лишен от всякакви препятствия и несгоди.

— Не, просто си по-различен. Всеки човек си има своите потребности, Бил. Ти очевидно знаеш какви са твоите и си си изградил живот, който да ги задоволява напълно.

Беше достатъчно възрастен и зрял, за да промени живота си, но не го бе сторил. Очевидно не искаше промяна. Беше на четиридесет и пет години и преди няколко дни ѝ бе споменал, че животът му, такъв какъвто е, му харесва. Тя също харесваше живота си, такъв какъвто беше.

— Аз бих била изгубена без децата си...

— И разбирам защо. Те са страхотни хлапета. И това не е случайно. Повече от очевидно е, че им давиш всичко от себе си, а те ти се отплащат със същото.

Припомни си, че Джейми му бе споменал за параолимпийските игри и за дългата подготовка, по време на която Лиз го бе тренирала за участието му в игрите. Не можеше да се начуди откъде бе намерила свободно време и за това.

— Те заслужават всичко, което правя за тях. Освен това ме правят много щастлива. Което ми напомня — тя остави чашата и се изправи, — че е време да се прибирам вкъщи, преди да са се отказали от мен. Ще се видим утре.

— Аз ще отсъствам през следващите няколко дни, но Питър ще бъде в добри ръце.

Съобщи ѝ името на лекаря, който ще се грижи за сина ѝ, каза ѝ и кога точно ще се върне от Мендосино.

— Приятно прекарване — с усмивка му пожела Лиз. — Заслужил си си няколко дни почивка.

Когато вечерта се прибра у дома, Лиз постави пред децата въпроса за празника по случай Деня на труда. С изненада установи, че те посрещат предложението ѝ със смесени чувства. Мегън и Джейми заявиха, че идеята е страхотна, но Рейчъл и Ани смятаха, че празникът без участието на баща им ще бъде предателство към паметта му. След Четвърти юли, Денят на труда бе вторият любим празник на Джак.

— Кой ще се занимава с барбекюто? — плачливо попита Рейчъл.

— Ние — спокойно отвърна Лиз. — Няма да ни е за пръв път. Питър също може да помогне. Аз просто смятам, че трябва да отпразнуваме факта, че той е добре и скоро отново ще бъде сред нас.

Когато въпросът бе поставен по този начин, двете момичета неохотно се съгласиха. Към края на седмицата обаче настроението им видимо се подобри и те започнаха да се вълнуват от предстоящия празник. Всички възнамеряваха да поканят приятелите си. Лиз — също.

Списъкът с гостите включваше шестдесет имена. Лиз очакваше празника с нетърпение. За пръв път след смъртта на Джак щеше да посреща гости, но оттогава бяха изминали осем месеца и едно празненство изглеждаше напълно в реда на нещата.

Четири дни преди Деня на труда около петдесет души от поканените потвърдиха, че ще дойдат на празненството. Лиз и Бил Уебстър обсъждаха въпросите, свързани с изписването на Питър и графика за възстановителната му терапия, когато Лиз внезапно реши, че би могла да покани и него на партито.

— Ще бъде нещо като празненство в чест на Питър и неговото оздравяване — обясни Лиз. — Би било чудесно, ако дойдеш и ти. Няма да е официално — можеш да облечеш дънки и пуловер.

— А хирургически екип? Като се замисля, май нямам други дрехи. Напоследък не ходя никъде, защото все нямам свободно време.

Той обаче изглеждаше доволен от поканата и ѝ обеща, че ако не е дежурен, непременно ще присъства.

— Ще ни е много приятно, ако успееш да дойдеш. Цялото семейство бе преизпълнено с благодарност към него и това бе един от начините да му изкажат признателността си. Лиз му бе изпратила и кашонче с вино в знак на благодарност, а той бе останал приятно изненадан от подаръка. Колкото повече разсъждаваше по въпроса, толкова по-правилно ѝ се струваше решението ѝ да го покани, за да отпразнуват заедно завръщането на Питър у дома. В края на краищата без него Питър можеше и да не оживее. Самата мисъл за това ѝ се струваше непоносима.

Докато обсъждаха въпросите около изписването на Питър, Бил няколкократно ѝ повтори, че не бива да позволява на момчето да се преуморява. Той беше млад и в момента, в който се прибере у дома, щеше да пожелае да се види с приятелите си и да хукне с тях на някъде. Лиз трябваше да внимава това да не стане изведнъж. Иначе Бил смяташе, че Питър вече е съвсем добре, а след като приключи и с възстановителната терапия около Коледа, от претърпяната злополука няма да остане и следа.

— Известно време го дръж под око и не му позволявай да се претоварва — предупреди я Бил и Лиз кимна в знак на съгласие.

— Ще внимавам.

В продължение на месец или два, докато свалят гипсовата яка от врата му, Питър нямаше да може да шофира и Лиз съзнаваше, че на него ще му е много трудно без кола, а на нея самата щеше да ѝ се наложи да намери време и за него. Все някой обаче трябваше да го

кара на училище, а през повечето време Керъл бе заета с момичетата и Джейми.

— Ще се справим.

— Ще поддържаме връзка. И непременно ми се обади, ако възникнат някакви проблеми с Питър.

В деня на изписването на Питър Бил дойде да се сбогува с тях. Стисна сърдечно ръката на Лиз. По очите му личеше, че тя ще му липсва. Бяха се сприятелили след многото часове, които бяха прекарвали в кабинета му на чаша кафе. Лиз му напомни отново за празненството по случай Деня на труда, а той ѝ обеща, че ще се постарее да присъства.

— Той ще дойде, мамо — убедено заяви Питър докато пътуваха към къщи.

— Не и ако е на работа — спокойно отбеляза Лиз, макар да съзнаваше, че този човек ще ѝ липсва. След премеждието, което бяха преживели заедно, Лиз го чувстваше като приятел и щеше да му е благодарна до края на живота си.

— Ще дойде — самодоволно повтори Питър. — Вече ти казах, че той те харесва.

— Не бъди такъв умник — с усмивка отвърна Лиз. Думите му изобщо не я притесниха. Бил беше просто лекарят на Питър.

— Обзалагам се на десет кинта, че ще дойде — заяви Питър и оправи гипсовата си яка.

— Не можеш да си ги позволиш — отвърна майка му и се включи в натовареното движение.

Убеждаваше сама себе си, че за нея е абсолютно без значение дали Бил ще дойде на празника, или не. Успя да убеди себе си, но не и Питър, който продължаваше да я наблюдава с усмивка.

---

[1] „Jell-O“ — Вид пудинг, производство на „General Foods Corporation“ с рекламно лого „Най-прочутият американски десерт“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Празненството по случай Деня на труда постигна огромен успех. Пристигнаха всичките приятелчета на децата, родителите на повечето от тях, както и някои хора, които Лиз не бе виждала след смъртта на Джак. Виктория и съпругът ѝ доведоха със себе си трите си деца. Лиз и Питър обслужваха барбекюто. Въпреки гипсовата яка Питър се справяше чудесно със задълженията си. Ани, Рейчъл и Мегън се смесиха с гостите. Всички като че ли са забавляваха добре.

Половин час след началото на празненството пристигна и Бил Уебстър. Огледа се безпомощно сред тълпата от непознати лица и в този момент забеляза Джейми.

— Здравсти, помниш ли ме?

Облечен беше с дънки и карирана риза с дълги ръкави. Косата му бе идеално сресана. Джейми се усмихна широко, като го видя.

— Помня те. И ти като мен мразиш инжекциите — ухили му се доволно Джейми.

— Точно така. Как е Питър?

— Добре е. Само че ми крещи, когато скачам на гърба му.

— Има право. Е, не чак да крещи, но трябва да бъдеш малко по-внимателен. Вратът му е пукнат.

— Зная. Нали затова носи тази голяма огърлица.

— Предполагам, че може да се нарече и така. Къде е майка ти? — с усмивка попита Бил.

— Ей там. — Той посочи към барбекюто и Бил кимна, загледан в Лиз, която приготвяше хамбургери.

Над дънките си бе надянала кухненска престилка, а червената ѝ коса, редом с тази на Питър, изпъкваше сред тълпата. И макар че имаше много работа по посрещането на толкова много хора, Лиз се усмихваше непрекъснато и изглеждаше много красива. Косата ѝ бе израснала през лятото и сега падаше свободно по раменете ѝ.

Сякаш почувствала, че Бил я наблюдава, тя вдигна очи и го видя. Махна му с голямата вилица и той тръгна бавно към нея, следван по

петите от Джейми. Когато стигна до барбекюто, Бил видя, че Питър стои редом с нея. Гипсовата яка, наречена от Джейми огърлица, беше на врата му.

— Как я караш? — попита го докторът, а Питър само се ухили и, престорил се, че подава нещо на майка си, бързо ѝ прошепна:

— Дължиш ми десет кинта, мамо.

— Той е тук заради теб — също шепнешком отвърна тя, след което се извърна, за да поздрави Бил и да му предложи чаша вино.

Той ѝ се усмихна, отказа виното и помоли за кока-кола — обясни им, че е дежурен на повикване. Около тях цареше непринудена и празнична атмосфера.

— Много професионално действаш около скарата — отбеляза Бил, усмихна ѝ се и отпи от колата.

— Учила съм се от истински експерт.

— Питър като че ли се справя чудесно — заключи Бил и погледна към пациента си.

Въпреки тежкия гипс около врата си, момчето очевидно се забавляваше с приятелите си и с удоволствие приготвяше хамбургерите.

— Той иска да тръгне на училище идната седмица — с тревога го информира Лиз.

— Ако смяташ, че вече е добре, позволи му. Доверявам се на твоята преценка.

— Благодаря ти.

Тя остави Керъл и Питър да се трудят около барбекюто. Помоли и една съседка да им помага, за да може тя да поговори с Бил на спокойствие. Настаниха се на два свободни стола, всеки хванал по една кола в ръка. Лиз почти не пиеше алкохол.

— Как е положението в болницата?

Струваше ѝ се странно, че двамата отново са заедно, но тревогите за Питър вече са зад гърба ѝ. Сега можеха да разговарят за себе си, като обикновени познати, и Лиз изведнъж изпита странно стеснение.

— Положението в болницата е много напрегнато. А през уикенда ще стане още по-лошо. Празничните дни са истински убийци. В буквалния смисъл на думата. Пътнотранспортни произшествия, огнестрелни рани, опити за самоубийства. Изумително е какво могат

да си причинят хората, когато не са на работа в продължение на няколко дни. Особено пък когато са зад волана.

— Много се радвам, че намери свободно време да наминеш.

— Всъщност не съм свободен. На повикване съм. Пейджърът ми е у мене. Реших, че ще се справят и без мен за известно време. Назначих главния си специалист за мой заместник. Той е добър лекар и не би ме повикал, ако случаят не е наистина сериозен. Ами ти, Лиз? Как прекарваш празниците? Едва ли ти е много лесно...

— Този се оказа по-добър, отколкото очаквах. В началото наистина ни беше трудно. Денят на влюбените, Великден, рождените дни на децата, Четвърти юли... Денят на труда обаче е някак си неутрален. Реших, че на децата ще им бъде забавно.

Децата наистина като че ли се забавляваха добре. Изглеждаха щастливи от присъствието на приятелите си. От Коледа насам за пръв път посрещаха гости в дома си.

— Когато бях дете, и аз се радвах на празниците. С годините обаче започнах да ги възприемам просто като работни дни.

Лиз си помисли, че животът му е твърде самотен, но на него очевидно му харесваше. Докато Питър беше в болницата, тя забеляза, че Бил е постоянно там, а това я караше да цени още повече жеста, който бе направил, отбивайки се на тяхното празненство.

— А ти какво правиш в свободното си време, когато не работиш и не се грижиш за децата си? — Той я погледна с интерес, а тя се разсмя, преди да отговори.

— Свободно време? Искаш да кажеш, че животът не е само работа и грижи за децата? Не съм сигурна, че си спомням какво е това свободно време.

— Може би трябва да ти се напомни — нехайно подхвърли той. — Кога за последен път си ходила на кино?

— Хммм... — тя се замисли и поклати глава. Трудно ѝ беше да повярва, че е минало толкова много време. Няколкократно бе карала децата до киносалона в Мил Вали, ходила бе да ги прибира след прожекцията, но тя самата не бе гледала филм от месеци. — Струва ми се, че за последно бях на кино в Деня на благодарността...

С Джак, естествено. Всяка година след официалния обяд двамата излизаха, за да отидат на кино. В тяхното семейство това бе една от дългогодишните традиции.

— Може би бихме могли да гледаме някой филм заедно — с надежда рече Бил, но в този момент пейджърът му извънтя и той погледна към колана на панталона си.

Номерът, изписан на дисплея, му подсказа, че става дума за спешен случай. Той извади клетъчния си телефон и позвъни в болницата. Изслуша внимателно какво имаха да му кажат, инструктира ги какво да правят, а след това, с изписано на лицето разочарование, се обърна към Лиз:

— Положението наистина е критично, Лиз. Няколко хлапета пострадали при челен удар. Най-добре е да тръгвам веднага. Надявах се на един хамбургер и още малко време с теб. Ще трябва да ме извиниш.

— А защо да не ти дам един хамбургер за из път? — предложи му Лиз и го поведе към портата в задния двор.

Барбекюто бе разположено точно до нея. Тя помоли Питър да завие един хамбургер във фолио, подаде го на Бил, след което го изпрати до колата му — десетгодишен мерцедес. Бил очевидно притежаваше добър вкус, макар че човек едва ли би отгатнал това, съдейки по болничните дрехи и чехлите, с които се разкарваше през повечето време. Днес обаче бе облечен с безупречно изгладени дънки и лъснати до блясък мокасина. Косата му също бе идеално сресана.

— Благодаря за хамбургера. — Той се усмихна. — Ще ти се обадя, за да идем на кино. Може би следващата седмица?

— С удоволствие — отвърна тя и отново изпита стеснение, почувствала се изведнъж много млада. От години никой мъж не я бе канил на кино. Но какво толкова, по дяволите! Той беше приятен и почтен мъж. Освен това имаше право — тя трябваше да излиза често от къщи.

След като Бил си тръгна, Лиз се спря, за да поговори с Виктория, която не пропусна да отбележи кратката му поява.

— Симпатията е — със закачлива усмивка заяви Виктория. — И те харесва.

— И Питър твърди същото. — Лиз се усмихна, но веднага след това изражението ѝ стана сериозно. — Той е страхотен лекар.

— Покани ли те да излезете? — направо я попита приятелката ѝ, а в гласа ѝ се прокрадна надежда.

— Не ставай глупава, Вик! Ние сме само приятели...

Истината обаче бе, че той наистина я бе поканил да излязат, и Лиз с изненада установи, че не ѝ се иска да го признае пред приятелката си. Тази покана не означаваше нищо. Просто едно кино. Излизане, което може да не се повтори никога повече. Лиз си каза, че не си струва да споменава за това пред Виктория, след което се отдалечи, за да побъбри и с другите гости.

Празненството продължи часове. Минаваше единадесет вечерта, когато си тръгнаха и последните гости. Бяха сервирали първокласна храна, виното бе повече от достатъчно и хората бяха останали изключително доволни. Всички се бяха забавлявали чудесно. Децата ѝ помогнаха да почисти и внесе вътре празните чаши. Лиз си мислеше за прекарания ден и се радваше, че бе решила да организира това парти.

Тъкмо помагаше на Керъл да зареди съдомиялната машина, когато телефонът иззвъня. Лиз с изненада погледна часовника — минаваше полунощ и тя просто не можеше да си представи кой би могъл да им звъни по това време.

Вдигна телефонната слушалка, като се питаше дали някой от гостите не е забравил нещо в дома им, но се изненада, когато чу познатия му глас. Обаждаше се Бил, за да ѝ благодари за партито.

— Реших, че сигурно още не си си легнала. Тръгнаха ли си всички?

— Преди няколко минути. Обаждаш се съвсем навреме. Какво стана с катастрофиралите деца?

Той въздъхна, преди да отговори. Не му се говореше за това. Не всички злополуки завършваха с благоприятен изход.

— Загубихме едното дете, но другото е добре. Понякога се случват и такива неща. — По гласа му обаче личеше, че всеки път преживява мъчително смъртта на негов пациент.

— Не зная как издържаш — рече тихичко Лиз.

— Такава ми е работата.

А той очевидно я обичаше. Особено когато усилията му биваха възнаградени с щастливото избавление на пациента, както ставаше в повечето случаи.

— Е, кога ще ходим на кино? — Не ѝ остави дори време да помисли и да отговори. — Какво ще кажеш за утре вечер? Не съм дежурен, не съм и на повикване, а това се случва изключително рядко,

повярвай ми. По-добре е да се възползваме от тази възможност. Дали да не съчетаем киното с пица?

— Най-доброто предложение за тази вечер... за тази година. — Лиз се усмихна. — На мен лично ми харесва.

— На мен също. Ще мина да те взема в седем.

— До утре, Бил. И ти благодаря за поканата. Дано остатъкът от дежурството ти да мине по-спокойно.

— Желая и на теб спокойна нощ — ласкаво рече той. Беше си спомнил за проблемите ѝ със съня.

Тя затвори телефона с усмивка и в този момент Питър влезе в кухнята. Той я изгледа, а след това повдигна въпросително вежди.

— Какво беше това?

— Нищо важно — неопределено отвърна тя.

Питър обаче продължи да я наблюдава съсредоточено. Не ѝ повярва. В следващия миг изведнъж разбра и се ухили широко.

— Беше Бил Уебстър, нали, мамо? Кажете ми истината. Той беше... нали?

— Да. Може би. — Тя го изгледа глуповато.

— Казах ти, че те харесва. Това е страхотно!

— Кое е страхотно? — попита Мегън, която тъкмо влизаше в кухнята. Керъл вече бе заредила съдомиялната машина, а по-малките деца си легнаха веднага след като гостите си тръгнаха.

— Моят лекар харесва мама — с очевидно задоволство обяви Питър. Той много харесваше Бил.

— Какъв лекар? — Мегън изглеждаше изненадана от думите на брат си.

— Онзи, който спаси живота ми, глупаче. Кой друг?

— Какво искаш да кажеш с това, че харесва мама? Какво точно означава това?

— Означава, че току-що ѝ се обади.

— За да я покани на среща! — Мегън, искрено ужасена, местеше поглед между Питър и майка си.

— Не зная. На среща ли те покани, мамо? — Той като че ли се забавляваше, но не и Мегън.

— Нещо такова — призна Лиз, а Мегън изпадна в ярост. — Утре ще ходим на кино.

Нямаше смисъл да крие от тях. И бездруго щяха да го видят на следващия ден. Освен това нямаше нищо за криене. Той беше приятен мъж. Пък и беше лекар на Питър. Двата бяха просто приятели и тя бе сигурна, че зад предложението му да гледат заедно един филм и да похапнат пица не се крият никакви сладострастни намерения.

— Не е кой знае какво. Просто си помислих, че може да е забавно — опита се да се оправдае тя, но Мегън продължи да я гледа с блеснали от гняв очи.

— Това е отвратително. Ами татко!

— Какво за татко? — веднага се намеси Питър. — Него вече го няма. Но мама е жива. И не може да прекара целия си живот в грижи за нас.

— И защо не? — Мегън не разбираше доводите му. А онова, което разбираше, никак не ѝ харесваше. По нейно мнение на майка ѝ не ѝ трябваша срещи. — На мама не ѝ е нужно да излиза — заяви тя, обръщайки се едновременно към Питър и Лиз. — Тя си има нас.

— Точно това казвам и аз. Тя има нужда от нещо повече в живота си. В края на краищата допреди година, освен нас тя имаше и татко.

— Това е различно — упорито заяви Мегън.

— Не, не е — настоя Питър.

Майка им стоеше и ги наблюдаваше, заинтригувана от възникналото противоречие. Мегън неотстъпчиво твърдеше, че Лиз не трябва да излиза с други мъже, а Питър настояваше, че в живота ѝ трябва да има нещо повече от работа и грижи за децата. Мнението му се припокриваше изцяло с това на Бил, който я бе поканил да излязат, подтикван именно от убеждението си, че тя има нужда и от развлечения. За Лиз обаче бе повече от очевидно, че Мегън се чувства застрашена от перспективата в живота на майка ѝ да се появи мъж, който не е нейн баща.

— Какво си мислиш, че би казал татко, ако знаеше, че излизаш с друг мъж, мамо? — направо я попита дъщеря ѝ.

— Аз мисля, че би казал, че е крайно време да го направи — простичко започна вместо нея Питър. — Изминаха почти девет месеца от смъртта му и тя има право да се забавлява. По дяволите, когато миналата година почина майката на Анди Мартин, баща му се ожени отново само след пет месеца. А мама дори не е поглеждала към друг мъж през цялото това време.

Думите на Питър бяха честни и справедливи, но Мегън се разстрои още повече.

— Ще се омъжиш ли за този доктор?

— Не, Мегън — тихичко отвърна Лиз. — Нямам намерение да се женя за когото и да било. Възнамерявам единствено да похапна пица и да гледам филм. Едно твърде безобидно намерение.

За нея обаче бе интересно да си даде сметка за яростния начин, по който децата ѝ реагираха на това нейно излизане — както за, така и против. Накара я да се замисли и тя върху онова, което възнамеряваше да направи.

Вървеше бавно нагоре по стълбите към спалнята си и се чудеше дали не греши. Правилно ли беше да излезе с Бил? Не беше ли прибързано? Неуместно? Не ѝ ли беше още рано за срещи! Но тя не отиваше на среща с Бил. Двамата щяха само да вечерят заедно и да отидат на кино. Пък и определено не възнамеряваше да се жени нито за него, нито за когото и да било друг. Не можеше да си представи, че след Джак би могла да са омъжи за друг. Той беше съвършеният съпруг и Лиз беше сигурна, че не съществува друг мъж, който да може да се мери с него в това отношение. Предстоеше ѝ просто една вечер извън дома, а Бил беше само приятел.

Мегън обаче все още бе войнствено настроена, когато Бил пристигна, за да вземе майка ѝ точно в седем часа на следващата вечер. Тя го изгледа яростно и след като го пусна да влезе, изтрополя нагоре по стълбите, вдигайки невъобразим шум. Изобщо не го поздрави, нито пък се представи. Наложил се Лиз да се извинява за грубостта на дъщеря си. Джейми обаче компенсирал нейното отношение в мига, в който слезе от горния етаж и поздрави Бил с широка усмивка. Детето очевидно се радваше да го види.

Бил му се усмихнал в отговор и веднага поведе разговор.

— Забавлява ли се на празненството снощи? — попита го Бил и погали копrienено меката му косица.

— Много. — Джейми кимна доволно. — Само че изядох твърде много хамбургери и ме заболя стомахът. Преди това обаче беше много забавно.

— И на мен така ми се стори — съгласи се Бил, след което се престори на уплашен. — Ти няма да ми биеш инжекции, нали, Джейми?

Детето се разсмя на шегата. Бил го попита дали някога е пускал хвърчило във въздуха и Джейми му призна, че не е.

— Някой ден трябва да дойдеш да си поиграеш с моето — покани го Бил. — Аз имам много голямо хвърчило. Направих си го още на времето, като бях момче, но то лети наистина добре. Някой ден ще отидем заедно на плажа и ще го пуснем във въздуха.

— Много бих искал — заяви Джейми. В широко отворените му очи блестеше огромен интерес.

Рейчъл и Ани слязоха, за да го поздравят, но Мегън не се появи повече. Тя очевидно се цупеше в стаята си, ядосана на майка си. Питър беше навън с приятели и Бил помоли да го поздравят. Джейми обеща, че непременно ще предаде поздравите веднага щом Питър се върне у дома.

— Имаш страхотни деца — с възхищение рече Бил. — Не зная как го постигаш.

— Лесно. — Тя се усмихна и се настани в удобния мерcedes. — Просто много, ги обичам.

— Като те слуша човек, би си помислил, че всичко е много лесно, но в действителност не е точно така. Изобщо не мога да си се представя в подобна роля — заяви той. Говореше така, сякаш ставаше дума за трансплантация на черен дроб или пък сложна сърдечна операция. Според него семейният живот беше болезнен, труден и неизменно имаше фатален край. Винаги бе гледал на бащинството като на неразгадаема мистерия.

— В каква роля! — попита го Лиз.

Той запали колата и пое на заден ход по алеята пред къщата.

— В ролята на съпруг и баща. На теб като че ли не ти коства никакви усилия, но аз чудесно зная, че не е така. Човек трябва да е добър в тази област. То е вид изкуство. И, що се отнася до мен, намирам, че е далеч по-трудно от практикуването на медицина.

— Човек се учи с времето. Децата сами те учат как да постъпваш.

— Изобщо не е толкова просто, Лиз, и ти го знаеш. Повечето деца се държат като малолетни престъпници, взимат наркотици,

напиват се. Ти си голяма късметлийка щом си могла да отгледаш пет толкова добри деца.

Бил включваше и Джейми в това число. Точно както правеше и Лиз. Той беше страхотно дете въпреки ограниченията си. Просто се нуждаеше от малко повече грижи и внимание в сравнение с другите деца. Тя трябваше постоянно да го държи под око, за да е сигурна, че няма да се нарани по невнимание, да направи нещо опасно и неразумно, или пък просто да се изгуби.

— Струва ми се, че представите ти за децата не са съвсем верни — заяви тя докато пътуваха към града. — Повечето от тях не са чак такива хулигани, каквито ги описваш.

— Не, но голяма част са точно такива, а майките им са още по-лоши — неотстъпчиво заяви той и Лиз се разсмя.

— Дали да не сляза от колата, преди още да си открил истината за мен, или ще ми гласуваш доверие и все пак ще ме заведеш на вечеря?

— Знаеш какво имам предвид — не отстъпваше Бил. — Колко семейства познаваш, които живеят щастливо? Ама наистина щастливо? — направо попита той.

Ако се съдеше по думите му, той беше абсолютен циник и заклет ерген.

— Моят брак беше щастлив — отвърна простичко тя. — Двамата бяхме много щастливи в продължение на много години.

— Е, повечето хора обаче не са и ти го знаеш — продължи Бил, опитвайки се да я убеди.

— Така е. Прав си. Повечето хора не са чак толкова щастливи, но има и такива като нас.

— Те обаче са дяволски малко — заключи той, когато стигнаха пред ресторанта. Веднага ги настаниха на масата им и Лиз го изгледа предпазливо.

— От какво са породени тези твои ужасни представи за брака, Бил? Толкова ли лошо беше докато бяхте женени?

— По-лошо. Когато всичко приключи, двамата вече се мразехме. Не съм я виждал оттогава. Нямам и желание. А ако все пак реша да ѝ се обадя, тя сигурно ще ми затвори телефона. Толкова ужасен беше съвместният ни живот. И не смятам, че сме били някакво изключение.

Той очевидно вярваше в онова, което говореше. Лиз обаче не можеше да се съгласи с него.

— Напротив. Били сте точно изключение — спокойно възрази тя.

— Ако наистина е така, ти щеше да останеш без работа.

Тя се разсмя на забележката му, след което двамата си поръчаха пица с гъби, пеперони и маслини. Не съжалиха за избора си, защото пицата се оказа разкошна. Успяха да изядат обаче едва половината — тя беше огромна — и сервитьорката им донесе кафе.

Дваемата разговаряха за много неща — за медицина и право, за специализацията на Бил в Ню Йорк и за това колко много му бе допаднал големият град, за пътуването на Лиз и Джак из Европа, за прекрасните градове, които бяха посетили, и за специалното й отношение към Венеция. Засегнаха много теми, но тя продължаваше да си мисли за отношението му към брака и семейството. Бил очевидно имаше твърдо и непоколебимо мнение по този въпрос. И Лиз изпитваше съжаление към него, защото съвсем съзнателно се бе лишил от начин на живот, който тя боготвореше. Тя самата за нищо на света не би се отказала от годините брачен живот, нито пък от децата си. Знаеше, че без тях животът ѝ би бил ужасно празен, и подозираше, че животът на Бил е точно такъв — лишен от смисъл и съдържание. Единственото, което го интересуваше, бе работата му, хората, с които работеше, и пациентите, за които се грижеше. Не беше малко, но по нейно мнение не стигаше, за да се запълни цял един живот. Разговорът обаче не се върна повече на тази тема. Вместо това заговориха за филми.

Оказа се, че Бил има много еkleктичен вкус — обичаше чуждите филми, падаше си по сериозното художествено кино, но харесваше и някои от комерсиалните американски хитове. Лиз му призна, че харесва филмите, които обикновено гледаше заедно с децата — все комерсиални филми и екшъни. Тя много обичаше да ходи на кино заедно с тях. Но сега си даде сметка, че след смъртта на Джак почти не бе излизала заедно с децата си. Винаги беше на тяхно разположение у дома, но вече рядко ги извеждаше навън. Обеща си, че съвсем скоро ще поправи този свой пропуск. От дълго време не бяха правили нищо заедно, а моментът за това вече бе настъпил.

Когато Бил я закара до дома ѝ, Лиз го покани да пийнат по нещо. Той обаче ѝ отказа с обяснението, че на следващия ден трябва да става

много рано. Трябваше да, се яви в болницата в шест и Лиз си даде сметка, че бе закъснял заради нея. Вече минаваше единадесет часа и на сутринта сигурно щеше да се чувства уморен. Тя му се извини, но той посрещна думите ѝ с усмивка.

— Мисля, че си струваше.

Лиз остана изненадана от думите му, но и зарадвана от отношението му. Беше прекарала приятна вечер. Благодарни му, а той обеща скоро да ѝ се обади отново.

Колата му потегли по алеята и Лиз влезе в къщата. Питър и Мегън все още не си бяха легнали и в мига, в който влезе вътре, Лиз осъзна, че ще бъде подложена на разпит.

— Целуна ли те? — обвинително попита Мегън.

В думите ѝ се долавяше неодобрение. И отвращение.

— Разбира се, че не. Та аз почти не го познавам.

— Не би било разумно да го прави още на първата среща — мъдро заяви Питър и майка му се разсмя.

— Много съжалявам, че ще ви разочаровам, деца, но двамата с Бил сме само приятели. Смятам, че той много внимава да не се обвързва емоционално. Работата му е най-важното нещо в живота му. За мен пък вие сте най-важните. Така че няма от какво да се притесняваш, Мегън — твърдо заяви Лиз.

— Обзалагам се на десет кинта, че следващия път ще те целуне — не миряса Питър. По всичко личеше, че се забавлява.

— Този път няма да спечелиш — отвърна Лиз. — Освен това кой ти е казал, че ще има следващ път! Може пък да е скучал през цялата вечер и да не ми се обади повече.

— Съмнявам се — отбеляза мрачно Мегън. В лицето на Бил Уебстър тя виждаше поредното нещастие, което всеки момент щеше да се стовари върху главите им.

— Благодаря ти за доверието, Мег. На твое място не бих си губила времето с притеснения от подобно естество. Освен това ми предстои сериозно дело идната седмица и трябва да работя по него.

— Добре. Така ще си седиш вкъщи с нас. Нямах нужда от мъж, мамо.

— Не и щом имам вас, така ли, Мегън?

Лиз обаче трябваше да си признае, че бе прекарала добре с Бил. Беше ѝ приятно да разговаря със зрял човек за сериозни неща и да

научи нещо повече за него. През цялото време се усещаше и взаимното им възхищение. Не искаха нищо един от друг — бяха просто двама възрастни, които харесваха компанията си. Лиз си мислеше, че дори и Бил да не ѝ се обади никога повече, той ѝ бе позволил да прекара с него няколко приятни часа и да се почувства отново като жена, а не само като майка. Приятно ѝ бе да излезе с човек, крито държи тя да прекара добре и който се интересува от нея и от онова, което има да му каже.

Лиз накара Мегън и Питър да си легнат и се качи в собствената си спалня. Джейми вече се бе настанил в леглото ѝ и я очакваше. Той все още спеше от време на време при нея и на Лиз това ѝ харесваше.

Докато лежеше до Джейми и се опитваше да заспи, Лиз се запита дали Мегън има право и дали тя наистина няма нужда от друг мъж в живота си. Сега обаче не бе така убедена колкото преди време. Бяха изминали почти девет месеца, откакто за последно се бе любила с Джак. Струваше ѝ се, че това е цяла вечност. И за момента поне нямаше никакво желание да променя каквото и да било в живота си. Дълбоко в душата си бе решила, че с тази част от живота ѝ е свършено завинаги.

Бил Уебстър също си мислеше за нея, докато заспиваше. Не беше сигурен какво ще излезе от това, но изобщо не се съмняваше, че тази жена го привлича неудържимо.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Бил ѝ се обади отново по-късно през седмицата и този път я покани на театър. Двамата отидоха в града, вечеряха заедно, а след театъра той прие поканата ѝ да изпият по чашка в дома ѝ.

Двамата разговаряха за театър и книги, Лиз му разказа за един труден случай, по който работеше, включващ и попечителство върху дете, за което бе заподозряла, че е било малтретирано. Тя бе докладвала за случая на социалните служби и те бяха потвърдили подозренията ѝ. В определен смисъл това дело я изправяше пред морална дилема и тя би предпочела да представлява в съда детето, а не родителите му.

— И защо не го направиш? — протичко попита той.

Отстрани ситуацията изглеждаше много лесна, но Лиз знаеше, че не е така.

— Положението е малко по-сложно, отколкото смяташ. За да защитавам правата на детето, би трябвало да бъда назначена от съда — нещо, което е невъзможно. Счита се, че съм компрометирана, защото съм адвокат на бащата. И това е правилно. Желанието ми да защитавам детето би довело до конфликт на интереси, макар че аз лично предпочитам това пред необходимостта да представлявам бащата.

— Преди време и аз имах подобен случай. В травматологията постъпи дете, за което родителите твърдяха, че е било пребито от съсед. Искаха да повдигнат обвинения срещу него, а разказът им звучеше много убедително. Аз, естествено, бях подobaващо разгневен и изцяло на тяхна страна. Впоследствие се оказа, че бащата системно е пребивал момиченцето и когато го докараха при мен, то вече беше с мозъчни увреждания. Оказахме се безсилни да му помогнем. Социалните служби се намесиха и им отнеха детето, но веднага щом излезе от болницата, момиченцето поиска да се върне при тях. Аз обаче се боях, че някой ден баща ѝ ще я убие. Съдията я настави за няколко месеца в приемно семейство, но в края на краищата момичето все пак се върна при родителите си.

— И какво стана? — Лиз изглеждаше силно заинтригувана.

— Не зная. С времето изгубих следите им. Моята работа изисква да се реагира на мига. В момента, в който пациентите оздравеят, аз губя връзка с тях. Такава е същността на работата в травматологията и в спешните отделения. Пациентите пристигат, правиш за тях каквото можеш, а след това те си тръгват и забравяш за тях.

— Не ти ли липсва по-продължителната връзка с пациентите?

— Всъщност не. И това е една от причините, поради която толкова обичам работата си. Така не ми се налага да се тревожа за разрешаването на проблеми, които в действителност не са моя отговорност. И животът ми е много по-лесен и прост.

Той очевидно беше човек, който не желаше да поддържа дългосрочни връзки с когото и да било. Но Лиз го харесваше въпреки всичко. Начинът му на живот и жизнената му философия бяха съвършено различни от нейните. Всички връзки в живота ѝ бяха дългосрочни и тя им отдаваше цялата си душа. Имаше клиенти, които години след развода си продължаваха да поддържат връзка с нея.

Двамата имаха различен подход към важните неща в живота. По всичко личеше, че тя и Бил Уебстър са много различни. Но пък това очевидно не им пречеше да изпитват взаимна симпатия и уважение.

Тази нощ Бил отново си тръгна късно. Двамата седяха и разговаряха почти до един часа. Бил си тръгна с неохота — съжаляваше, че не може да остане още малко при нея. На следващия ден обаче и двамата трябваше да стават рано. Тя имаше дело в съда, а той застъпваше на дежурство в отделението, започващо от седем сутринта.

На следващата заран Питър я погледна с хитра усмивка и я попита дали отново е спечелил облога.

— Не, този път изгуби. — Лиз се усмихна, а след това се разсмя на глас.

— Искаш да кажеш, че не те е целунал? — Питър изглеждаше разочарован, а Мегън се намръщи, обхваната от силна ярост.

— Ти си отвратителен — обвини го тя. — На чия страна си все пак?

— На страната на мама — ясно заяви Питър, след което отново се обърна към майка си. — Би ли ми казала истината, ако те е целунал, или си готова да ме излъжеш, само за да спечелиш десетте кинта?

Питър обичаше да я дразни. Лиз се разсмя и продължи да приготвя палачинки за закуска.

— Питър, думите ти ме обиждат! Твърде почтена съм и не бих си позволила да излъжа собствената си плът и кръв, само за да спечеля някакъв бас.

Тя му подаде чиния с палачинки и ги поля със сироп.

— А пък аз смятам, че ме лъжеш, мамо — обвини я Питър.

— Не, не лъжа. Вече ти казах, че двамата с Бил сме само приятели и на мен така ми харесва.

— Останете си приятели, мамо — обади се Рейчъл. Още един съюзник в лагера на Мегън. Лиз погледна най-малката си дъщеря с интерес.

— Ти пък откога имаш мнение по въпроса?

— Ами Питър твърди, че той те харесва, а пък Мег разправя, че ще се омъжиш за него.

В определени отношения Рейчъл разсъждаваше твърде зряло за своите единадесет години. Всъщност тя беше почти на дванадесет, но още не ги бе навършила. Станала бе на единадесет малко преди смъртта на баща си и подобно на всички тях бе помъдряла много през изминалата година.

— Искам да уверя всички вас — с широка усмивка заяви Лиз, — че две вечери не представляват годеж и обвързване за цял живот.

— Твърде ти е рано да излизаш с мъже — обади се и Ани и я погледна строго.

— И кога смятате, че ще настъпи подходящото време за това? — с интерес попита майка ѝ.

— Никога — отвърна Мег, изразявайки мнението и на сестрите си.

— Вие сте луди — заяви Питър и стана от масата. — Мама може да прави каквото си иска. И татко не би имал нищо против. Ако злополуката се бе случила с мама, татко вече щеше да си е намерил приятелка, с която да излиза.

Докато го слушаше, Лиз изведнъж си даде сметка, че тя наистина можеше да се окаже на мястото на Джак. Забележката на Питър ѝ се видя интересна и тя продължи да мисли върху думите му докато пътуваше към кантората.

Дали Джак щеше вече да излиза с други жени, ако тя бе загинала вместо него? Никога не бе мислила по този въпрос, но подозираше, че Питър има право. Джак имаше много здравословно отношение към живота и изпитваше силна joie de vivre^[1], за да се погребее жив и да прекара остатъка от живота си в траур. Питър беше прав. На нейно място Джак вероятно вече щеше да се среща с други жени. Това прозрение ѝ помогна да преодолее угризенията, които изпитваше заради излизанията си с Бил.

Той ѝ позвъни в офиса по-късно през деня и я покани на кино през уикенда. Изведнъж двамата започнаха да се виждат твърде често, но Лиз нямаше нищо против. Компанията му ѝ харесваше.

Когато този път Бил дойде да я вземе от дома ѝ, Джейми му отвори вратата, покани го вътре и му разясни ситуацията с най-големи подробности.

— Моите сестри не смятат, че е редно да излизаш с мама. Питър обаче мисли, че в това няма нищо лошо, и аз съм съгласен с него. Момчетата у дома те харесват, но не и момичетата — кратичко заключи той, а Бил се разсмя на глас.

Докато пътуваха към малкото френско ресторантче в Сосалито, Бил сподели с Лиз обобщенията на Джейми.

— Те наистина ли са разстроени от факта, че двамата с теб се срещаме? — с интерес попита той.

— Срещаме ли се? — непринудено попита Лиз. — Аз мислех, че сме само приятели.

— Ти това ли искаш, Лиз? — внимателно попита Бил.

Той спря колата на паркинга пред ресторанта и се обърна да я погледне. С нетърпение очакваше да чуе как ще отговори на въпроса му.

— Не съм съвсем сигурна какво точно искам — честно си призна тя. — Приятно ми е да съм с теб. Това просто се случи.

Той можеше да каже същото и за себе си, но напоследък бе започнал да изпитва към Лиз нещо повече от обикновеното приятелство. В началото му стигаше да е просто неин приятел, но сега вече не беше толкова сигурен. Започваше да мисли, че би искал взаимоотношенията им да прераснат в нещо по-сериозно. Нито той, нито тя обаче казаха нещо повече по въпроса, след като влязоха в ресторанта и до края на вечерта никой не повдигна темата отново.

Този път обаче Питър щеше да спечели, ако отново се бяха обзаложили. Точно преди да я изпрати до къщата ѝ, Бил лекичко притисна Лиз към себе си и я целуна с огромна нежност. В началото тя като че ли се поуплаши, но след това се отпусна в прегръдките му и отвърна на целувката. В следващия момент обаче я налегна непоносима тъга и Бил се притесни.

— Добре ли си, Лиз? — прошепна той.

— Мисля, че да — тихичко отвърна тя.

Докато го целуваше, образът на Джак изникна в главата ѝ за част от секундата и Лиз се почувства едва ли не измамница. Тя не бе толкова закопняла за мъж и изобщо не си бе търсила любовник, но Бил Уебстър неусетно бе станал част от живота ѝ и сега ѝ се налагаше да се справи с чувствата, които изпитваше към него и към покойния си съпруг.

— Не бях подготвена за това — промълви тя и го погледна.

Бил само кимна в отговор.

— Нито пък аз. То просто се случи. Ти си изумителна жена.

— Не, не съм — усмихна се Лиз.

Двамата продължаваха да стоят отвън. Беше ѝ приятно да се разхожда на чист въздух, далеч от всичко чуващите уши на децата. Лиз знаеше, че щеше да се почувства неловко, ако те по някакъв начин бяха станали свидетели на случилото се току-що. А Бил, сякаш за да придаде нова сила на онова, което и двамата бяха почувствали през тази нощ, я целуна отново и този път Лиз му отвърна с по-силна страст. Когато най-после се откъснаха един от друг, тя бе останала без дъх. И изглеждаше леко притеснена.

— Какво правим? — възкликна тя, застанала под ярките звезди на септемврийското, небе.

Бил се усмихна.

— Мисля, че се целуваме — отвърна простиичко той.

Само че това не бе цялата истина за случващото се помежду им. Целувката им не бе породена от обикновено любопитство, нито пък от физическото привличане между двама самотни възрастни. Тя бе резултат от силното привличане, което понякога възниква между мъж и жена — привличане, родено не само от сливането на устните, но и от единението на душите и умовете им. Макар отдавна да бяха разбрали, че са коренно различни един от друг, имаше твърде много неща, които

всеки един от тях харесваше у другия. Бил винаги се бе задоволявал с кратки и мимолетни връзки, докато целият живот на Лиз бе изграден върху дълготрайни и вечни ценности — брак, деца, кариера. Дори и двете жени, на които плащаше — нейната икономка и секретарката ѝ — работеха при нея от години. В живота ѝ нямаше нищо временно и той чудесно знаеше това. Освен това не беше толкова сигурен, че този път иска присъствието ѝ в неговия живот да се окаже временно и краткотрайно. Това беше нещо ново за него, но пък и Лиз бе съвършено различна от жените, които го бяха привличали до този момент.

— Нека не прибързваме — обърна се към нея Бил. — И да не разсъждаваме прекалено върху онова, което изпитваме. Да оставим нещата да се развиват от само себе си. Накрая ще видим какво ще се случи.

Лиз кимна. Не беше сигурна как да отговори на предложението му. Не знаеше и дали изобщо би трябвало да се случва нещо повече.

Когато Бил си тръгна и Лиз влезе в дома си, тя изведнъж бе обхваната от всепоглъщащо чувство на вина заради стореното от нея. Струваше ѝ се, че е предала съпруга си. Но него го няма, напомни си тя. И никога повече няма да се върне. Защо тогава целувката на Бил бе предизвикала толкова противоречиви чувства в душата ѝ? Защо ѝ се струваше ужасно погрешна и едновременно с това толкова вълнуваща?

Мисълта за случилото се тази вечер не ѝ даваше мира. Лиз остана будна почти през цялата нощ. Мислеше за Бил, за Джак и се питаше какво точно прави.

А на следващата сутрин, когато стана след дългата и безсънна нощ, Лиз си каза, че двамата с Бил трябва да се върнат към първоначалните си приятелски отношения. Не им трябваша повече усложнения. Взела това решение, Лиз се почувства много по-добре, но това продължи само до десет сутринта, когато Бил ѝ позвъни в офиса.

— Мислех си за теб и реших да ти звънна, за да видя как си — внимателно започна той.

— Изпълнена със съжаления за снощи — простичко отвърна тя.

— И за какво точно съжаляваш? — попита я. Гласът му звучеше необичайно спокойно, а в тона му се прокрадваха нотки на огромно щастие. — Аз съжалявам единствено, че не те целунах отново. Ако питаш мен, усещането беше страхотно.

— Точно от това се опасявах. Бил... аз не съм готова...

— Разбирам. Никой не бърза за никъде. Това не е състезание. Не е нужно да стигаме, където и да било. Нека просто продължим да се виждаме.

Лиз изпита огромна благодарност, когато осъзна факта, че той не възнамерява да я притиска и убеждава. Почувства се глупаво, припомнила си сериозните си опасения.

— Искаш ли в събота да дойда у вас и да приготвя вечеря за теб и децата? Вечерта ми е свободна, а и съм доста добър готвач. Какво ще кажеш?

Лиз съзнаваше, че би трябвало да отклони предложението му, но с изненада установи, че не желае да го стори. А и какво лошо има в това да му позволи да им приготви вечеря?

— Добре. Аз ще ти помогна.

— Аз ще донеса продуктите. Какво най-много обичат децата?

— Те ядат всичко — пиле, риба, пържола, пица, спагети. Изобщо не са капризни.

— Ще измисля нещо.

— Джейми ще бъде очарован.

А момичетата ще изпаднат в ярост.

Тя обаче предпочете да не споделя с него опасенията си. Това беше добра възможност да накара дъщерите си да се успокоят по отношение на Бил. Те сами щяха да се убедят, че той е напълно безопасен. Но такъв ли беше наистина? Дали все пак момичетата не виждаха нещата по-ясно от нея? Дали не се страхуваха основателно, че приятелството ѝ с Бил крие потенциална опасност за семейството им?

Не ѝ се искаше да мисли за това. Искаше той да ѝ бъде приятел, харесваше ѝ да я целува. Нужно ли беше обаче да задълбочават отношенията си? Тя самата не виждаше причина за това. Може би щяха да спрат до целувките. Тя поне нямаше никакво намерение да позволи нещо повече. Заради нея самата и заради децата ѝ.

Точно както бе обещал, Бил пристигна точно в шест вечерта в събота, понесъл три пълни торби с продукти. Обяви, че възнамерява да им приготви пържено пиле, задушена царевица и печени картофи. Беше донесъл и сладолед за десерт. Веднага започна да се суети из кухнята и изобщо не позволи на Лиз да му помага.

— Ти си почини — рече ѝ той. Подаде ѝ чаша вино, наля и на себе си и продължи с приготвянето на вечерята.

Храната беше великолепна. Дори и момичетата бяха приятно изненадани от вкуса ѝ, макар че Мегън продължаваше да упорства и отказваше да разговаря с гостенина. Джейми обаче не спря да си бърби с него по време на цялата вечеря. Питър охотно участваше в разговора, а Ани и Рейчъл също се отпуснаха и се включиха в обсъжданията около масата.

Разговаряха за училището на момичетата и за колежите, в които Питър би искал да продължи образованието си. Двамата с Лиз вече бяха решили да проведат заплануваната обиколка на колежите в началото на октомври и Бил се опита да им помогне със съвети, доколкото това беше във възможностите му. Макар да смяташе, че обучението в Бъркли би могло да бъде много интересно, той бе убеден, че Станфорд и университета на Ел Ей предлагат по-добри възможности поради ред причини.

Продължиха да обсъждат този въпрос и след края на вечерята, когато Рейчъл, Ани, Джейми и Лиз се заеха да почистят масата. Питър бе изцяло погълнат от разговора с Бил, а Мегън използва момента, за да се качи в стаята, без да му благодари за вечерята. Поведението ѝ силно ядоса Лиз, но по-късно вечерта Бил я посъветва да не прибързва и да не оказва натиск върху момичето.

— Дай ѝ време да свикне с мен. Не е нужно да бързаме.

Всеки път, когато Бил започнеше да говори по този начин, Лиз изпитваше смътна тревога. Защо да дават време на дъщеря ѝ? Това едва ли имаше някакво значение, защото той нямаше да присъства вечно в живота им, нали?

Бил обаче очевидно бе на по-различно мнение.

Тази вечер, след като децата си легнаха, той я целуна отново и Лиз се притесни от тази целувка в къщата ѝ. Отношенията им придобиваха твърде интимен характер. Освен това Бил се бе държал много добре с децата ѝ. Всички компоненти на една пълноценна любовна връзка бяха налице. Джак беше починал преди девет месеца, а Лиз се чувстваше като човек, който върви през минно поле и очаква всеки момент някоя мина да експлодира под краката ѝ. Мегън бе

настроена за битка, другите момичета изпитваха съмнения, а като капак на всичко Лиз все още не се бе справила със собствените си чувства. Тя все още изпитваше известни съмнения по отношение на Бил и неговата склонност към временни и краткотрайни връзки. Освен това не можеше да се пребори и с чувството на лоялност към Джак — лоялност, силно подкопана от чувствата, които изпитваше към Бил Уебстър.

Тази несигурност на Лиз продължи през целия септември и началото на октомври и тя изпита истинско облекчение, когато двамата с Питър предприеха заплануваната обиколка на коледжите. Бил обаче я търсеше всеки ден. Обади ѝ се дори в хотела в Лос Анджелис, в който бяха отседнали. Лиз беше изненадана да чуе гласа му, но когато затвори телефона, на устните ѝ играеше усмивка и този път Питър не си позволи никакъв коментар. Не му се искаше по някакъв начин да наруши крехкото равновесие на техните взаимоотношения, най-вече защото Бил му харесваше и момчето много искаше връзката им да успее. А от малкото, което майка му споделяше, Питър бе разбрал, че тя е силно раздвоена и несигурна в чувствата си.

Когато се върнаха у дома, Лиз изчака няколко дни, преди да се срещне с Бил. Той бе много настоятелен и тя най-накрая прие да се видят за по един хамбургер в барчето на болницата по време на нощното му дежурство. Сестрите веднага я познаха и някои дори се спряха да я поздравят. Поздрави я и главният специалист на отделението.

— Всички те обичат, Лиз.

Нейната всеотдайност към Питър бе направила огромно впечатление на целия персонал на отделението. Не всички родители бяха като нея. Всъщност тя бе едно от малкото изключения.

Лиз проявяваше същото внимание и загриженост и по отношение на Бил. Интересуваше се от работата му и се притесняваше за него, защото знаеше, че ежедневно се сблъсква с огромни предизвикателства и е изложен на силен и непрекъснат стрес. Винаги, когато бяха заедно, Бил си даваше сметка, че Лиз държи на него извънредно много. На нея обаче ѝ беше изключително трудно да си го признае. Подобно признание влечеше след себе си много усложнения и последици.

В края на седмицата след завръщането им от Ел Ей, рано сутринта в събота Лиз влезе мълчаливо в дрешника и се загледа в

костюмите на Джак, които все още висяха в неговата половина от гардероба. Дрехите изглеждаха тъжни и безжизнени. Гледката беше мъчителна и депресираща. Лиз отдавна вече бе престанала да се притиска към тях, да гали плата, да вдишва аромата им и да се опитва да си представи Джак. Бяха минали, няколко месеца от последния, път, в който бе притискала реверите на самото към лицето си, опитвайки се да долови отново присъствието му.

Сега стоеше пред тях и ги гледаше, осъзнала, че заради самата себе си трябва най-сетне да го направи. Опита се да убеди сама себе си, че решението ѝ няма нищо общо с Бил. Бяха изминали десет месеца от смъртта на Джак и тя беше готова.

Започна да сваля саката от закачалките. Сгъваше ги внимателно и ги подреждаше на спретнатата купчинка. Би могла да ги предложи на Питър, но той беше твърде висок и прекалено млад, за да ги носи. По-лесно ѝ беше да ги изнесе от дома си, вместо да ги гледа на гърба на някой друг.

Вече два часа изпразваше гардеробите и чекмеджетата на Джак, когато Мегън влезе в стаята и видя с какво се занимава. Момичето веднага се разплака и за момент Лиз изпита чувството, че го е убила отново.

Мегън стоеше по средата на стаята, взираше се в купчината дрехи на пода и ридаеше. Лиз също заплака докато я гледаше — плачеше за децата си, за себе си, за Джак. Но вече ясно съзнаваше, че каквото и да правеха оттук насетне, той си бе отишъл завинаги. Джак нямаше никога повече да се върне при тях и тези дрехи не му бяха нужни повече. Беше решила, че е по-добре да раздаде дрехите му, но сега, докато наблюдаваше ридаещата Мегън, започна отново да изпитва съмнения.

— Защо правиш това точно сега? Заради него е, нали?

И двете знаеха, че Мегън има предвид Бил. Лиз само отрицателно поклати глава, застанала до дъщеря си в големия дрешник.

— Време е, Мег... трябваше... Те ми причиняват твърде силна болка — през сълзи обясни Лиз и протегна ръце към дъщеря си, но Мегън се изтръгна от прегръдката ѝ, избяга в стаята си и затръшна вратата след себе си.

Няколко минути по-късно Лиз я последва. Мегън обаче отказа да разговаря с нея. Лиз се върна в спалнята си и се зае да прибира дрехите на Джак в кашони.

Питър, минал случайно край стаята ѝ, надникна вътре, видя я с какво се занимава и тихичко ѝ предложи помощта си.

— Аз ще свърша това, мамо. Не е нужно да го правиш.

— Искам да го направя — тъжно отвърна тя.

Това бяха последните неща, които Джак бе оставил след себе си. Дрехите му и някои трофеи, снимки и общи спомени. И, разбира се, техните деца.

Питър ѝ помогна да занесе кашоните до колата. Сякаш почувствали, че е настъпил някакъв повратен момент в живота им, останалите деца излязоха едно по едно и се загледаха в нея. От очите им струеше силна болка, породена от необратимата загуба.

Мегън излезе последна от стаята си и се загледа в майка си.

За всички бе очевидно, че на Лиз изобщо не ѝ е лесно. И тогава, в знак на мълчалива подкрепа, всяко едно от децата взе по нещо — кашон, чанта, палто — и го занесе до колата. Това беше нещо като последно сбогуване с баща им.

Най-накрая се включи и Мегън.

— Извинявай, мамо — през сълзи прошепна тя.

Лиз се обърна и я прегърна, благодарна за силната връзка, съществуваща помежду им.

— Обичам те, Мег...

Майка и дъщеря заплакаха прегърнати. Останалите деца също заплакаха, загледани в пълната кола.

— И аз те обичам, мамо — тихичко отвърна Мег. Другите се приближиха и се притиснаха към тях.

Лиз възнамеряваше да предаде дрехите на една местна благотворителна организация и Питър ѝ предложи да я закара.

— Добре съм. Мога да го направя и сама — увери го тя.

Питър вече носеше по-малка гипсова яка около врата си, отскоро бе започнал да шофира отново и настоя да я закара. Лиз беше прекалено разстроена, за да кара кола, и го знаеше.

Сподиряни от погледите на останалите деца, двамата се качиха в колата, препълнена до горе с вещите на баща им, и бавно поеа по алеята пред къщата.

Върнаха се след половин час. Лиз изглеждаше съсипана от мъка. Когато по-късно през деня влезе отново в дрешника и видя празното пространство, сърцето ѝ сякаш за миг спря да бие, но се почувства много по-свободна. Беше ѝ нужно много дълго време, за да стигне до това решение, обаче сега съзнаваше, че е постъпила правилно, изчаквайки момента, в който ще е готова да го направи, и не се бе вслушала в съветите на многобройните си близки и познати, които настояваха тя веднага да се освободи от дрехите на Джак.

Дълго време остана сама в стаята си, загледана през прозореца и потънала в спомени за Джак. Когато Бил ѝ позвъни по-късно след обяд, веднага разбра по гласа ѝ, че нещо се е случило.

— Добре ли си? — В гласа му се прокрадна тревога.

— Горе-долу...

Разказа му какво бе направила през този ден, сподели колко трудно ѝ е било да се раздели с вещите на Джак.

Бил я слушаше, а сърцето му се свиваше от болка заради нея. През последните два месеца чувствата му към нея бяха станали много дълбоки.

— Съжалявам, Лиз...

Съзнаваше, че стореното от нея е някакъв знак, символизиращ решението ѝ бавно да се отърси от миналото и да се сбогува навеки със съпруга си. Той винаги щеше да остане част от нея, а децата им бяха наследството, което ѝ беше завещал, но Лиз постепенно се освобождаваше от присъствието му в живота си.

— Мога ли да направя нещо?

— Не — отвърна тъжно тя.

И двамата знаеха, че това е агонизираща мъка, която всеки човек изживява в самота и уединение.

— Обадох се, защото смятах да те поканя да излезем някъде тази вечер, но очевидно идеята не е особено добра.

Тя се съгласи, че е точно така, и Бил обеща да ѝ се обади отново на сутринта. В крайна сметка ѝ позвъни още веднъж по-късно вечерта, за да провери как е. В гласа ѝ все още се долавяше тъга, но тя се чувстваше значително по-добре, след като бе прекарала една спокойна вечер с децата си.

Всички бяха възвърнали спокойствието си след мъчителната сутрин, която бяха преживели. Единствено Лиз все още не можеше да

се пребори със спомените и с всепоглъщащото чувство за загуба. Децата като че ли се бяха примирили с действителността много по-бързо от нея.

На следващия ден, когато Бил ѝ се обади отново, Лиз звучеше доста по-ведро и веднага прие предложението му да се видят вечерта. В началото му се стори по-потисната и мълчалива от обикновено, но след като поговориха известно време, тя възвърна смеха и доброто си настроение.

Двамата си направиха дълга разходка. Вървяха хванати за ръце и когато този път Бил я целуна, и двамата разбраха, че тази целувка е по-различна. Лиз вече бе готова да се изправи пред бъдещето, да загърби миналото и да продължи с живота си.

— Обичам те, Лиз — промълви той, притисна я към себе си, а тя вдъхна аромата на познатия ѝ вече афтършейв.

Този мъж беше толкова различен от Джак, но тя го обичаше, макар че все още не можеше да си наложи да произнесе думите. Не още. А може би никога.

— Зная — прошепна в отговор тя и не добави нищо повече.

Бил и не очакваше това от нея. Засега им бе достатъчно, че той ѝ бе разкрил чувствата си.

---

[1] Вкус към живота (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

За Деня на вси светии и двамата вече бяха наясно, че нещата са сериозни. Те все още не можеха да приемат този факт и не бяха в състояние да преценят какво им готви бъдещето, но Бил очевидно бе влюбен в нея, а тя, макар да отказваше да му го признае, знаеше, че също го обича. Лиз бе изправена пред сериозна дилема. Не знаеше как да продължи отгук нататък, не можеше да реши какво точно да каже на децата си. Вече на няколко пъти бе разговаряла с Виктория по този въпрос, която неизменно ѝ даваше един и същ съвет — да не прибързва и да остави нещата да си дойдат по местата от само себе си. Съветът изглеждаше разумен и напълно съответстваше на онова, което Лиз бе готова да направи по въпроса. Тя прекрасно знаеше, че с времето и двамата ще могат да си изяснят какво точно изпитват един към друг и да решат как да постъпят.

Бил пристигна в дома ѝ и двамата заедно заведоха Рейчъл и Джейми на посещение у съседите. Ани и Мегън заявиха, че са твърде стари, за да участват в подобни забавления, и си останаха у дома да помагат на Керъл, която стоеше на входната врата и раздаваше сладкиши на децата. Питър беше на гости на новата си приятелка и ѝ помагаше да се справи с децата, дошли за почерпка в дома ѝ.

Късно вечерта, след като децата си легнаха, Бил я погледна напрегнато и я попита дали е съгласна да заминат заедно за уикенда. Лиз се поколеба твърде дълго и Бил бе обхванат от внезапен страх, че е развалил всичко с прибързаното си предложение. Двата обаче излизаха вече два месеца и с всеки изминал ден им ставаше все по-трудно да контролират страстта си. Бил знаеше, че не е изтълкувал погрешно онова, което Лиз изпитваше към него. А неговите собствени чувства бяха ясни и недвусмислени. Поне за него. А когато тя най-сетне тихичко отвърна, че е съгласна да отиде в Напа Вали с него през следващия уикенд, той отново се почувства като хлапе.

Споразумяха се да не казват на децата, а Бил пое ангажимента да се погрижи за резервациите. Искаше да я заведе в Auberge du Soleil,

защото това бе най-романтичното място, което можеше да си представи за първия им съвместен уикенд.

Бил дойде да я вземе късно в петък след обяд. Идваше направо от болницата, където бе изкарал две последователни дежурства, но беше толкова щастлив и развълнуван, че не чувстваше умора. Лиз се бе постарала да измисли достатъчно забавления за децата през този уикенд, за да не скучаят по време на отсъствието ѝ. Каза им, че отива на гости на приятелка от юридическия факултет, и настоя Бил да мине да я вземе по време, в което децата не си бяха у дома. Само Керъл знаеше къде всъщност отива Лиз.

Бил бе леко развеселен от цялата тази срамежлива дискретност, но в същото време не можеше да не си даде сметка, че това решение на въпроса значително улеснява и двамата. Не беше необходимо да разстройват децата. Макар че Питър и Джейми вероятно щяха да останат доволни от решението им да заминат заедно, момичетата щяха категорично да се обявят против. Подтиквани от Мегън, те все още оказваха доста силна съпротива. Тя вече се държеше по-учтиво с Бил, но отношенията им спираха дотук и при тази липса на напредък бе излишно да я настройват допълнително против него.

Пътят им минаваше през красиви места. Листата на дърветата бяха придобили медночервени отблясъци, а тревата все още зеленееше, макар че зимата вече бе настъпила. В този част от страната Изтокът и Западът се преплитаха по странен и особен начин — есенните цветове на Ню Ингленд се смесваха с вечнозелената растителност на Калифорния.

Двамата не спряха да говорят през целия път до Света Елена. Лиз се умълчаваше от време на време, но Бил не смееше да я попита за какво мисли. Даваше си сметка, че решението ѝ да замине с него ѝ бе коствало немало усилия. Освен това тя неведнъж бе споделяла, че все още има моменти, в които изпитва чувството, че изменя на Джек. Бил съзнаваше, че в определен смисъл този уикенд няма да е много лесен за нея. А Лиз от време на време поглеждаше към сватбената халка, която продължаваше да носи на пръста си.

Малко преди вечеря се настаниха в стаята си и Лиз остана приятно изненадата от елегантната обстановка. Бил се бе постарал да

направи всичко, което зависи от него, за да я поглези и да я накара да се чувства щастлива. А изгледът към долината, простряла се чак до хоризонта, я остави без дъх.

Бил наля по чаша вино, след което Лиз влезе в банята, за да се преоблече, и се появи с новата черна рокля, която си бе купила специално за случая.

Вечеряха в ресторанта на хотела, след което се преместиха пред камината в бара, където една жена свиреше на пиано. А когато бавно поеха към стаята си, и двамата се чувстваха спокойни и отпочинали.

Веднага щом вратата на стаята се затвори зад тях, Бил се наведе и я целуна. Тази целувка ѝ каза всичко, което този мъж изпитва към нея.

Само след няколко минути и двамата бяха напълно завладени от силната страст, която изгаряше душите им. В камината гореше огън, осветлението беше приглушено. Бил запали свещите, оставени върху масичката за кафе, и двамата седнаха прегърнати на канапето. Бил започна бавно и нежно да сваля черната ѝ рокля, а Лиз разкопча ризата му. Беше прекрасно, че най-после са сами и свободни да правят онова, което желаят.

Бил нежно я изправи и я поведе към леглото. Разсъблече я с бавна и чувствена наслада. Пъхнаха се между чистите и свежи чаршафи и в продължение на една дълга минута останаха неподвижно притиснати един в друг.

— Толкова много те обичам, Лиз...

— Аз също те обичам... — прошепна в отговор тя.

За пръв път произнасяше тези думи на глас, но този път те излязоха от устата ѝ с лекотата, с която се целуваха и с която най-накрая се отдадоха на страстта си.

Лиз бе напълно покорена от мъжа до себе си и от силния си копнеж по него. Изведнъж всичките ѝ скърби, тревоги и страхове избледняха и тя се отърси от тях като от пашкул, от който вече няма нужда. Не желаше да се крие от Бил, готова бе да разголи пред него цялата си душа и да му се отдаде цялата.

А след това, докато лежаха задъхани и преситени, тя му се усмихна, но в очите ѝ се прокраднаха горчивина и носталгия и той разбра, че миналото и спомените все още държат една част от сърцето

й в плен. Другото би било невъзможно и те и двамата чудесно съзнаваха това.

— Добре ли си? — ласкаво я попита Бил, угрижен за нея заради тъгата, която се четеше в очите й.

Но независимо от това какво казваха очите й, на устните й грееше широка усмивка.

— Добре съм... чувствам се прекрасно... ти ме правиш толкова щастлива.

И това беше почти вярно. Толкова, колкото можеше да е вярно в този момент.

Бил забеляза сълзите, които проблеснаха в очите й. Трудно й беше да не мисли за Джак в момент като този, докато се отдаваше на друг мъж. Беше направила още една важна стъпка в отдалечаването си от него — стъпка, която бе отлагала дълго време. Сега обаче искаше да я направи. Имаше чувството, че върви по мост, свързващ едната част от живота й с другата. С Бил се чувстваше в безопасност и знаеше, че с него може да сподели абсолютно всичко. Той не беше наранен и разстроен от признанието й, че не й е никак лесно да направи тази стъпка и да прекоси моста между минало й бъдеще.

Дълго време останаха в леглото, отпуснали се спокойно един до друг. Разговаряха за най-различни неща и той й призна, че никога не бе обичал друга жена толкова силно, колкото обича нея в момента. А тя лежеше до него, отдала се напълно на удоволствието от близостта му, и се опитваше да си наложи да не мисли за Джак. Кое то не беше толкова лесно.

С времето Лиз все по-рядко се сещаше за Джак. Цялото й същество бе погълнато от Бил и от щастието, което споделяха. Дватама излизаха на дълги разходки и разговаряха за всевъзможни неща — за професиите си, за децата й, за мечтите им. Избягваха да споменават миналото, доколкото това бе възможно, така че в неделя сутринта на този само техен уикенд, седнали на терасата на стаята и зареяли погледи над ширналата се в краката им долина, те неизбежно заговориха за бъдещето.

Бил беше облечен с пуловер и дънки, а тя се бе загърнала в удобна вълнена роба, за да се предпази от хладния повей на

ноемврийското утро. Денят обаче не бе студен и те се наслаждаваха на възможността да помързелуват на терасата и да прочетат неделния вестник, окъпани от лъчите на слънцето.

Лиз му подаде спортните страници на вестника, а той ѝ се усмихна широко.

— На какво се радвате толкова, доктор Уебстър? — попита Лиз и отвърна на усмивката му.

— На теб. На това. — Той посочи долината.

През целия уикенд и двамата имаха усещането, че са на меден месец, и това донякъде отговаряше на истината. Джак бавно избледняваше в мъглата от спомени. И макар че част от нея все още искаше да го запази близо до себе си, Лиз вече бе убедена, че трябва да продължи напред. А Бил беше точно човекът, с когото би искала да сподели живота си.

— И какво ще правим занапред? — внимателно я попита той.

— Какво означава това? — Лиз изпита внезапна тревога от думите му. Все още не бе готова за това и Бил го знаеше, но не можа да се въздържи. Искаше му се да ѝ зададе този въпрос още в деня на първата им среща. — Не е нужно да правим каквото и да било — нервно додаде тя.

— Но пък би било много приятно. Рано ли е още да говорим за това, Лиз?

Предишния ден се бяха любили отново, по-късно вечерта пред камината отново преплетоха тела, а рано тази сутрин за пореден път дадоха воля на страстта си. Установиха, че се чувстват удивително добре заедно и им бе трудно да повярват, че никога преди не се бяха любили. Сетивата и телата им се сливаха съвършено, за да задоволят потребностите и утолят желанията им. А това беше подробност, която трудно можеше да бъде пренебрегната.

— Никога не съм подозирал, че някога ще изрека тези думи — продължи Бил, почувствал се изведнъж млад и непохватен, но той я обичаше прекалено силно и не можеше да допусне да я изгуби. — Мисля обаче, че все пак трябва да се оженим.

Тя посрещна изявлението му с огромно изумление.

Изобщо не бе предполагала, че Бил би могъл да изрече нещо подобно. Това предложение противоречеше на всичко, което ѝ бе разказал за себе си до момента.

— Мислех, че не вярваш в брака...

Тя като че ли искаше да сложи край на този разговор и Бил си даде сметка, че думите му я бяха изплашили.

— Така е, но това беше, преди да те срещна. Предполагам, че отношението ми към брака е било породено от съкровената вяра, скътана дълбоко в сърцето ми, че днешният ден все някога ще настъпи, а преди това не си струва човек да пилее чувствата си за някого, с когото не би могъл да живее щастливо. Както стана с първата ми съпруга. Та ние почти се унищожихме взаимно.

Връзката му с Лиз обаче беше свършена. Поне според него. Лиз също си даваше сметка, че би могла да живее щастливо с него, може би дори до края на живота си, но все още не бе готова да му го каже. За нея бе твърде скоро, а спомените за Джак все още бяха съвсем живи в паметта ѝ. Не бе изминала и година от смъртта му, макар че Коледа приближаваше.

— Лиз, не бих искал да съсипя всичко с преждевременни и прибързани разговори на тази тема, но исках да знаеш как аз виждам съвместното ни бъдеще.

Лиз не беше жена, с която би могъл да се отнесе несериозно и безотговорно. Освен това трябваше да мисли и за децата ѝ. Беше им посветил много размисъл и бе сигурен, че би могъл да ги обича като свои. Той вече обичаше Джейми и изпитваше силна привързаност към Питър. Смяташе, че с времето и момичетата ще се привържат към него. Никога не бе имал проблем в общуването с жени и деца, на които държеше. А на тези специално държеше както никога преди.

— Не зная какво да кажа.

Имаше приятелки, които години наред излизаха с мъже, които отказваха да ги приемат насериозно и да им предложат брак. А ето че тя бе прекарала един-единствен уикенд с Бил и той вече говореше за бъдещето.

— От смъртта на Джак са изминали едва единадесет месеца. Нужно ми е време, за да се адаптирам и да стъпя отново на краката си. Децата също имат нужда от повече време.

— Зная. И не бързам за никъде. Зная колко важна е тази годишнина за теб.

Тя често говореше на тази тема. За нея и децата ѝ годишнината от смъртта на Джак очевидно бе важна дата, бележеща определен

период от живота им, и той трябваше да се съобрази с това.

— Мислех си, че ще можем отново да поговорим за това през януари, след празниците. Надявах се дори, че за Деня на влюбените...

Сърцето ѝ се сви от болка, а гласът му бавно заглъхна. Денят на влюбените винаги бе означавал много за нея и Джак. Но пък много други важни неща вече си бяха отишли завинаги. Останали ѝ бяха единствено децата.

— Но дотогава остават едва три месеца — възкликна тя, обхваната от паника. Едновременно с това бе дълбоко развълнувана от желанието му да свърже живота си с нея.

— А познанството ни ще навърши шест месеца. Не особено дълъг, но все пак приличен период. Познавам много хора, оженили се и след по-кратко запознанство, които, независимо от всичко, имат здрави и стабилни бракове.

Лиз знаеше, че думите му отговарят на истината, но двамата с Джак се бяха срещали много по-дълго, преди да се оженят. Освен това тя изобщо не бе подготвена за онова, което ѝ говореше Бил. Не беше категорично против, но имаше нужда от още време, за да обмисли всичко.

Бил я погледна. В очите му напираше огромната любов, която изпитваше към нея.

— Ще се съобразя с твоите желания, Лиз. Исках само да знаеш колко много те обичам.

— Аз също те обичам и в момента се чувствам като най-щастливата жена на света. Има хора, на които късметът не се усмихва дори веднъж, а аз съм благословена да изпитам подобно щастие два пъти. Въпреки това имам нужда от още време, за да осмисля случилото се.

— Съзнавам го. И не искам да те препирам. Бих искал обаче да зная дали и ти след време ще поискаш за нас същото бъдеще, към което съм се устремил.

— Така смятам — свенливо се усмихна тя. После си пое дълбоко дъх и се остави за миг в плен на обзелите я чувства. — Просто имам нужда от време. Нека поговорим отново след Коледа.

Лиз държеше да изчака годишнината от смъртта на Джак. Заради него самия, заради децата и заради самата себе си.

— Това е всичко, което исках да зная — ласкаво промълви той и хвана ръката ѝ. — Обичам те. И няма да ходя никъде. Разполагаме с всичкото време на света, за да изпълним желанията си. Щом и двамата искаме едно и също, няма защо да бързаме.

Бил беше разумен, човечен и всеотдаен и Лиз не би могла да иска нищо повече от него. Запита се дали Джак на негово място би проявил подобно разбиране. Приживе той беше далеч по-нетърпелив и инатлив и много по-малко склонен да се съобразява с предпочитанията ѝ. През целия им съвместен живот Джак бе този, който определяше не само общите им цели, но и начините за постигането им. В този смисъл взаимоотношенията ѝ с Бил бяха поставени на много по-равноправна основа и това ѝ допаднаше.

По-късно след обяд двамата поеха обратно към Тибърн. Когато пристигнаха, всички деца си бяха у дома. Мегън повдигна въпросително вежди, когато я видя да слиза от колата на Бил, но не каза нищо. Повдигна въпроса късно вечерта, когато по-малките деца вече спяха, а Питър се бе затворил в стаята си, за да се подготви за училище.

— Защо се върна с колата на Бил? — най-накрая я попита Мегън. — С него ли прекара уикенда?

Лиз се поколеба за момент, след което кимна. Ако наистина възнамеряваше да се омъжи за него след време — а след всичко казано през уикенда отношенията им като че ли се развиваха именно в тази посока — тя трябваше да бъде напълно откровена с дъщеря си.

— Да. Бяхме заедно в Напа Вали.

— Мамо! — възмутено възкликна Мегън. — Това е отвратително!

— Защо? Той ме обича. А и аз много държа на него. В това няма нищо лошо, Мег. С нашата връзка не нараняваме никого. Двамата просто се обичаме.

Това обаче се оказа мъчителен удар за дъщеря ѝ, която се оказа неподготвена да го преглътне.

— Ами татко! — В очите ѝ се появиха сълзи.

— Татко ти го няма, Мег. Обичах го с цялата си душа и винаги ще го нося в сърцето си. Връзката ми с Бил не е същата. По-различна е. Както за мен, така и за всички нас. Но аз не мога да живея сама до края на живота си. Имам право да обвържа живота си с друг мъж.

Лиз говореше с ласкав и изпълнен с разбиране глас. Знаеше, че наранява момичето, но това бяха неща, които трябваше да бъдат изречени на глас.

— Но това е гадно! — кресна гневно Мегън, вбесена от думите на майка си. — Не е изминала и година от смъртта на татко. Изобщо не съм предполагала, че си толкова пропаднала, мамо...

Очите ѝ искряха сърдито. Лиз рязко се изправи, ядосана от думите на дъщеря си. Никога не бе удряла децата си и нямаше намерение да започне точно в този момент, но пък и по никакъв начин не би позволила на дъщеря си да се държи по този начин.

— Не смей да ми говориш по този начин! Прибери се в стаята си веднага и не излизай оттам докато не си припомниш добрите маниери. Нямам нищо против да разговарям с теб, но няма да допусна да се отнасяш към мен с такова неуважение.

— Не виждам как бих могла да те уважавам! — надутото заяви Мегън, застанала на безопасно разстояние от майка си, след което затръшна вратата на спалнята, изтича в стаята на Питър и му разказа за случилото се.

Но той, вместо да ѝ съчувства, я нарече кучка и ѝ нареди да отиде и да се извини на майка им.

— На чия страна си ти все пак?

— На нейната — направо заяви той. — Тя обичаше татко не по-малко от нас, а след смъртта му направи всичко възможно, за да се почувстваме по-добре. Тя обаче е съвсем самичка. Няма кой да ѝ помогне в грижите за нас. Претрепва се от работа. Бъхти се като куче заради нас и заради кантората, която поддържа най-вече заради паметта на татко. Освен това Бил е свестен мъж и аз го харесвам. Положението можеше да е много по-лошо. Така че, щом искаш да знаеш на чия страна съм, аз веднага отговарям — на нейна. И не търси от мен съчувствие, щом си позволяваш да се държиш с мама по този начин, Мег.

— Ти си задник! — гневно изкрещя Мегън, а очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Мама изобщо не е сама. Тя си има нас и не ѝ е нужен някакъв мъж, за да спи с него.

— Значи може да си спи с Джейми до края на живота си, така ли? И какво ще стане, когато ние заминем да учим в колеж? Аз заминавам следващата година. Две години по-късно ще ме последваш

и ти. И тогава? Нима очакваш от нея да си стои тук съвсем самичка и да чака някой от нас да се прибере от училище, за да заживее отново? Откакто татко е починал, тя няма никакъв личен живот, Мег. Погледни я. Та тя ходи само на работа, а в останалото време ни разкарва насамнатам с колата. Мама заслужава много повече и ти го знаеш.

— Не още — заяви Мегън, седна на леглото му и се разплака, потисната от тирадата му. — Много е рано за това. И аз още не съм готова.

Питър седна до нея и я прегърна. През изминалата година той бе много възмъжал и помъдрял. Инцидентът в плувния басейн също бе помогнал за съзряването му.

— Татко много ми липсва — проплака тя и в този момент му заприлича на Джейми.

— На мен също — отвърна Питър, опитвайки се да се пребори със собствените си сълзи. Вярно, че беше много възмъжал и поумнял, но още усещаше болезнено липсата на баща си. — Появата на Бил обаче с нищо не променя нещата. Ние трябва просто да приемем случилото се и да се примирим.

— Не искам — проплака тя и омаза с грим предницата на тениската му. — Искам татко да се върне.

Не би могъл да каже нищо в отговор на подобно желание. Той само притисна към себе си разплаканото момиче и двамата потънаха в мисли за баща си.

Най-накрая, след като се успокои достатъчно, Мегън се върна в стаята на майка си и се извини. Отвори вратата, без да чука, и застана смутено на прага.

— Продължавам да не го харесвам, но те моля да ме извиниш за нещата, които ти наговорих.

Очевидно не бе готова да отстъпи повече и майка ѝ прие извинението ѝ със сериозно изражение.

— Съжалявам, че се чувстваш толкова нещастна, Мег. Зная, че не ти е лесно.

— Не би могла да знаеш какво изпитваме ние, защото вече си имаш него — обвинително заяви момичето.

Лиз въздъхна и я погледна внимателно.

— Това, че съм с Бил, не означава, че татко ти не ми липсва. Точно обратното — понякога самото му присъствие ми напомня още

по-болезнено какво изгубихме след смъртта на баща ти. На никого от нас не му е лесно. А аз наистина разбирам колко ви е трудно на вас без баща.

Раните им постепенно заздравяваха, но процесът беше много бавен и мъчителен.

— Наистина ли го обичаш, мамо?

Мегън все още изглеждаше ужасена от думите на майка си. Искаше ѝ се никога да не я бе чувала да изрича това.

— Да, мисля, че го обичам — искрено отвърна Лиз. — Но имам нужда от още време, за да си изясня напълно онова, което изпитвам към него. Той е добър човек. Това е всичко, което зная със сигурност в момента. Все още има много неща, свързани с татко ти, които не ми дават мира.

— На мен ми се струва, че искаш час по-скоро да го забравиш — тъжно заключи Мегън.

— Никога не бих могла да го забравя, Мег. Каквото и да правя, където и да отида... обичах го през половината от съзнателния си живот, родих му всички вас... Но нещата просто се случват, Мег. Не беше честно да го загубим. Сега обаче трябва да се справим с положението по възможно най-добрия начин и да продължим живота си така, както той би искал, ако беше жив.

— Говориш така за собствено успокоение...

— Не, говоря така, защото вярвам във всяка своя дума.

Мегън само поклати глава и се върна в собствената си стая. Думите на майка ѝ я накараха да се замисли дълбоко. Не беше готова да сподели мислите и съмненията със сестрите си. След като Мегън излезе, Лиз се приближи тихичко до кутията за бижута, която държеше в дрешника, и свали сватбената халка, която Джак бе поставил на пръста ѝ. Сърцето ѝ се сви от неопикуема болка. Тя обаче съзнаваше, че няма защо да отлага повече.

На следващата сутрин Питър забеляза, че халката вече не е на ръката ѝ. Не каза нищо по въпроса нито пред майка си, нито пред сестрите си, макар че изпита дълбока тъга и печал.

През следващите две седмици обаче Мегън започна да се държи малко по-почтително с Бил. Не разговаряше много с него, но и не го нагрубаваше и Лиз ѝ бе благодарна за усилията. За момента не би

могла да се надява на нещо повече. Сред петте ѝ деца Джейми и Питър продължаваха да бъдат най-горещите поддръжници на Бил.

Лиз прекарваше все повече време с Бил. Понякога, когато той не беше зает в болницата, двамата ходеха в апартамента му и се любеха. Случваше се, когато е на повикване, да го потърсят по спешност от отделението. В такива моменти Бил скачаше от леглото и грабваше телефона, но Лиз нямаше нищо против. Тя изпитваше дълбоко уважение към работата му, ценеше я много повече от нейната собствена. Вече на няколко пъти бе споделяла с Бил, че работата ѝ като адвокат по семейно право я потиска все повече и повече. От много време насам не изпитваше никакво удовлетворение от онова, което вършеше. Докато Джак беше жив, работата им ѝ носеше удоволствие, но сега всичко бе коренно различно. Проблемите, с които се сблъскваше, ѝ се струаха безсмислени, несериозни и глупави. Чувстваше се истински пълноценна само в случаите, в които се налагаше да осигури добро попечителство за някое от децата на разведените си клиенти.

— Може би започвам да губя призиванието си — призна му Лиз при една от срещите им в болничното кафене.

Тя току-що се бе върнала от съда и се тресеше от гняв заради един свой клиент, който се бе държал като истински грубиян със съпругата си, и то в присъствието на съдията. Лиз едва бе устояла на импулса си да стане и да напусне съдебната зала.

— Дори и явяванията пред съда вече не ми носят удовлетворение...

— Може би имаш нужда от почивка.

През изминалата година бе ползвала само един двуседмичен отпуск. Работеше вечер и през почивните дни, твърдо решена да се справи с многобройните си задължения.

— Може би трябва да се запиша на курс за фризьорки и да започна работа в някой фризьорски салон. Там може и да съм полезна.

— Не бъди несправедлива към себе си. — Бил се усмихна, но Лиз очевидно се чувстваше неудовлетворена и нещастна.

— Джак обичаше семейното право. Предпочиташе го пред останалите области от адвокатската практика. Но не и аз. Бях добра в

онова, което вършехме, само защото работех съвместно с него. Но сега не зная...

Лиз беше един от най-добрите адвокати по бракоразводни дела в областта и по нищо не личеше, че работата не ѝ допада. Клиентите ѝ сигурно биха останали изумени, ако можеха да я чуят в момента. При срещите си с тях тя неизменно кипеше от енергия, преливаше от свежи идеи и творчески предложения. Напоследък обаче все по-често се чувстваше като електронна играчка с изтощени батерии. Работата вече не ѝ носеше удовлетворение и тя се чувстваше нещастна. Въпреки това вярваше, че заради паметта на Джак е длъжна да продължи да работи в кантората.

Лиз попита Бил за плановете му за Деня на благодарността. Повдигаше този въпрос за втори път, но при предишния им разговор Бил все още не знаеше дали ще е дежурен в болницата. Той току-що бе научил, че ще е свободен на празника — няма дори да бъде дежурен на повикване. Можеше да прави каквото си пожелае, макар че все още нямаше никакви планове.

— Защо не прекараш празника заедно с нас? — непринудено предложи Лиз. Децата вече бяха свикнали с присъствието му и Лиз реши, че празникът може да се окаже удобен повод за по-нататъшното им сближаване. Всички в семейството обичаха Деня на благодарността — или поне го обичаха, когато баща им все още беше жив. Лиз знаеше, че тази година ще бъде по-различно — както за децата, така и за нея. И, опитвайки се да намали напрежението до минимум, бе отклонила предложението на майка си да им гостува за празника.

Лиз обаче не бе подготвена за начина, по който децата реагираха на съобщението ѝ, че Бил ще им гостува за празника. Мегън, както и можеше да се очаква, изпадна в ярост. Рейчъл и Ани заявиха, че той не е част от семейството и мястото му не е сред тях. Дори и Джейми изглеждаше малко смутен. Лиз обсъди с Питър намерението си да помоли Бил да не идва, но той изтъкна, че това не би било честно спрямо него, и подчерта, че лично би предпочел Бил да е с тях на празника.

В края на краищата Лиз изобщо не спомена пред него за отношението на децата. Надяваше се, че те ще се успокоят и ще се държат възпитано. В Деня на благодарността обаче си даде сметката, че оптимизмът ѝ е бил абсолютно неоснователен. И трите момичета

посрещнаха с гняв иззвъняването на входния звънец, оповестил пристигането на Бил.

Бил беше облечен със сако от туид, сив панталон и червена вратовръзка. Лиз носеше костюм с панталон от кафяво кадифе. Децата също бяха облечени официално, а Питър бе сложил костюма, който бе носил на погребението на баща си. Джейми бе облечен със сив панталон и блейзер. Всички изглеждаха изключително добре и докато наливаше чаша вино за Бил, Лиз внезапно почувства радост, породена от присъствието му. Изведнъж си даде сметка колко безнадеждно самотна щеше да изглежда масата без баща им, седнал начело. Без Бил и този празник щеше да се превърне в поредния траурен помен. Сега обаче щяха да бъдат принудени да спазват приличието и да разговарят не само с него, но и помежду си.

В пет часа, спазвайки дългогодишната семейна традиция, всички седнаха край масата и сведоха глави за молитва. Лиз благодари на Бог за даровете, които всички те споделяха. Благодари му от тяхно име и от името на онези, които не бяха между тях. Най-вече от името на Джек. Думите ѝ бяха последвани от дълго мълчание. Мегън вдигна очи и хвърли красноречив поглед към Бил. Най-накрая Лиз произнесе амин, стана от масата и, придружена от Питър, отиде до кухнята, за да донесе пуйката.

Този път Питър седеше начело на масата, напомняйки им за пореден път, че този празник е по-различен от предишните. Толкова различен, че до майка им вече седеше друг мъж.

Самата пуйка бе приготвена превъзходно от Лиз. Керъл бе заминала за уикенда и момичетата бяха помогнали на майка си да направи плънката. Рейчъл много обичаше да се занимава в кухнята. Джейми също им бе помогнал. Питър обаче се оказа безнадеждно непохватен и не успя да разреже пуйката. Самата Лиз никога не се бе научила да го прави.

Бил пристъпи към тях и се усмихна.

— Позволи ми да ти помогна, синко — приятелски рече той.

Изпитваше истинско удоволствие да наблюдава цялото семейство, събрано около масата. От години не бе празнувал истински в Деня на благодарността, защото все бе дежурен в болницата. Думите му обаче пронизаха сърцето на Мегън като нож и тя реагира веднага.

Забележката ѝ бе произнесена с не особено висок глас, но Бил беше наблизил и я чу.

— Той не е твой син — злобно процеди тя.

Бил изглеждаше изненадан. Хвърли един поглед на Лиз, а след това се обърна към Мегън.

— Извинявай, Мегън. Не исках да обидя никого.

В стаята се възцари абсолютна тишина. Бил майсторски разряза пуйката. Лиз се зае да раздаде на децата препълнените им чинии, като бърбеше оживено, опитвайки се да заглади неловкото положение. Бил седна на мястото си.

Ситуацията изглеждаше овладяна.

Тази година настроението не беше особено празнично. Това беше първият Ден на благодарността без Джек и всички около масата си даваха сметка, че Коледа приближава, а с нея и агонията, съпътстваща спомена за сполетялата ги трагедия.

Бил ги попита дали вече са приключили с коледното пазаруване — въпрос, който извика мрачни изражения на лицата им. Разговорът около масата не вървеше, настроението бе мрачно. Най-накрая Джейми успя все пак да ги разсмее с някаква негова забележка, а Ани им припомни за случая, в който баща им, режейки пуйката, я бе изпуснал на кухненския под. Тогава никой не бе споменал за инцидента пред Лиз и тя така и не бе разбрала, че пуйката се бе търкаляла по пода, преди да бъде сервирана в чиниите им.

Бил се смя на разказа заедно с тях. Лиз му сипа още една чаша вино и отиде да занесе мръсните чинии в кухнята и да донесе десерта. В този момент Рейчъл отбеляза, че Бил пие твърде много. Постара се да го каже достатъчно високо, за да може той да я чуе.

— Всичко е наред, Рейчъл. Днес не съм на работа — с топла усмивка я увери той, но тя не каза нищо в отговор и продължи демонстративно да говори нещо на Джейми.

Бил определено не беше пиан, но вече бе изпил три чаши вино и се чувстваше спокойно отпуснат и щастлив. Обърна се към Джейми и заговори за футбол.

— Татко мразеше футбола. — Мегън искаше не само да го нарани, но и да го обиди. Момичето се опитваше да го предизвика и всички около масата съзнаваха това.

— Съжалявам да го чуя, Мег. Според мен футболът е велик спорт. Когато бях в колежа, участвах в отбора.

— Татко казваше, че само слабоумници и грубияни играят футбол — продължи момичето, прекривайки всякакви граници.

Майка ѝ веднага се намеси.

— Мегън, достатъчно!

— Точно така, мамо. Достатъчно!

Тя хвърли салфетката си на масата и се изправи. Очите ѝ плуваха в сълзи.

— Защо той трябва да е сред нас днес? Той не ни е баща. Той е само твой приятел.

Другите деца изглеждаха стъписани, а Лиз, цялата разтреперана, побърза да отговори.

— Бил е наш приятел, а днес е Ден на благодарността. Точно в това е смисълът на този празник — приятелите се събират около масата и благодарят на Бог за даровете и милостта, подават си ръка в този ден и празнуват заедно.

— Това ли правите вие двамата? Подавате си ръце! Обзалагам се, че правите много повече от това и съм сигурна, че татко те мрази заради онова, което ни причиняваш — кресна Мегън, а след това изтича нагоре по стълбите и затръшна вратата след себе си.

Питър се наведе към Бил и се извини заради поведението на сестра си. Рейчъл и Ани обаче също напуснаха масата една след друга, а Джейми използва намалението, че никой не го наблюдава, и си взе парче ябълков пай. Сладкишът беше чудесен, макар на никого около масата да не му беше до ядене.

— Дотук със семейния празник — мрачно отбеляза Бил, а Лиз го погледна, признавайки поражението си.

Вече си даваше сметка, че бе прибързала с тази покана. Съзнаваше още, че интеграцията му в семейството им нямаше да протече толкова леко, колкото се надяваха. Всъщност Лиз вече разбираше, че това ще се окаже истински кошмар.

— Ще отида да поговоря с нея — рече Питър, който се чувстваше изключително неловко заради всички тях. След това се обърна към Бил: — Съжалявам за поведението на сестрите си.

— Не се притеснявай. Разбирам ги.

Истината обаче бе, че изобщо не ги разбираше. Беше напрегнат и ядосан. Мрачно погледна Лиз, която попиваше очи с една салфетка.

— Предполагам, че на момичетата им е много по-трудно, отколкото предполагам.

— И на мен не ми е особено приятно, Лиз — рязко възрази той. — Боя се, че ролята на натрапник не ми приляга особено. Те се държат така сякаш съм престъпник. Сякаш аз собственоръчно съм убил баща им.

Егото му беше наранено, чувствата му бяха засегнати и той нямаше на кого друг да си го изкара, освен на нея. Ето че вече всички ѝ бяха ядосани. Бил и три от децата ѝ. Само Джейми продължаваше спокойно да си похапва. Той бе единственият, който все още седеше край масата.

— Трябва да разбереш, че на тях им е изключително трудно. Това е първият Ден на благодарността, който отбелязват без баща си.

— Зная това, Лиз. Но вината за смъртта му не е моя. — Той повиши глас докато говореше и Джейми го погледна уплашено.

— Никой не твърди, че вината е твоя. Но ти си тук, а него го няма. За всичко съм виновна аз. Вероятно не трябваше да те каня — през сълзи изрече Лиз.

Джейми продължи да ги наблюдава мълчаливо.

— Ами догодина? Още отсега ще се постарая да си уредя едно седемдесет и два часово дежурство за Деня на благодарността. Очевидно е, че в този дом няма да съм добре дошъл — поне не и докато децата ти са тук.

Бил бе изцяло погълнат от собствения си гняв и разочарование.

— Ще дойдеш ли за Деня на благодарността и догодина? — с явен интерес попита Джейми.

— Така смятах, но сега не съм толкова сигурен — рязко му отговори Бил и веднага се намрази заради грубостта си. Присегна се, докосна ръката на Джейми и сниши глас, за да не го изплаши. — Съжалявам... Просто съм много разстроен.

— Мегън се държа грубо с мама — констатира Джейми. — А също и Ани. Те не те ли харесват?

Детето изглеждаше тъжно заради своя по-голям приятел. Лиз забеляза как Бил сърдито стисна зъби, преди да отговори.

— Предполагам, че не. И точно в това е проблемът, нали?

Въпросът му бе насочен към Лиз, която отчаяно се опитваше да го успокои и да му вдъхне малко увереност.

— Предполагам, че съм *persona non grata* в този дом и е много наивно от моя страна да вярвам, че това положение все някога ще се промени. Мегън съвсем ясно и точно охарактеризира нещата в началото на обяда — аз не съм техен баща и никога няма да бъда.

— Никой не очаква това от теб — възможно най-спокойно го увери Лиз. — Достатъчно е само да им бъдеш приятел. Никой не иска от теб да запълниш мястото на Джак — тихичко довърши Лиз, опитвайки се да се пребори със собствените си сълзи.

Бил я изгледа сърдито.

— А може би аз искам точно това, Лиз. И може би точно тук се крие проблемът. Защото аз наивно се заблуждавах, че мога да се превърна във важен за семейството ви човек и няма да бъда вечно възприеман като натрапник, като някакъв негов второкласен заместник. Но Мегън вече даде отговор и на този въпрос. За нея аз съм... как точно го каза? Слабоумник и грубиян.

— Тя просто се опитваше да те предизвика...

Лиз се стараеше да бъде справедлива по отношение на децата си, но не можеше да пренебрегне и лоялността си към него. В резултат на възникналия скандал се бе озовала в много трудно положение.

— Е, мисля, че се справи чудесно. Всъщност — Бил се изправи и остави салфетката си на масата — май трябва вече да си дадем малко почивка. И ти, и аз. Мисля, че е време да се връщам на работа.

— Мислех, че днес почиваш — отбеляза Лиз.

Изглеждаше разстроена и объркана. Нали той лично ѝ бе казал, че е свободен за празника. И тя го бе поканила да празнува с тях.

— Така е, но въпреки това ще отида на работа. Там поне зная какво се очаква от мен. По всичко личи, че семейните сбирки, особено пък в празнични дни, не са най-силната ми страст.

В действителност той се бе справил чудесно, но положението бе такова, че просто нямаше никакъв шанс да успее. И Бил си даваше сметка за тава. Още в самото начало бе станало ясно, че не би могъл да излезе като победител от тази ситуация.

Погледна към Лиз, но никой от двамата не се помръдна. Тя обаче съзнаваше, че с тях става нещо ужасно, макар и двамата да се страхуваха да го изрекат на глас.

— Благодаря за вечерята, Лиз. Ще ти се обадя. — Без да изрече и дума повече, той излезе през входната врата и я затръшна с все сила след себе си.

Джейми, който вече бе изял своето парче пай, вдигна поглед към майка си и отбеляза:

— Той забрави да ми каже довиждане. Сърдит ли ми е?

— Не, миличък. Сърдит е на мен. Сестрите ти се държаха много грубо с него.

— Ще ги напляскаш ли?

Лиз се усмихна на въпроса. Никога не бе удряла децата си и нямаше намерение да го стори и сега, макар че предложението на Джейми определено ѝ допаднаше.

— Не, но някой май трябва да го стори.

— Дядо Коледа ще напълни чорапите им с въглища — сериозно заяви Джейми, но Лиз само се усмихна печално.

Потреперваше при мисълта, че Коледа приближава. Тогава се навършваше една година от смъртта на Джак. А Лиз вече знаеше със сигурност, че при никакви обстоятелства не би могла да включи Бил в плановете им за празника. Бе се поучила от болезнената сцена, на която бе станала свидетел преди малко.

Двамата с Джейми почистиха масата, след което Лиз се качи на горния етаж, за да поговори с дъщерите си. Питър бе при тях, а Мегън очевидно бе плакала.

— Мразя го! — злобно заяви тя, но Лиз все пак успя да запази спокойствие. Дъщеря ѝ бе предизвикала истинска катастрофа, но тя прекрасно знаеше какви са истинските причини за гнева ѝ.

— Не смятам, че това е така, Мег. И защо да го мразиш? Той е добър човек. Нищо, че е играл футбол в колежа. Всъщност ти не мразиш него, а факта, че баща ти вече го няма. И с мен е така. Но никой не би могъл да промени това. Пък и вината за смъртта му изобщо не е на Бил. Сега разбирам, че не трябваше да го каня да отпразнува с нас Деня на благодарността. Съжалявам, че го направих.

Питър докосна ръката ѝ и я дари със сърдечна усмивка. Винаги се бе възхищавал от майка си. Тя бе напълно откровена с тях и той знаеше, че ги обича повече от всичко на света. След инцидента в плувния басейн тя бе стояла неотлъчно до него, подкрепяла го бе по всеки възможен начин. Питър искрено съжаляваше за проваления

празник и за това, че именно към Бил бяха насочени злобата и гневът на Мегън. Но и той, също като Лиз, разбираше прекрасно защо се бе стигнало до това. Бил обаче очевидно не бе схванал нещата в дълбочина. Според Питър той бе реагирал твърде емоционално. Сподели това свое схващане с майка си, докато я изпращаше до стаята ѝ.

— Не съм сигурна, че мога да го виня. Децата го нараниха твърде болезнено, а той не е свикнал с това. Бил няма деца, а и от доста години вече не е женен. Мисля, че те сериозно засегнаха чувствата му. Остана с убеждението, че според тях той е втора категория човек, който по никакъв начин не би могъл да се сравнява с баща ви.

— Нужно ни е още време. — Питър се усмихна. — С времето момичетата ще свикнат с него — додаде с надежда той.

— И аз се надявам на същото.

Лиз събу обувките си и, без да сваля костюма от кафяво кадифе, се излетна в тъмната стая, замислена за Джак, Бил и децата си. Озовала се бе в сложна и заплетена ситуация, в която, освен с всичко останало, трябваше да се пребори и със собствените си скърби и страхове. Напоследък все не ѝ оставаше време да се задълбочи в чувствата си — постоянно бе заета с проблемите на останалите.

Лиз се замисли за съпруга си и заплака. Той бе оставил след себе си огромна празнина и понякога ѝ се струваше, че по никакъв начин не би могла да я запълни. Тя обичаше Бил, но не по начина, по който бе обичала Джак. Или поне за момента беше така, макар Лиз да се надяваше, че с времето чувствата ѝ ще стават все по-дълбоки. Връзката им обаче неминуемо щеше да бъде по-различна, защото тя не бе същата, а и Бил бе коренно различен от Джак.

Телефонът иззвъня докато Лиз лежеше в мрака. Тя се присегна и вдигна слушалката, без да пали лампите. Обаждаше се Бил и по гласа му личеше, че е много напрегнат. Изобщо не се бе успокоил, след като си бе тръгнал от дома ѝ. Всъщност стори ѝ се, че е още по-гневен и разстроен. Заяви ѝ, че трябва да ѝ каже нещо.

— И какво е то? — попита тя със затворени очи. Все още болезнено усещаше отсъствието на Джак и се чувстваше ужасно заради случилото се преди малко. Не можеше да се избави от

усещането, че ѝ предстои да изкачи Еверест. Нищо, че вече единадесет месеца само това правеше.

— Съжалявам, Лиз. Не мога да го направя. Много мислих за това... и не разбирам какво се случи с мен. По всяка вероятност просто си бях изгубил ума за известно време. Срегнах те и се влюбих в теб... семейството ти ми изглеждаше толкова здраво и сплотено, а ти беше толкова уязвима, че аз веднага паднах в капана. Само че това не ми е присъщо и сега вече знам, че не искам повече да живея в този капан.

Тя рязко отвори очи и се втрени в мрака.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Но вече знаеше. Бил съвсем ясно бе заявил намеренията си. Нищо, че на нея не ѝ се искаше да ги чуе.

— Онова, което казвам, е, че направих грешка. И че всичко свърши. Обичам те и децата ти са страхотни. Но аз просто не мога да го направя. Мегън днес ни направи огромна услуга. На всички нас. Иначе можеше да ни отнеме месеци, дори години, за да стигнем до това прозрение. След като си тръгнах от вас, нещата изведнъж си застанаха по местата. Отидох да потичам и видях случилото се в истинската му светлина. За известно време си бях изгубил ума, но аз не съм... Лиз... съжалявам... но всичко свърши.

Лиз не можеше да намери думи, за да му отговори. Продължаваше да лежи неподвижно в мрака. Имаше чувството, че някой току-що я бе ударил с все сила в гърдите и я бе оставил без дъх. Загубила бе дар слово. В момента изпитваше същите онези вълни на силна паника, които я заливаха непосредствено след смъртта на Джак. А ето че сега щеше да изгуби и Бил. Едва бе започнала да свиква с него, да го допуска в сърцето си, а той вече искаше да си иде.

Всичко свърши. Беше го изгубила само в един миг. Благодаря ти, Мегън...

— Защо не го обмислиш още малко? — Лиз се опита да разговаря разумно — както би направила с всяко едно от децата си. — В момента си изплашен и наскърбен. Но те ще свикнат с теб и ти знаеш това. Нужно е само още време.

— Няма смисъл, Лиз. Аз не го искам. Сега виждам положението съвсем ясно. И двамата би трябвало да сме благодарни заради това, което се случи днес. — Тя обаче не изпитваше благодарност. Напротив, чувстваше се опустошена. — Ще ти се обадя след ден-два,

за да видя как се чувстваш. Съжалявам, наистина съжалявам, но явно така ни е било писано. Зная го.

И откъде би могъл да знае? И какво точно знаеше? Две от дъщерите ѝ бяха проявили грубост към него, но те бяха само две момичета, които болезнено чувстваха отсъствието на баща си.

— Защо не поговорим за това, след като се успокоиш?

— Няма за какво да говорим. — В гласа му се долавяше паника. — Аз се отказвам, Лиз. Казах ти вече, всичко свърши. Трябва да го разбереш.

Защо? Защо всички очакваха от нея да разбере и прости лошото им държание? Защо трябваше все тя да се извинява? Ту заради децата си, ту заради него... Защо всеки път все тя се оказваше губещата! Вярно, че и те не бяха спечелили нищо от възникналия конфликт, но тя бе изгубила най-много от всички.

— Обичам те — ясно изрече тя преди сълзите да я задавят.

— Ще го преодолееш. Аз също. Нямам нужда от още един развод, а и ти нямаш нужда от допълнителни неприятности. И без мен си имаш достатъчно проблеми. Само кажи на децата да се успокоят — слабоумникът вече няма да се натрапва в живота им. Сега вече могат да празнуват. — Думите му бяха пропити от гняв и горчилка; държеше се като капризно хлапе, а Лиз просто не можеше да достигне до него.

— Джейми те обича, а също и Питър. Какво да кажа на тях двамата?

— Че сме допуснали грешка, но сме успели да си дадем сметка за това, преди да е станало прекалено късно. Някой ден и те, и ние ще сме доволни от взетото решение. Сега мисля да затварям, Лиз. Нямам какво повече да ти кажа. Дочуване.

Последните му думи бяха произнесени с толкова категоричен тон, че Лиз остана без дъх, когато ги чу.

Бил затвори, преди тя да успее да отговори каквото и да било.

Лиз стисна слушалката в тъмнината, а после, разплакана, я върна върху вилката. Не можеше да повярва в случилото се. Връзката ѝ с Бил беше приключила. Просто ей така. Той постигнал прозрете по въпроса и бе сложил край на всичко. Прозрете като че ли беше ключовата дума. А на нея ѝ се искаше да го разтърси с все сила и да го накара да разбере какво е сторил. Лиз дори не му се сърдеше. Беше само опустошена от мъка.

Тази нощ тя отново плака докато заспа — но сега плачеше за Бил, а не за покойния си съпруг.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

През дните, последвали фиаското от Деня на благодарността, Лиз не сподели с никого факта, че Бил вече не присъства в живота ѝ. Не каза нищо на Виктория, когато двете разговаряха по телефона, не спомена за случилото си и пред майка си, която определено имаше мнение по въпроса. В един от предишните им разговори майка ѝ бе изтъкнала, че решението ѝ да покани Бил в дома си за Деня на благодарността е грешка. А Лиз веднага си бе помислила, че майка ѝ просто ревнува, защото самата тя не бе сред поканените.

Лиз обаче беше съсипана. От месеци не бе изглеждала толкова зле. Беше тъжна, уморена и раздразнителна. В началото и Керъл, и Джийн решиха, че това се дължи на приближаващите празници и на свързаните с тях спомени. Джийн обаче първа се досети за случилото се. Бил бе престанал да звъни в кантората.

— Скарахте ли се? — предпазливо попита тя, когато Лиз се върна от заседанието на съда, проведено в седмицата след Деня на благодарността.

Лиз я погледна с мрачно изражение. Край очите ѝ имаше тъмни кръгове. През изминалите няколко дни бе отслабнала, а сънят ѝ бе станал по-неспокоен и отпреди.

— Той ме напусна. Децата се държах зле с него в Деня на благодарността. Не всичките, но Мегън и Ани го обидиха и на него му дойде твърде много. Те настина проявиха непростима грубост, но той пък очевидно само е чакал някакъв такъв повод, за да повярва, че всичко между нас е било една голяма грешка и че връзката ни се дължи на временна загуба на ума от негова страна. Преди две седмици Бил ме попита дали ще се съглася да се омъжа за него в Деня на влюбените. Но ето че не можахме да изкараме заедно и до Деня на благодарността.

— Може би просто се е паникьосал — внимателно предположи Джийн.

От месеци не бе виждала Лиз в подобно състояние и се безпокоеше за нея. Тя изглеждаше отчайващо нещастна, а като капак на всичко днешното съдебно заседание не беше протекло според очакванията ѝ. Този път Лиз бе загубила, а това допълнително задълбочаваше депресията ѝ. Истинската причина за униятието ѝ обаче не беше загубата в съда, а поведението на Бил.

— Той ще се върне, Лиз. Нужни са му няколко дни, за да се успокои, а след това ще те потърси отново.

— Не мисля така. Струва ми се, че решението му е окончателно.

Предположенията ѝ се потвърдиха, когато му позвъни в края на седмицата, а той изобщо не си направи труда да отговори на обаждането ѝ. Лиз, изпълнена с презрение към себе си заради малодушието, което проявяваше, му позвъни на пейджъра. Най-накрая, след няколко часа, Бил все пак ѝ се обади и обясни, че бил зает с някакъв спешен случай. Гласът му обаче звучеше студено и отчуждено.

— Исках само да проверя дали си добре — рече Лиз, опитвайки се думите ѝ да прозвучат неангажиращо.

Той обаче очевидно нямаше никакво желание да разговаря с нея.

— Добре съм, Лиз. Благодаря за обаждането. Извинявай, но съм зает.

— Обади ми се някой ден...

Намрази се още повече заради тази молба, но той, верен на себе си, ѝ отговори без всякакви увъртания.

— Не мисля, че това е добра идея точно в този момент. И двамата имаме нужда от време, за да излекуваме раните си, причинени от случилото се между нас.

— И какво точно се случи? — попита Лиз, макар да съзнаваше, че нейната настойчивост никак не му харесва.

— Ти знаеш какво се случи. Осъзнах се. Мястото ми не е в твоето семейство, Лиз, а и аз вече нямам дори желание да опитвам да стана част от него. Ти си страхотна жена и аз те обичам, но между нас няма да се получи нищо. Поне не и що се отнася до мен. Когато ти и децата най-сетне преодолеете мъката от смъртта на Джак — а това вероятно ще отнеме още доста време — ще трябва да си намериш някой друг.

През изминалата седмица обаче Лиз не бе мислила за Джак, а за Бил. За пръв път от единадесет месеца насам споменът за Джак бе

започнал да избледнява, а болката, причинена ѝ от Бил, бе много по-остра и плашеща.

— Ако двамата с теб наистина се обичаме, ще намерим начин да се справим с проблемите. Защо поне не опитаме?

— Поради една много основателна причина — директно заяви той. — Аз не желая. Не искам да се женя и да имам деца. Особено пък чужди деца, които не ме искат. Те го заявиха съвсем ясно и аз си направих съответните изводи.

— Те ще свикнат с времето...

Лиз му се молеше, макар да ѝ се искаше да не го прави. Ситуацията беше много унижителна, но това не я притесняваше. Тя вече знаеше колко много го обича. Макар че прозрението очевидно я бе споходило прекалено късно. Той не желаяше дори да ѝ даде възможност да се опита и да поправи стореното.

— Те може и да свикнат, Лиз, но аз няма да мога. И което е още по-важно — не желая да го правя. Намери си друг мъж.

Безсърдечни и студени думи, които обаче прозвучаха ясно и недвусмислено.

— Аз обичам теб. Това не е концерт по желание, докторе.

— Не мога да ти помогна — студено заяви той. — А сега трябва да се връщам в спешното отделение, където ме очаква едно петгодишно дете с трахеотомия. Весела Коледа, Лиз!

Думите му прозвучаха жестоко и безмилостно и на Лиз ѝ се прииска да го намрази заради тях, но не можеше. Нямахше сили да го мрази. Имаше чувството, че в Деня на благодарността някой я бе лишил от цялата ѝ жизненост и енергия. И това беше точно така. А човекът, отнел ѝ радостта от живота, беше Бил.

Лиз се прибра у дома по-късно след обяд. Чувстваше се тъжна и победена. Джейми вдигна очи от курабийките, които правеха заедно с Керъл, и я попита къде е Бил. Интересен въпрос, предвид обстоятелствата. Лиз не знаеше какво да му отговори. Че Бил си е отишъл? Че всичко между тях е свършило? Приключило? Че Бил вече не ги харесва? Трудно ѝ беше да намери най-подходящия отговор.

— Той е... зает, Джейми. Точно в този момент няма време за нас.

— Да не е умрял? — разтревожено попита Джейми. В неговите представи хората, които изчезваха така, както бе изчезнал баща му, най-вероятно са вече мъртви.

— Не, не е. Но не иска да се вижда с нас за известно време.

— Сърдит ли ми е?

— Не, миличък. Не е.

— Той ми обеща, че ще ми покаже хвърчилото си, но така и не го направи. Хвърчилото, което е направил сам като малък.

— Може би трябва да помолиш Дядо Коледа тази година да ти донесе хвърчило — предложи Лиз, чувствайки се напълно изцедена.

Не можеше да му каже нищо повече. Бил Уебстър бе излязъл от живота им и тя не можеше да направи нищо, за да го върне отново при тях. Дори и молбите ѝ не биха помогнали и вече го знаеше. Безсмислено беше да се опитва да го убеди чрез разумни доводи, молби и клетви във вечна любов. Днес след обяд, в разговора им по телефона, бе опитала всичко това, само за да разбере с безпощадна яснота, че той вече не я иска. Не можеше да спори по този въпрос. Той имаше право да вземе сам подобно решение.

— Няма да е същото, ако Дядо Коледа ми подари хвърчило — тъжно констатира Джейми. — Хвърчилото на Бил е специално, защото си го е направил сам.

— Може пък и ние да си направим едно — заяви Лиз, борейки се със сълзите си.

Щом, беше в състояние да тренира заедно с него и да го подготви за състезанието на дълъг скок, защо пък да не го научи как да си направи хвърчило? Но какво още щеше да ѝ се наложи да прави? Колко още трябваше да учи? Колко роли трябваше да изпълнява само защото един лунатик бе застрелял Джак, а Бил Уебстър, обхванат от паника, бе решил, че не желае повече да бъде част от живота ѝ? И защо все тя трябваше да събира отломъците?

Тези въпроси не ѝ даваха мира.

Малко след това Керъл отиде да прибере момичетата от училище, а в мига, в който те прекрачиха прага на къщата, Джейми побърза да им съобщи новината, която майка му бе споделила с него.

— Бил не желае да ни вижда повече.

— Добре — на висок глас възкликна Мегън, но след това, изпълнена с чувство на вина, погледна към майка си. Дори и за нея бе очевидно, че Лиз изглежда много нещастна.

— Не е хубаво да говориш така, Мег — тихо отбеляза Лиз. В очите ѝ напираше такава тъга, че Мегън побърза да се извини.

— Аз просто не го харесвам — смотолеви тя.

— Но ти почти не го познаваш — възрази Лиз. Мегън само кимна в отговор, след което момичетата се прибраха по стаите си, за да подготвят домашните си за следващия ден.

До коледната ваканция оставаха само още три седмици. В къщата обаче не се усещаше празнично настроение, а сърцето на Лиз едва не се пръсна от болка, когато извади коледните украси.

Тази година бяха решили да не поставят светещи лампички пред къщата и по дърветата в градината — традиция, която Джак бе спазвал години наред. Споразумяха се да поставят украса само вътре в къщата. Две седмици преди Коледа Лиз заведе децата да си изберат коледна елха, но никой от тях не бе особено въодушевен.

Бил не се бе обаждал от две седмици и Лиз подозираше, че той никога повече няма да я потърси. Беше взел решението си и очевидно възнамеряваше да се придържа към него.

Най-накрая Лиз призна пред Виктория за разрива помежду им. Приятелката ѝ, преизпълнена със съчувствие, я покани на обяд, но Лиз нямаше желание да се вижда дори и с нея.

С приближаването на коледните празници цялата къща бе обгърната от тъга и печал, а Лиз и децата, обхванати от отчаяние, започнаха бавно да затъват в тресавището на депресията. От смъртта на Джак бе изминала почти една цяла година, а изведнъж започна да им се струва, че трагедията ги бе сполетяла едва вчера. Децата не спираха да говорят за него. А Лиз имаше чувството, че постоянно се лута се между агонията, причинена ѝ от отдръпването на Бил, и спомените от живота ѝ с покойния ѝ съпруг. Тя прекарваше по-голямата част от времето си затворена в стаята си, не се виждаше с приятели. Тази година отклони и всички покани за коледни партита. Реши дори да не кани и майка си, оправдавайки се пред нея, че предпочита да остане сама с децата. Майка ѝ, макар ѝ наранена от решението ѝ, заяви, че я разбира и не ѝ се сърди. Възрастната жена се бе обадила на своя приятелка вдовица и я бе поканила да прекара коледните празници заедно с нея.

Настъпването на коледните празници бе отбелязано в дома им само с украшенията, които Лиз и децата наслагах по елхата, и с курабийките, които изпекоха. През цялото време обаче всички тайничко се молеха празникът да свърши по-бързо.

Лиз възнамеряваше да заведе децата на ски през почивните дни между Коледа и Нова година, но никой не беше в настроение за пътуване и, решили единодушно да си останат у дома, те се отдадоха на болезнените спомени, които ги обгърнаха като плаващи пясъци, заплашващи да ги погълнат напълно.

В деня преди Коледа Лиз седеше зад бюрото в кабинета си, когато ѝ позвъни една клиентка и със задъхан глас попита дали би могла да я види веднага. Лиз имаше малко свободно време този следобед и покани жената в кантората.

Онова, което клиентката сподели с нея веднага щом влезе в кабинета ѝ, никак не ѝ хареса. Съпругът на жената постоянно застрашавал живота на шестгодишния им син — возел го на мотоциклет без каска по магистралата, разхождал го с пилотиран от него самия хеликоптер, и то само броени дни след получаването на разрешителното си, позволявал му да ходи на училище с велосипед — в натовареното движение и отново без каска. Клиентката искаше Лиз да го лиши от правото да вижда детето и, за да подчертае своята категорична решимост да не отстъпва в този спор, настояваше Лиз да замрази бизнеса му. Претенциите на жената задействаха познатата тревожна аларма в душата на Лиз и тя твърдо поклати глава.

— Не можем да му причиним това — без колебание заяви тя. — Ще се обърна към социалните служби за помощ. Ще ги помолим да изготвят списък на нещата, които бившият ви съпруг не може да прави със сина ви. Няма обаче да го изправим пред съда, за да се опитаме да отнемем бизнеса му.

Лиз изрече последните думи с такава безпрекословна категоричност, че клиентката я изгледа подозрително.

— И защо не?

В първия момент жената си помисли, че съпругът ѝ бе успял да подкупи Лиз.

— Защото за подобни действия се плаща твърде скъпо — простичко отвърна Лиз.

През последните три седмици тя бе отслабнала почти с пет килограма, изглеждаше бледа и уморена, но в гласа ѝ напираше такава мрачна решителност, че жената се видя принудена да изслуша тирадата ѝ:

— Преди време имах подобен случай, макар че в него не бе въввлечено и дете. Тогава решихме, че единственият начин да привлечем вниманието на мъжа, за да го накараме да се вслуша в претенциите на клиентката ни, бе да замразим авоарите и бизнеса му.

— Постигнахте ли търсения резултат? — с надежда попита жената. Подобна стъпка ѝ се струваше напълно разумна.

Но не и на Лиз.

— Не, не постигнахме нищо. Миналата година на Коледа той уби съпругата си и моя съпруг, след което се самоуби. Ако притиснете съпруга си прекалено силно, той би могъл да нарани вас и детето ви. А аз нямам никакво намерение да участвам в това.

В кабинета се възцари продължително мълчание. Жената бавно кимна.

— Съжалявам...

— Аз също. Ето какво ще направим, за да му попречим да нарани детето.

Двете изготвиха списък с опасните за живота на момчето дейности, които баща му не би трябвало да му позволява да върши, и Лиз, в присъствието на клиентката, се обади на назначения от съда посредник от социалните служби.

Социалната служба обаче бе претрупана с работа и първата свободна дата, в която можеха да изслушат двамата бивши съпрузи, беше единадесети януари. Дотогава оставаха цели три седмици и половина. Междувременно Лиз се съгласи да напише писмо на въпросния мъж, в което да му отпрати, официално предупреждение.

— Така няма да постигнем нищо — отбеляза мрачно жената и погледна Лиз. — Той не разбира от човешка дума. Трябва да го заболи много, за да схване посланието.

— Ако го нараним, той би могъл в отговор да си отмъсти на вас или на сина ви — повтори Лиз. — А аз съм сигурна, че не бихте желали да се стига дотам.

Заплахата беше сериозна и жената си тръгна от офиса на Лиз без никаква надежда. Лиз обаче изпитваше известно удовлетворение, защото поне не бе сторила нищо, с което да застраши живота на клиентката и сина ѝ.

А когато по-късно вечерта се прибра у дома, децата ѝ се сториха малко по-весели и спокойни.

Беше последният ден преди ваканцията и Керъл заведе четирите по-малки деца на ледената пързалка, за да карат кьнки. Питър излезе с новата си приятелка — двамата възнамеряваха да вечерят заедно и да отидат на кино. Лиз, останала сама у дома, се наслаждаваше на спокойната вечер, когато телефонът иззвъня. Беше девет и половина. Гласът, който чу в слушалката, звучеше истерично и на Лиз ѝ бе нужна цяла минута, за да познае кой се обажда. Беше клиентката, с която се бе срещнала след обяд. За да ѝ вдъхне някакво чувство на сигурност, Лиз ѝ бе дала и номера на домашния си телефон. Жената се казваше Хелън, а по гласа ѝ личеше, че едва се владее.

— Хелън, успокой се и се опитай да ми кажеш какво се е случило.

Бяха ѝ нужни повече от пет минути, за да изясни всички подробности. Съпругът на Хелън, Скот, бе завел сина им Джъстин на разходка с мотоциклет по хълмовете на Сан Франциско. Хелън не знаеше със сигурност дали бившият ѝ съпруг е бил пиян, но засега не се изключваше подобна възможност. Детето, разбира се, пътувало без каска. Мотоциклетът бил блъснат от камион. Детето, по някакво чудо, излетяло от мотоциклета и се приземило на затревената морава пред някаква къща. Въпреки това и двата му крака били счупени, претърпяло бе и травма на главата. Момчето бе прието в интензивното отделение на детската болница в Сан Франциско. Бащата, все още в кома, бил в критично състояние. Полицаяте били намерили Хелън в дома ѝ, за да я известят за катастрофата.

Единственото успокоение за Лиз бе мисълта, че дори и да се бе съгласила да изправи този кучи син пред съда, делото все още нямаше да е насрочено, а нейните действия по никакъв начин нямаше да могат да предотвратят случилото се нещастие. Вината за катастрофата не беше нейна, но това не променяше факта, че малкото момченце на Хелън се намирало в смъртна опасност.

— Къде се намираш сега? — попита Лиз и се изправи.

Протегна ръка към дамската си чанта, която стоеше в края на леглото ѝ.

— В интензивното отделение на детската болница.

— Има ли някой е теб?

— Не, сама съм.

Жената се разрида неудържимо. Тя бе родом от Ню Йорк и имаше намерение да се върне да живее там веднага щом постигне някакво споразумение със съпруга си.

— Ще бъда при теб след двадесет минути — рече Лиз и затвори, без да чака отговор.

Грабна палтото си на път за входната врата. Радваше се, че не бе отишла с децата на пързалката. Отказът ѝ да ги придружи я бе накарал да се чувства виновна, но, прибирайки се от работа, се бе почувствала толкова уморена, че бе предпочела да си остане у дома.

Осемнадесет минути по-късно Лиз паркира колата си пред болницата. Влезе в интензивното отделение и завари Хелън да ридае в прегръдките на една сестра. Току-що бяха вкарали Джъстин в операционната, за да оперират и двата му крака, но сестрата твърдеше, че момчето е в съзнание, а травмата на главата причинила само леко сътресение. Момчето и майка му бяха извадили голям късмет.

Докато седеше с Хелън в болницата, Лиз отново си спомни за Бил. Зачуди се къде ли е в момента и какво прави. Съзнаваше, че няма смисъл да мисли за него — бяха изменили, повече от три седмици от последния им разговор и тя вече знаеше със сигурност, че той няма да ѝ се обади. Бил Уебстър бе взел своето решение и се придържаше към него. Той беше такъв човек. А тя и семейството ѝ очевидно създаваха прекалено сериозни проблеми, които му идваха в повече.

Джъстин излезе от операционната малко след полунощ. Все още беше упоен, а краката му бяха превързани чак до таза. Приличаше на малка парцалена кукла, но лекарят ги увери, че момчето ще се възстанови напълно, а след шест месеца или след година ще му направят повторна операция, за да извадят металните пластини.

Хелън изслуша думите му със сълзи на очи, макар че след пристигането на Лиз жената бе възвърнала част от самообладанието си. Двете разговаряха от часове, обсъждайки бъдещите си действия по отношение на съпруга на Хелън.

Тя най-накрая бе успяла да убеди Лиз. Щяха да го изправят пред съда и да му наложат всяко възможно ограничение и съществуваща възбрана. След това Хелън щеше да се върне в Ню Йорк. Тя беше още млада, а в Ню Йорк живееше не само семейството ѝ, но и някакъв стар приятел, който често ѝ се обаждал напоследък и дори подхвърлял нещо за брак.

Лиз също смяташе, че жената трябва час по-скоро да се махне далеч от града и да се установи на място, където бившият ѝ съпруг не би могъл да я намери и нарани.

— А след това... — тя погледна Хелън и се усмихна тъжно. Майката на момчето тъкмо я бе изпратила до асансьора и ѝ бе благодарил за това, че бе останала с нея през цялата нощ. — След това ще се оттегля от адвокатската практика — довърши Лиз и въздъхна с облекчение.

От месеци обсъждаше тази възможност и най-накрая бе решила да приключи със семейното право. Случилото се с детето на Хелън ѝ бе помогнало да вземе окончателното решение. Беше обсъждала тази възможност на път за болницата, а сега вече бе абсолютно сигурна, че трябва да го стори.

— И с какво ще се занимаваш?

— Ще отглеждам рози — Лиз се разсмя. — Или пък ще перфорирам билетчета. Не, всъщност смятам да се заема с нещо, към което от доста време проявявам силен интерес. Ще работя като детски адвокат. Ще закрия кантората, в която практикувах заедно с покойния си съпруг, и ще работя в дома си. През последната година поддържах кантората сама, но тази работа не ми е по сърце.

Изрекла най-после плановете си на глас, Лиз се почувства по-добре. От седмици не бе изглеждала толкова спокойна и уверена.

Преди да се разделят, Хелън отново ѝ благодари за подкрепата.

— Ще ти се обадя, за да те информирам за датата на явяването ни пред съда.

Лиз се усмихна на клиентката си, преди вратите на асансьора да се затворят. С лека крачка тръгна към колата си, изпълнена с увереност, че е взела правилното решение. Запита се дали и Бил бе изпитал същото облекчение, след като ѝ се бе обадил, за да ѝ каже, че между тях всичко е свършено. Може би, реши Лиз.

Може би взаимоотношенията му с нея са били също толкова потискащи и неудовлетворителни за него, както адвокатската практика, която навремето бе споделяла с Джак, се бе оказала за нея след смъртта му.

Ако наистина беше така, тя бе готова да уважи решението на Бил. Тази вечер обаче, докато бе държала ръката на Хелън, която бе разкъсвана от желанието да убие бившия си съпруг заради онова, което

бе причинил на Джъстин със своето лекомислие и безотговорност, Лиз най-сетне бе взела своето решение.

Когато Лиз си тръгна от болницата, съпругът на Хелън все още се намираще в кома и лекарите смятаха, че са възможни сериозни мозъчни поражения. Джъстин обаче щеше да се оправи, а за Лиз единствено това имаше значение.

Малко след един часа след полунощ Лиз спря на алеята пред къщата си на улица Хоуп. С изключение на Питър, който току-що се бе върнал от срещата с приятелката си, всички си бяха легнали. Той с изненада погледна майка си. Тя вече не излизаше никъде — ходеше единствено в кантората и в съда. След разрива им с Бил Питър не я бе виждал да излиза от къщи.

— Къде беше, мамо?

— В болницата с една клиентка. Но това е дълга история...

Двамата побъбриха още минута, а след това Лиз се качи в спалнята си и си легна. Беше изтощена до смърт, но въпреки това бе доволна от решението, което бе взела предишната вечер. Вече изобщо не се съмняваше, че то е правилно.

Веднага щом влезе в кантората на следващата сутрин, Лиз се обади в съда и насрочи дата за съдебното изслушване. След това позвъни на Хелън в болницата, за да ѝ я съобщи, Хелън я информира, че Джъстин е добре и че след няколко дни ще му позволят да се прибере у дома. Когато обаче Лиз ѝ съобщи датата за съдебното изслушване, Хелън тихичко отговори, че такова вече не е необходимо.

— Нали не изпитваш чувство на вина заради решението си да се изправиш срещу него в съда, Хелън? Няма съдия в света, който да прояви милост към човек, извел шестгодишния си син на разходка с мотоциклет без каска. Сега шансът е на твоя страна и ти трябва да се възползваш от предоставената възможност.

— Не е нужно.

— И защо?

Лиз бе озадачена. Съзнанието ѝ вече бе изцяло заета с доводите, които щеше да изтъкне пред съдията. Делото бе насрочено за седмицата между Коледа и Нова година.

— Скот почина от силен мозъчен кръвоизлив — тихо отвърна тя.

В гласа ѝ се прокрадна печал. Жената очевидно скърбеше за погубения му живот и това ѝ правеше чест. Защото този мъж беше не

само неин съпруг, но и баща на сина ѝ.

— О... — възкликна Лиз, загубила за момент дар слово. — Съжалявам.

— Аз също... Толкова силно го мразих през последните две години, но той си остава баща на Джъстин. Все още не съм казала на момчето.

Лиз стисна здраво очи при тези думи, припомнила си отново случилото се с тях само преди година.

— Наистина съжалявам. — Детето сигурно щеше да бъде съкрушено. — Обади ми се, ако мога да помогна с нещо.

— Предполагам, че ти най-добре от всички знаеш какво означава това... говоря за децата.

— Да, зная. Ще мине много време, преди да преодолее болката. Ние все още не можем да приемем смъртта на съпруга ми.

— Веднага щом Джъстин се възстанови достатъчно, за да може да пътува, ще замина за Ню Йорк при родителите ми.

— Идеята ми се струва добра.

След около минута приключиха разговора, а Лиз остана дълбоко замислена на мястото си.

— За какво беше всичко това? — попита я Джийн, когато влезе в кабинета ѝ.

Беше чула Лиз да изказва съболезнования на Хелън.

Вече бе разбрала, че тя е прекарала почти цялата нощ с клиентката им в болницата. На лицето ѝ се изписа неподправен шок, когато Лиз я информира за случилото се.

— Никога не съм можела да проумея как е възможно да има родители, които съзнателно причиняват такива страдания на децата си — неодобрително възкликна тя.

— Което ме подсеща, че трябва да ти съобщя още една лоша новина — обяви Лиз. Чувстваше се гузна, но трябваше да го направи. Макар и добро за нея самата, решението ѝ не бе особено благоприятно за Джийн. А и Лиз вече съжаляваше, че ще се наложи да се раздели с нея. — Не зная как да ти го кажа, затова ще карам направо. — Всъщност Лиз винаги подходеше директно към всеки въпрос и това бе едно от нещата, които Джийн особено харесваше у нея. — Затварям кантората.

— Ще се оттеглиш от адвокатска дейност?

Джийн изглеждаше изумена, макар да съзнаваше, че не би трябвало да е чак толкова изненадана. След смъртта на съпруга си Лиз бе продължила да работи под огромно напрежение, товарейки се със задължения, надвишаващи всяка разумна граница, и Джийн знаеше, че е само въпрос на време Лиз да реши, че не може повече да продължава по този начин. Истината бе, че Лиз бе в състояние да се справи с огромния товар, който носеше на раменете си, но просто не желаше. Не и без Джак. А за друг партньор не искаше и да мисли.

— Ще започна практика като детски адвокат. На непълнен работен ден. И ще работя у дома. Винаги съм харесвала тази част от работата ни. Никога не съм си падала по семейните разпри, съдебните еквилибристики и всички грозни сцени, свързани със семейното право. Тази част от правото винаги е привличала повече Джак, отколкото мен. Аз обичам децата и сега искам да започна да работя за тях.

Джийн се усмихна широко, заобиколи бюрото и я прегърна.

— Това е правилното решение, момиче. Ако останеш още малко тук, тази кантора ще те убие. А като детски адвокат ще бъдеш страхотна.

— Надявам се. — Лиз я погледна с тревога. — Но ти какво ще правиш? Цяла сутрин мисля за това.

— Струва ми се, че и на мен ми е време да порасна. Това изявление може и да ти изглежда налудничаво на моята възраст — Джийн беше на четиридесет и три години, — но имам желание да се запиша в юридическия факултет. — Лиз зяпна от изумление, а след това се разсмя. Това беше идеалното разрешение на проблема.

— Ами в такъв случай не се захващай със семейно право, защото ще го намразиш.

— Аз искам да практикувам криминално право. Ще ми се да започна работа като прокурор.

— Браво на теб!

Лиз изчисли, че ще са й необходими три месеца, за да приключи с всички случаи. След това възнамеряваше да си вземе няколко месеца почивка, през което време щеше да информира всички за плановете си. Беше си заслужила краткотраен отдых и смяташе да прекара това време с децата си. Те бяха проявили завидно търпение през годината, докато тя се бе опитвала да се справя с ангажиментите си подобно на жонгльор, подхвърлящ десетина топки във въздуха, и бе работила ден

и нощ, за да успее. Сега Лиз чувстваше, че им дължи компенсация за пропуснатото време.

— Ако се запиша в юридическия факултет преди края на годината — с доволно изражение отбеляза Джийн, — ще мога да започна обучението си през юни, или най-късно през септември. Така и аз ще разполагам с няколко свободни месеца. Почивката ще се отрази добре и на двете.

И двете имаха чувството, че са остарели с цял век през изминалата година, макар че не изглеждаха и с един ден по-възрастни отпреди.

Лиз все още седеше зад бюрото си и си бърбеше с Джийн, когато позвъни Керъл. На Джийн ѝ се стори, че в гласа ѝ се прокрадва паническа нотка, но само предаде слушалката на Лиз, без да ѝ каже нищо. Реши, че всичко е плод на въображението ѝ. А и Керъл бе твърде заета с децата по Коледа и очевидно се чувстваше преуморена.

— Здравсти. — Сега, когато вече бе взела съдбоносното си решение, Лиз се чувстваше доволна и спокойна. — Какво има?

— Джейми.

Начинът, по който Керъл произнесе името на детето ѝ, я накара да си спомни за изминалото лято. Икономката ѝ не губеше време с излишни приказки.

— Какво стана?

Докато чакаше отговора на Керъл, Лиз бе залята от внезапен прилив на паника.

— Опитваше се да окачи на елхата един картонен ангел, който изработихме заедно. Извадил стълбата, докато аз правех нещо друго с Мег, и паднал. Струва ми се, че ръката му е счупена.

— По дяволите...

До Коледа оставаха пет дни. Докато слушаше внимателно обясненията на Керъл, Лиз долови плача на Джейми.

— Сериозно ли е?

— Счупена е под много лош ъгъл.

— Ще се срещнем в болницата веднага щом стигна там.

Този инцидент поне не беше толкова сериозен колкото случилото се с Питър през лятото, или пък с малкия Джъстин през изминалата нощ. Но това беше първото счупване на Джейми и Лиз знаеше, че

детето сигурно е много изплашено. Тя грабна палтото и чантата си и хукна през вратата.

Джийн я попита в движение какво се е случило.

— Счупена ръка — извика през рамо Лиз и се затича надолу по стълбите.

Като че ли никога не ѝ оставаше свободна минутка, за да поседи и да се порадва на живота. Пък и какво ли толкова радостно ѝ готвеше животът? Коледните празници приближаваха неумолимо и заплашваха да ги смажат под товара от горчиви спомени — Джак ги бе напуснал завинаги, а сега и Бил ги бе изоставил. Весела Коледа!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Лиз влетя в спешното отделение на болницата по същия начин, по който бе нахлула в интензивното отделение на детската болница предишната вечер. Този път обаче се намираще тук не в качеството си на професионален съветник, а като разтревожена майка. А това бе доста по-различно. Когато пристигна, завари Джейми, очевидно измъчван от силна болка, да пици всеки път, когато някоя от сестрите се опитваше да го докосне. Лиз усети, че ѝ се гади, когато видя ъгъла, под който стърчеше ръката му. Ръката несъмнено бе счупена. Единственият въпрос, на който още нямаха отговор, бе колко лошо бе счупването.

Когато Лиз пристигна, сестрите вече почти се бяха отказали от опитите да се разберат с него и бяха заключили, че ще се наложи да го упоят, преди да го качат в операционната, за да наместят ръката му. Вече бяха повикали един хирург-ортопед, а Керъл стоеше отстрани и наблюдаваше сцената с виновно и притеснено изражение.

— Толкова съжалявам, Лиз... Изгубих го от погледа си само за пет минути...

— Няма нищо. Това можеше да се случи дори и ако аз си бях у дома.

Джейми понякога правеше такива неща. Подобно на всички останали деца. А и поради очевидни причини Джейми беше недостатъчно зрял и доста по-непохватен от момчетата на неговата възраст.

Лиз безуспешно се опита да го успокои, но той пицеше толкова пронизително, че не можеше дори да чуе думите ѝ. Детето изпитваше силна болка и не позволяваше на никого да се доближи до него. Цялата ситуация беше много неприятна. Притеснена и разстроена, Лиз продължаваше с опитите си да го приласкае и придума, когато чу зад гърба си познат глас.

— Какво става тук?

Лиз се извърна инстинктивно и се озова лице в лице с Бил Уебстър. Той бе слязъл в спешното отделение, за да вземе един пациент за травматологията, и бе чул ужасените писъци на Джейми. След това бе забелязал познатата червена коса и, неспособен да се въздържи, бе приближил, за да види какво има.

— Какво се случило? — попита я той, без дори да я поздрави.

— Джейми паднал от една стълба и си счупил ръката — простичко отвърна Лиз.

Бил се приближи до Джейми и застана точно пред него, за да е сигурен, че детето ще го забележи. В следващия миг пронизителните писъци утихнаха, преминавайки в сърцераздирателни ридания. С тресящи се раменца Джейми вдигна главичка и погледна Бил.

— Какво се случи, шампионе? Да не би пак да си тренирал за параолимпийските игри? Още е рано за тях. Знаеш това, нали?

Той внимателно протегна ръка и макар че се отдръпна и от него, Джейми не се разпищя, не направи опит да скочи от леглото, а позволи на Бил да го докосне.

— Аз паднахххххх... оттттт еднаааа стълллллба.

— Да не би да си окачвал нещо на коледната елха? — Джейми кимна в отговор. — Знаеш ли какво ще направим сега? Сега ще гипсираме ръката ти, а ти ще ми обещаеш нещо. И знаеш ли какво?

— Ккккаквооо... обещаниеееее? — Джейми целият се тресеше след всичките тези писъци, но Бил продължаваше да му говори внимателно и да отвлича вниманието му, докато предпазливо опипваше счупената ръка. Детето изобщо не възразяваше, а майка му стоеше отстрани и наблюдаваше с интерес.

— Искам да съм първият, който ще се разпише на гипса ти. Споразумяхме ли се? Не искам да съм втори или трети... Трябва непременно да съм пръв. Съгласен?

— Съгласен — кимна в отговор Джейми.

В това време пристигна хирургът и обсъди случая с Бил. Когато свършиха, Бил потърси с поглед Лиз. Тя изглеждаше много слаба, а и в момента бе силно разстроена заради счупената ръка на Джейми. Точно тези съображения го бяха накарали да сподели с хирурга своето предложение.

— Знаеш ли какво ще направим сега? — Бил се обърна към Джейми и заговори с такъв глас, сякаш двамата с ортопеда хирург му

бяха подготвили някаква страхотна изненада. — Сега ще се качим на горния етаж и ще гипсираме ръката ти. А аз ще дойда с теб, за да съм сигурен, че никой няма да ме изпревари и да се подпише на гипса преди мен. Какво ще кажеш за това предложение? Гореще те приспим за няколко минути, а когато се събудиш, гипсът вече ще е на ръката ти и аз ще се разпиша върху него.

— Ще ми позволиш ли да вдигам и спускам леглото? — Джейми все още си спомняше за престоя на Питър в тази болница.

— Ще намерим едно легло, което да можеш да движиш, накъдето си пожелаеш, но преди това ще трябва да гипсираме тази ръка.

Погледна Лиз, за да я успокои, а тя кимна в отговор.

Тя вече се бе досетила за естеството на разговора му с хирурга — Бил очевидно бе помолил да остане в операционната с Джейми и жестът му я трогна дълбоко. Искаше да му благодари, но той вече буташе носилката с Джейми към асансьора, а хирургът вървеше непосредствено зад него.

Лиз устоя на желанието си да извика нещо окуражително на детето, защото се боеше Джейми да не пожелае и тя да тръгне с него. Вместо това се сви на един стол и, разкъсвана от тревоги и страхове, се замисли за Бил.

Срещата с него се бе оказала истински шок за нея. Двамата обаче изобщо не можаха да поговорят, което предвид обстоятелствата вероятно беше за предпочитане. Нямахше какво повече да си кажат. Не се бяха виждали вече цял месец, а за Лиз този месец се бе проточил безкрайно. Тя все още плачеше вечер, преди да заспи, обаче Бил едва ли подозираше това.

Джейми остана в операционната повече от час, а когато найсетне го върнаха при нея, детето все още бе под наркоза. Бил не се отделяше от него. Хирургът вече бе поел друг случай и Бил, с напълно професионален тон, я увери, че всичко е протекло без усложнения. Счупването било чисто и след шест седмици гипсът може да бъде свален. Хирургът се бе постарал и бе сложил на Джейми гипсова превръзка, с която детето можеше дори да се къпе.

— Ще се събуди след малко. Гореще се държа много добре. Приспахме го толкова бързо, че той така и не разбра какво става.

Лиз не можеше да не си припомни грубия тон, с който Бил бе разговарял с нея при първата им среща в тази болница, и да не си помисли, че сега проявява изключителна деликатност и загриженост по отношение на Джейми. Този мъж имаше милион превъплъщения. Мисълта, че Мегън го бе нарекла грубиян, я накара да изпита силен срам. Постъпката на дъщеря ѝ бе непроснима и Лиз съзнаваше това.

— Искаш ли да изпием по чаша кафе докато той се събуди? Може да мине известно време... вероятно още двадесетина минути.

— Имаш ли време?

Лиз не желаше да му се натрапва. Знаеше колко е зает, а той вече бе прекарал почти два часа с Джейми.

— Имам — отвърна той и я поведе надолу по коридора към стаята, в която лекарите от спешното отделение отдъхваха между различните случаи.

Когато влязоха вътре, помещението се оказа празно. Бил ѝ подаде чаша димящо кафе.

— Той ще се оправи, Лиз. Не се безпокои за него.

— Благодаря ти, че беше толкова мил с него. Високо ценя помощта ти. Беше уплашен до смърт от случилото се.

Бил се усмихна, кимна с глава и си сипа чаша кафе.

— Едва не подлуди болницата с писъците си. Не можех да разбера какво точно става и затова се приближих. Господин Джейми има страхотни бели дробове.

Лиз се усмихна и погледите им се срещнаха. Но никой от двамата не даде да се разбере, че мислите му са заети с нещо повече от счупената ръка на Джейми. Освен това бе повече от очевидно, че всеки се чувства неловко в компанията на другия. Бил също ѝ се стори отслабнал. Изглеждаше блед и уморен, но това вероятно се дължеше на факта, че работата му винаги се увеличаваше по време на празниците. В болницата пристигаха безброй пияни шофьори, пациенти с всевъзможни счупвания и травми. Снощи се бе случило с Джъстин, а днес — с Джейми. Макар че Бил обикновено се занимаваше с по-сериозните случаи — като например нараняванията, които Питър бе получил при инцидента в басейна.

— Изглеждаш добре — най-сетне изрече той, а Лиз само кимна.

Не знаеше какво да каже в отговор на тази забележка. Едва ли можеше да му довери, че мислеше за него денем и нощем и вече

знаеше колко много го обича. Само че беше късно за подобни признания.

— Сигурно си много зает през празниците — отбеляза тя, само и само да поддържа разговора.

Не желаше да каже нещо, което би могло да прозвучи като оплакване или протест. Освен това никак не ѝ се искаше да се опитва да му пробута нещо, което той не желае. Ако той я искаше в живота си, ако по някакъв начин бе променил решението си, щеше да намери начин да ѝ се обади. Мълчанието му бе повече от красноречиво. И тя бе разбрала посланието. Ясно и точно.

— Има доста работа. Как е Питър?

И той също като нея се опитваше да ограничи разговора до неутрални теми.

— Чисто нов — усмихна се в отговор Лиз. — И лудо влюбен.

— Браво на него. Поздрави го от мен. — След това погледна часовника си и ѝ предложи да се връщат при Джейми: — Вече трябва да е напълно буден.

Джейми наистина бе излязъл от упойката и питаше къде са Бил и майка му. Видя ги и се усмихна широко.

— Не си забравил обещанието си, нали, шампионе?

Джейми се ухили широко и поклати отрицателно глава. Бил измъкна един маркер от джоба си. Написа му едно кратко стихче, нарисува му едно куче и се подписа. Джейми изпадна във възторг.

— Ето че се подписа пръв, Бил. Както ти обещах!

— Наистина ми обеща.

Бил му се усмихна, а след това го прегърна. Лиз ги наблюдаваше отстрани, а сърцето ѝ се късаше от болка. Ето какво бе загубила, когато след Деня на благодарността Бил бе решил, че не желае повече да бъде част от живота ѝ. Само че вече нищо не можеше да се направи. Бил бе взел своето решение и се придържаше към него.

— Ти така и не ме заведе да си поиграя с хвърчилото ти — рече Джейми и го погледна.

Бил като че ли се изненада от забележката му, а след това май се притесни.

— Прав си. Някой ден ще се обадя на майка ти и двамата с теб ще излезем, за да си поиграем. Може би, след като ти свалят гипса. Какво ще кажеш?

— Съгласен съм.

Джейми кимна, доволен от предложението, а Бил го вдигна от носилката и внимателно го пусна на пода.

— Много те моля известно време да стоиш далеч от стълбите. Направи го заради мен.

Джейми кимна отново, а очичките му преливаха от възхищение. Бил беше неговият герой.

— И не се опитвай да се качваш на елхата.

— Мама няма да ми позволи.

— Радвам се да го чуя. Поздрави Питър и сестрите си от мен. До скоро, Джейми. Весела Коледа!

— Моят татко умря на Коледа — информира го Джейми, а сърцето на Лиз отново се сви от болка. Това бе едно напомняне, от което никой нямаше нужда в момента.

— Зная — почтително изрече Бил. — Съжалявам, Джейми.

— Аз също. Миналата година коледните празници бяха ужасни.

— Сигурен съм, че е било така. За цялото семейство. Надявам се тази година да прекарате по-добре.

— Помолих Дядо Коледа да ми донесе хвърчило като твоето, но мама ми каза да не се надявам. Тя смята, че трябва да си купим хвърчило от магазина.

— Или да си го направите сами — допълни Бил. — И какво още поиска от Дядо Коледа?

— Кученце, но мама каза, че и куче няма да имам, защото Керъл е алергична. Тя боледува от астма. Помолих още за различни игри и една пушка.

— Обзалагам се, че тях ще получиш със сигурност.

Джейми кимна, благодари му за гипса и подписа върху него, а Бил извърна очи към майка му. През цялото време бе усещал погледа ѝ върху себе си, а в очите ѝ напираше такава тъга, че сърцето му се свиваше от болка.

— Надявам се всички вие да прекарате добре коледните празници. Зная, че няма да ви е лесно.

— Със сигурност ще е по-лесно от миналата година.

Тя се усмихна, но само с устни. Очите ѝ си останаха тъжни. На Бил му се прииска да отмести кичура коса, паднал на очите ѝ, но реши, че не бива да го прави.

Малко по-късно Лиз сама махна косата от лицето си.

— Благодаря ти, че беше толкова добър с Джейми. Много съм ти задължена...

— Това ми е работата. Нищо, че съм грубиян. — Последните думи бяха произнесени с усмивка, но Лиз се смути! — Вече ми мина — побърза да я увери Бил, — макар че, трябва да призная, в началото много ме заболя. Момичетата знаят как да те наранят — заключи той и се разсмя.

После ги изпрати до вратата на спешното отделение.

— Не всички момичета — тихо възрази тя. — Пази се, Бил. Весела Коледа!

Лиз му махна с ръка и двамата с Джейми си тръгнаха. Керъл вече се бе, прибрала у дома при другите деца.

Бил ги изпрати с поглед докато двамата се качиха в колата, след което влезе обратно в отделението, навел глава и пъхнал ръце дълбоко в джобовете си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Когато се прибра у дома, Джейми разказа на всички, че е видял Бил в болницата, предаде на Питър специално изпратените поздрави, показва му гипсовата си превръзка и мястото, на което Бил се бе подписал. След това накара всички, включително Керъл и майка му, да поставят своите автографи.

Лиз го наблюдаваше и не можеше да се избави от усещането, че през целия следобед е била въввлечена в забързан водовъртеж, в който се преплитаха и собствените ѝ объркани емоции. Беше ѝ трудно да се изправи лице в лице с Бил, но въпреки това срещата ѝ беше приятна. Присъствието му я изпълни с лъжливи надежди и на моменти чак ѝ се искаше да протегне ръка и да го докосне. Разбираше обаче, че подобен жест би бил истинска лудост. Сега той бе толкова далеч от живота ѝ колкото и Джак.

На следващия ден Лиз отиде на гробището, за да положи цветя на гроба на Джак. Остана там дълго време, замислена за всички онези щастливи години, през които бяха живели заедно. Сега тези хубави мигове ѝ се струваха безсмислено пропилены и изгубени навеки — и то само в един ужасен миг. Случилото се ѝ се струваше толкова нечестно.

Тя стоеше край гроба и плачеше — за живота, който бяха изгубили и който толкова ѝ липсваше. Джак никога нямаше да види как децата му растат и възмъжават, нямаше да дочака внуци, нямаше да остарее заедно с нея. Всичко бе спряло изведнъж и сега всички те трябваше да продължат без него. А им беше толкова трудно...

Най-мъчително обаче беше на Бъдни вечер и в самия коледен ден. Макар че Лиз дълбоко в себе си знаеше, че ѝ предстоят особено тъжни моменти, тя по никакъв начин не беше подготвена за всепоглъщащата скръб, която сграбчи сърцето ѝ и притисна душата ѝ под огромната си тежест. С болезнена острота ѝ липсваха радостта от празника, смехът, обещанията, традициите. А след това, олюляла се под бремето на спомените, тя изведнъж си припомни ужаса от

последната коледна, сутрин, представи си го как лежи на пода на кантората им, животът му, изтича пред очите ѝ, а тя стои отстрани, неспособна да направи каквото и да било, за да му помогне.

През целия ден Лиз се движеше като в мъгла, избухваше в ридания и плачеше с часове, неспособна да се овладее. Децата се чувстваха по същия начин. Това бе един от най-мъчителните дни, които преживяваха след смъртта на Джак.

Майката на Лиз позвъни, разтревожена за дъщеря си. Притесненията ѝ се усилиха, когато научи, че Лиз възнамерява да затвори кантората.

— Знаех си, че ще се стигне дотук — заяви тя в момента, в който чу за намеренията на дъщеря си. — Успя ли вече да загубиш всичките си клиенти?

Очевидно нищо не се бе променило през изминалата година и майка ѝ продължаваше с мрачните си прогнози и предсказания.

— Не, мамо, в момента имам твърде много клиенти. Не бих могла да поддържам една такава голяма адвокатска практика сама. Освен това се уморих от семейното право и не желая повече да се занимавам с разводи. За в бъдеще смятам да започна работа като защитник на деца.

— И кой ще ти плаща?

Лиз се усмихна на въпроса.

— Съдът, родителите или пък агенциите, които са ме наели. Не се тревожи. Зная какво върша.

След това майка ѝ разговаря с всяко едно от децата. Когато Лиз отново взе слушалката, тя ѝ довери, че децата ѝ се сторили депресирани. И в това нямаше нищо чудно. Всички те преживяваха една много тъжна и мъчителна Коледа.

Приятелката на Лиз, Виктория, им позвъни от Аспен. Тя изненада Лиз с решението си да възстанови адвокатската си практика като работи на непълен работен ден и накара Лиз да ѝ обещае, че, независимо от всичките си ангажименти, те двете ще се виждат често за в бъдеще. Лиз веднага обеща. Знаеше, че Виктория се тревожи много заради нея и децата. Даваше си сметка, че настроението им в дните около Коледа едва ли е много празнично, и съжаляваше, че не може да прескочи и да ги навести.

След обаждането на Виктория телефонът замлъкна.

Към края на деня Лиз заведе децата на кино. Те, също като нея, бяха изпълнени с тъга и се нуждаеха от някакво развлечение. Решиха да гледат една комедия. Децата се посмяха, но не и Лиз. Имаше чувството, че в живота ѝ не е останало нищо, което да събуди смях и веселие в душата ѝ. Напоследък я съпътстваха само трагедии и загуби, а важните хора в живота ѝ умираха или пък я изоставяха.

След като се прибраха у дома, Лиз си приготви гореща вана и остана дълго в нея, замислена за изминалата година. Мислите ѝ, въпреки съпротивата ѝ, постепенно се насочиха към Бил и Лиз се запита къде ли е той в момента. Вероятно работеше. Винаги ѝ бе казал, че мрази празниците. Според него те били измислени за хората със семейства, а той, след горчивия си опит да се приобщи към семейството ѝ в Деня на благодарността, очевидно бе решил, че предпочита да изживее живота си сам. И Лиз не можеше да го вини за това решение. Въпреки това смяташе, че той можеше поне да опита още веднъж. Ако имаше достатъчно смелост, сигурно щеше да го направи, но той не пожела.

Лиз вече съзнаваше, че трябва да приеме факта, че той просто не желаше да се обвържех нея. Бил очевидно харесваше живота си на свободен и необвързан мъж.

Докато лежеше във ваната, Лиз си помисли за добротата, която бе проявил към Джейми. Не можеше да му се отрече, че беше страхотен лекар и много свестен и почтен мъж.

Тази нощ Лиз си легна сама малко след полунощ. Джейми спеше в собствената си стая. Вечерта, след като му сложиха гипса той пожела да спи при нея. През нощта се обърна неволно в съня си и я удари с гипсираната ръка по рамото — ударът беше толкова силен, че синината още личеше на ръката ѝ. След този случай двамата решиха, че ще е най-добре Джейми да спи в собственото си легло, докато не му свалят гипса.

— Добре ли си, мамо? — попита Питър, който надникна в стаята ѝ малко след като Лиз си легна.

Тя отговори, че е добре и му благодари за загрижеността.

През целия ден всички бяха останали близо един до друг, подобно на корабокрушенци сред вълните на океана, хванали се здраво

за единствената спасителна лодка. Никога нямаше да забравят тази Коледа — тя не беше толкова ужасна колкото предишната, но по свой собствен начин бе не по-малко мъчителна. Сега Лиз копнееше единствено за сън и забрава. Искаше да заспи дълбоко и да се събуди след края на празниците. Но, както ставаше напоследък, остана будна часове наред, а мислите ѝ се лутаха между Джак, Бил и децата ѝ.

Най-накрая, малко след четири сутринта, тя се унесе в неспокоен сън и когато чу звъна на телефона, си помисли, че вероятно сънува. Беше толкова замаяна, че ѝ отне известно време да се ориентира и да намери телефонната слушалка.

— Ало?

Думата бе приглушена от завивките, гласът ѝ звучеше уморено и човекът отсреща замълча, явно колебаейки се дали да каже нещо. Лиз тъкмо се канеше да затвори, когато той най-сетне проговори.

В началото Лиз не разпозна гласа, но в следващия миг си даде сметка, че това е Бил, макар да нямаше и най-малка представа защо изобщо ѝ се обажда. Той навярно беше на работа. Навън все още беше тъмно и Лиз, присвила очи, погледна към часовника. Шест и половина сутринта.

— Здравей! — Гласът му прозвуча неестествено радостно, а тя, след агонията на предишния ден, се чувстваше като участничка в родео, изминала целия път отгук до Кентъки на гърба на разлудувал се кон. Беше просто смазана от умора. — Реших да ти звънна и да ти пожелаая весела Коледа.

— Весела Коледа! Но това не беше ли вчера? — А може би тя просто живееше в зоната на здрача, откъдето нямаше измъкване. Може би до края на живота ѝ я очакваше една поредица от безкрайни коледи. Това вече би бил най-страшният възможен кошмар.

— Да. Но аз сигурно съм я пропуснал. Бях доста зает. Как е Джейми?

— Мисля, че е добре. Все още спи.

Лиз се протегна и се постара да се разсъни, като не спираше да се чуди защо ѝ се обажда. На всичкото отгоре бе твърде разговорлив. И то в шест и тридесет сутринта.

— Ти се държа много мило с него в болницата. Благодаря ти.

— Той е страхотно хлапе и аз много го харесвам. Последва дълго мълчание, през което Лиз отново задряма. След това стреснато

подскочи, уплашена, че може да каже нещо глупаво в просъница. Но като че ли не бе пропуснала нищо. Бил очевидно размишляваше върху нещо. След това попита:

— Как мина коледният ден?

Но и без да дочака отговора ѝ можеше да си представи какво бяха преживели. През целия ден бе мислил за нея, тревожил се бе за нея и децата и тази сутрин, неспособен да се въздържа повече, бе решил да ѝ позвъни. Притесненията и страховете му обаче бяха само част от причините, довели до това обаждане. Имаше и други — някои много по-ясни и убедителни от останалите.

— По-зле отколкото очаквах — искрено отвърна тя. — Беше като да ти направят сърдечна операция без упойка.

— Съжалявам, Лиз. Подозирах, че ще кажеш нещо такова. Но сега поне свърши.

— Да. До следващата година — мрачно се съгласи тя.

Вече бе напълно будна, а споменът за предишния ден все още предизвикваше непоносима болка в душата ѝ.

— Може би следващата година няма да е чак толкова зле.

— Не я очаквам с нетърпение. Ще ми е нужна цяла година, за да се съвзема от това, което ми сервира тази. Ами ти? Как прекара празника?

— Бях на работа.

— И аз така си помислих. Сигурно си бил доста зает.

— Много. Но не спирах да си мисля за теб.

Лиз се поколеба, а след това кимна в тъмнината.

— И аз мислих за теб. Съжалявам, че нещата между нас се объркаха по този начин. Не зная... предполагам, че не бях готова, а и децата се държаха ужасно.

— А аз се уплаших — призна той. — Не мога да кажа, че се справих особено мъжествено с положението.

— Не съм сигурна, че на твое място бих постъпила по-иначе — благородно отбеляза тя, макар да знаеше, че тя щеше да се върне и да се опита да оправи нещата — нещо, което той не бе сторил.

Но Лиз не му го каза.

— Липсваше ми...

В думите му долови тъга. Ненадейната им среща в болницата бе разбудила чувствата в душата му и оттогава насам образът ѝ го

преследваше и денем и нощем.

— И ти ми липсваше. Последният месец се оказа много дълъг — тихо призна тя.

— Прекалено дълъг — съгласи се Бил. — Би трябвало да обядваме заедно някой ден.

— С удоволствие.

Лиз се запита дали той изобщо ще си спомни за тази покана. Може би в момента просто се чувстваше самотен и уморен... може някой пациент да е умрял в ръцете му или пък коледната атмосфера го потискаше. Лиз нямаше чувството, че той иска да се върне при нея. След дълги размишления бе достигнала до заключението, че той е самотник по природа и е по-щастлив, когато живее сам и необвързан.

— Искаш ли да обядваме заедно днес?

Лиз се стресна при този въпрос.

— Днес? Разбира се, аз... — А после си спомни. — Обещах да заведа децата на пързалката. Искаш ли да прием кафе след това?

— Аз по-скоро си мислех за истински обяд. — В гласа му се прокрадна разочарование.

— Да го оставим за утре?

— На работа съм — твърдо заяви той.

Лиз се усмихна, осъзнала, че уговарят евентуалната си среща в шест и четиридесет и пет минути сутринта.

— Защо не го направим веднага? — делово попита той.

— Веднага? Имаш предвид сега? В този момент?

— Разбира се. Случайно имам в колата огромна чанта, пълна с продукти. Бихме могли да си ги поделим.

— Къде се намираш?

Лиз започваше да се пита дали Бил не е пиян. Думите му й звучаха малко налудничаво.

— Всъщност — нехайно отвърна той — в момента съм спрял на алеята пред къщата ти.

Лиз скочи от леглото с телефон в ръка и надникна през прозореца. Старият му мерцедес наистина стоеше на алеята с включени фарове.

— И какво правиш там? — Лиз го наблюдаваше, докато задаваше въпроса. Той вдигна очи към прозореца и й махна, а тя се засмя. — Това е лудост.

— Реших да се отбия и да проверя дали няма да пожелаеш да обядваш с мен. Не знаех дали ще си свободна, или... ами, нали разбираш... през последния месец се държах като пълен негодник и не бях сигурен, че ще се съгласиш, и затова реших, че е добре да съм наблизко, за да те поубеждавам, ако се наложи.

Бил говореше с вълнение, а тя стоеше на прозореца и се взираше надолу към колата му.

Бил вдигна очи към нея и тя го чу да казва:

— Обичам те.

— И аз те обичам — тихо отвърна Лиз. — Защо не влезеш?

— Ще донеса и обяда.

— Важното е ти да влезеш. Ще ти отворя след минута. Недей да звъниш.

Тя затвори телефона и се затича надолу по стълбите, за да му отвори вратата. Видя го да излиза от колата, опитвайки се да измъкне нещо голямо и ъгловато от задната седалка. Когато най-после се справи с товара си и го понесе по алеята към къщата, Лиз видя, че Бил мъкне със себе хвърчилото, което бе направил като дете.

— Какво смяташ да правиш с това?

Цялата ситуация беше повече от абсурдна. Обаждането му, поканата за обяд, посещението му, това хвърчило. Но Лиз го обичаше и вече го знаеше със сигурност. Всъщност знаеше го от месеци, но просто не бе готова да си го признае.

— За Джейми е — протичко отвърна той, остави хвърчилото в антрето, изправи се пред нея и я погледна. От очите му струеше безкрайна нежност и любов. Не беше нужно дори да изрича думите на глас. — Обичам те, Лиз. А Мегън имаше право. Наистина се държах като глупак и грубиян. Трябваше да се върна на следващия ден, но бях прекалено изплашен.

— Аз също. Но аз май по-бързо от теб проумях какво точно се случи. И преживях един дяволски дълъг месец без теб.

— Трябваше ми време, за да разбера какво точно изпитвам към теб. Но сега се върнах. Ако все още ме искаш.

— Искам те — прошепна Лиз, а след това го погледна с тревога. — Ами децата? Мислиш ли, че ще можеш да ги изтърпиш?

— С някои ще е по-лесно, а с другите — не толкова. Надявам се с времето да свикна и с тях, а ако Мегън продължи да ме тормози, ще

сложа гипсова превръзка на устата ѝ. Това сигурно ще реши проблема.

Лиз се разсмя, а той я придърпа към себе си и я целуна.

В следващия миг и двамата подскочиха, когато от горния етаж се разнесе силен вик.

— Какво е това!

Беше Джейми, който сочеше хвърчилото.

— Това е твоето хвърчило. Реших, че ти имаш повече свободно време от мен, за да си играеш с него. Ще ти покажа как да го пуснеш във въздуха.

— О, страхотно! — Той се хвърли в прегръдките на Бил и едва не събори майка си. — Уха! Наистина ли е мое?

— Разбира се.

И тогава Джейми го изгледа подозрително.

— А ти какво правиш тук? Мислех, че си много ядосан на мама и на Мегън.

— Бях, но вече ми мина.

— И на мен ли си ядосан? — с интерес попита Джейми, стиснал хвърчилото за рамката. Приличаше на детенце, слязло от картина на Норман Рокуел.

— В никакъв случай. На теб изобщо не съм ти бил ядосан. А в момента не се сърдя на никого.

— Добре. Може ли вече да закусим — обърна се Джейми към майка си.

— След минутка.

В този момент от горния етаж долетяха гласове и Мегън се провикна на висок глас:

— Кой е там долу?

— Аз — отвърна Лиз. — Заедно с Бил и Джейми.

— Бил докторът! — Мегън като че ли бе изненадана.

Отгоре започнаха да долитат и други гласове. Питър, Рейчъл и Ани също говореха нещо. Цялата къща бе вече будна.

— Бил, слабоумникът и грубиянът — поправи я той.

Мегън бавно тръгна надолу по стълбите. На лицето ѝ бе изписана глуповата усмивка.

— Съжалявам. — Погледна го право в очите докато произнасяше думата.

— Аз също. — Той се усмихна.

— Хайде да закусваме — отново, ги подкани Джейми.

— Ще приготвя гофрети — рече Лиз, спря се и погледна към Бил.

Той се усмихна и я целуна отново.

— В тази къща май никога не оставаш без работа — изкоментира той, последвал я в кухнята.

— Само понякога. Някой ден трябва да дойдеш за обяд — рече тя и измъкна един тиган.

— Аз мислех да остана за постоянно — прошепна ѝ Бил.

— Идеята ми харесва — тихо отвърна тя и се обърна към него.

— На мен също — рече той, вдигна Джейми от пода и го настани на раменете си. — Всъщност ужасно ми харесва.

Изрекъл това, той се обърна бавно към вратата и видя Мегън, която го гледаше и му се усмихваше.

Издание:

Даниел Стийл. Домът на надеждата
ИК „Компас“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.